

தமிழ்மாறன் கட்டுரைகள்

சர்வதேச அரசியல், சட்ட, மனித உரிமைகள்
சிந்தனைகள்

வி.ரி.தமிழ்மாறன்

தர்ஷனா பிரசுரம்

தமிழ்மாறன் சட்டுரைகள்.

சர்வதேச அரசியல், சட்ட, மனித
உரிமைகள் சிந்தனைகள்

வி.ரி.தமிழ்மாறன்
LL.B. (Hons), LL.M. & Attorney-at-Law
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
சட்டபீடம், கொழும்புப் பல்கலைக் கழகம்

SAIEY STATIONERS

**No. 85, KOTAHENA STREET
COLOMBO-13.**

தர்ஷனா பிரசுரம்

கொழும்பு

THAMILMARAN'S ESSAY'S

**(A Collection of Articles on International Politics, Law
and Human Rights)**

V.T.Thamilmaran

Senior Lecturer

Faculty of Law

University of Colombo

Colombo-3

Sri Lanka.

First Published : January, 1995

© Dharshana Publishers

Published by : Dharshana Publishers

58 - 1/3 , 37 th Lane,

Colombo - 6,

Sri Lanka.

Type Setting : Unique Typesetters, Wellawatta

Printed by : Unie Arts (Pvt) Ltd., Colombo - 13

**Price : Local Rs. 80-00
Other Countries 5 Us \$**

◆

பல்கலைக் கழகத்துப்
பாதை வழி காட்டிவிட்டுச்
சொல்லாமற் சென்ற
என் சோதரி
ஞானசக்திக்கு !

◆

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை

என்னுரை

1. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம்!
இலங்கைக்கு ஜேர்மனிய பிரதிநிதித்துவ முறை பயனளிக்குமா? 11
2. ஜனநாயகமும் பெரும்பான்மை ஆட்சியும்:
விட்டுக்கொடுப்புகள் எங்கே ஆரம்பமாகின்றன. 16
3. இனத்துவத் தேசியத்தால் இரண்டான நாடு
இணைப்பாட்சிக்கு இன்னொரு தோல்வி
செக்கோஸ்லாவாக்கியா. 21
4. அணுவாயுதப் பிரயோகத்திற்கு முதலில் உத்தரவு
இடுவது யார்? 27
5. சதாம் ஹுசெயினுக்குச் சண்டை வலுவைக் கொடுத்தது
யார்? 33
6. நாடுகடத்தப்பட்ட 415 பலஸ்தீனியர்: சர்வதேசச்
சட்டத்தின்மீது மற்றுமொரு அப்பட்டமான தாக்குதல். 39
7. வல்லரசுகள் பக்கமிருந்தால் சர்வதேசச் சட்டங்களும்
வலுக்குன்றிவிடுமா? 44
8. புதிய ஐரோப்பா புகலிட உரிமைக்கு அபாய அறிவிப்பு 49
9. யுத்தக் குற்றங்கள் - நெடுநாட் தேவை - நிரந்தர
நீதிமன்றமே 54
10. சித்திரவதைக் குற்றச் சாட்டுக்குள்ளான அதிகாரிக்கு
வெளிநாட்டுப் பயணம் பாதுகாப்பானதா? 59
11. தனி மனித உரிமைகளா? குழு உரிமைகளா முதன்மை
பெறவேண்டும்! 65
12. யுத்தமும் சமாதானமும்: இலங்கை தரும் பாடங்கள் 73

அணிந்துரை

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகச் சட்டத்துறை முதுநிலை விரிவுரையாளர் திரு. வி.ரி. தமிழ்மாறன் காலத்துக்கேற்றதும் மிகப் பயன் வாய்ந்ததுமான இப் பிரசுரத்தில் தனது கட்டுரைகளில் சிலவற்றைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இலங்கையிலும் வெளிநாட்டிலும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் சிலவும் இங்கே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை முறையான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அல்ல என்று நூலாசிரியர் கூறினும் அறிவு கொழித்தும், நிறையவே தகவல்களை வழங்கியும் நிற்கும் இக் கட்டுரைகளின் கனதி சாதாரணமானதல்ல. நியூயோர்க், ரொறண்டோப் பல்கலைக்கழகங்களது நூல் நிலையங்களில் கட்டுரையாசிரியர் மிகப் பரந்தளவிலும் அதேவேளை கவனத்துடனும் வாசித்தறிந்தவற்றை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார் என்பதற்குக் கட்டுரைகளின் வளம் சான்றளிக்கின்றது.

தற்காலத்தில் பலரையும் ஈர்ப்புச் செய்துவருவதும் சமூகத்துக்குப் பயன் விளைப்பதுமான விடயங்களே இந் நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. பல்வேறுபட்ட கருத்தியல்கள் பற்றி இக் கட்டுரைகள் ஆராய்கின்றன. சர்வதேசச் சட்டம், மனித உரிமைகள் சட்டம், சர்வதேச அரசியலும் உறவுகளும் என்பவற்றிலான கட்டுரையாசிரியரின் இயல்பான ஈடுபாடு அவரை இவ்விதம் பக்கச் சார்பற்றும் நடுவுநிலை பிறழாத நிலைப்பாட்டினின்றும் எழுதத் தூண்டியிருக்கலாம். சுருக்கமாக அதே வேளை இலகுவான நடையில் விடயங்களைத் தந்துள்ளார்.

திரு. தமிழ்மாறனுடைய எழுத்துக்கள் அவர் கையாளும் விடயம் பற்றிய விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தைத் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றன. மனித உரிமைகள் தொடர்பான மேற்கு நாட்டுச் சிந்தனைகளும் அணுகுமுறைகளும் வளர்முக நாடுகளின் தலைவர்களால் தொடர்ந்தும் கண்டிக்கப்பட்டுவருவது தெரிந்ததே. ஆனால் கட்டுரையாசிரியர் இத்தகைய அணுகுமுறைகளைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுபவராக இல்லை என்பதை அவரது ஆக்கங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. நன்கு அலசி ஆராயப்பட்டதான கருவொன்றை முன் வைக்க முயன்று அதில் அவர் போதிய வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார். விடயந் தொடர்பான ஆழமான

அறிவும் சிந்தனைத் தெளிவும் இல்லாத ஒருவருக்கு இத்தகைய வெற்றி சாத்தியமாகாது.

கனதிமிக்க கருத்துரைகள் உள்ளடங்கியுள்ள இந்நூல், தனிமனித உரிமைகள் எதிர்க்குழு உரிமைகள் என்ற கட்டுரை இன்று கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கும் தீர்மானம் மேற்கொள்வோருக்கும் மிகத் தலையிடி கொடுக்கும் ஒரு பிரச்சினையை கனகச்சிதமாக விளக்கி நிற்கின்றது. இங்ஙனமே பெரும்பான்மையும் ஜனநாயகமும் என்ற கட்டுரையும் ஆழமானதும் அவசியமானதுமான சிந்தனைத் தெளிவைப் பிரதிபலிக்கின்றது. ஈராக்கின் யுத்தக் கிடங்கினை நிரப்புவதில் மேற்குலகின் பங்கு, அணுவாயுதப் போட்டியில் கியூபா சிக்கிக்கொண்ட விதம், கிழக்கு ரிமோரில் ஒலிக்கும் சுயநிர்ணய உரிமைக் குரல், யுத்தமும் சமாதர்னமும்-இலங்கை தரும் பாடங்கள் போன்றவற்றின் பயன்பாட்டு வீச்சு மிகப்பரந்ததாயுள்ளது. கட்டுரையில் கூறப்படுபவை சமகால நடப்புக்கள் பற்றிக் கற்கும் மாணவர்களை மட்டுமன்றி அக்கறையுள்ள சாதாரண வாசகரையும் கவரக்கூடிய வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை நூலாசிரியரது அனுபவ முத்திரையாகும்.

திரு. தமிழ்மாறனது நூல் நிறையப் பேருக்கு அளவிறந்த பயனளிக்கும் தன்மையது. இதுசரியானதும் உபயோகமானதுமான தகவல்களைக் கொண்டிருக்கிறது. உயிரோட்டமான நடையில் எழுதப்பட்டு தர்க்கரீதியான ஆய்வு வளம் ததும்பி நிற்கின்றது. நுணுக்கமான ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தின் மூலம் பெறப்பட்ட பொதுமைப்படுத்தல்களையும் முடிவுகளையும் கூறுவதாக அமையும் இத் தொகுப்பு பொருத்தமான காலகட்டத்திலும் வெளிவந்திருக்கிறது.

பேராசிரியர் பேட்ரம் பஸ்தியாம்பிள்ளை

வரலாறு, அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை

கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்.

என்னைப் போன்றவர்களுடைய எழுத்து முயற்சிகளைப் பல்கலைக் கழக வாழ்வு “ஆராய்ச்சி” என்ற வட்டத்திற்குள் திணித்து ஏப்பம் விட்டுவிடும் என்ற அச்சம் கடந்த பல ஆண்டுகளாக என்னுள் குடிகொண்டிருந்தது. மறு புறத்தில் இதே ஆராய்ச்சி மூலம் கிடைக்கும் அறிவை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளாது விடுவது எத்தனை சுயநலமானது என்ற உணர்வும் என்னுள்ளே துருத்திக் கொண்டிருந்தது. இந்த மோதலின் விளைவாகவே பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளை எனது துறை சார்ந்த விடயங்களில் எழுதத் தொடங்கினேன்.

தூரத்தே கிடக்கும் விரிவுரை அறைகளுக்குள்ளும் வரண்ட கருத்தரங்கு மண்டபங்களுக்குள்ளும் தூங்கிக்கொண்டிருக்க விடக்கூடாது என நான் நினைத்த விடயங்களை இயன்றளவுக்கு எளிமைப்படுத்திப் பத்திரிகைகளில் வரைந்தபோது வாசகர்களின் வரவேற்புமேலும் மேலும் எழுதத் தூண்டியது உண்மையே. இந்த வகையில் பத்திரிகைகளுக்கு நன்றி கூறாமலிருக்க முடியாது.

இன்று பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது உள் நாட்டு அரசியலுக்குச் சமமான அளவில் சர்வதேச அரசியலையும் ஆக்கி அழிக்கும் வல்லமை பெற்றுவிட்டது. தொடர்புச் சாதனங்களது முக்கிய பங்களிப்பினையே இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். கட்டுரைகளை எழுதும்போது எனது நோக்கமும் இந்த அபிப்பிராயத்தை மிகச் சிறிய அளவிலாவது - உருவாக்கிவிடவேண்டும் என்பதேதான். இதற்காகக் குறிப்பிட்டதொரு வாசகர் வட்டத்தை மனதிற் கொண்டு எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல். கட்டுரைகள் எந்தளவுக்கு வாசகர்களைத் “தூண்டும்” என்பதையிட்டுப் பெரிதாகக் “கனாக் காணும்” ஆசையில்லா விட்டாலும் சிறிதளவு நம்பிக்கை என் மனதின் எங்கோ ஒரு கோடியில் இருக்கவே செய்கிறது. ஆதலால்தான் இன்னும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறலாம்.

கட்டுரைகளின் விடயத்தினால் கவரப்பட்ட பேராசிரியர் பேட்ரம் பஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்கள் மகிழ்வுடன் நூலுக்கான அணிந்துரை வழங்கச் சம்மதித்தார். என்னுடைய இன்ப துன்பங்களில் எப்போதும் உடனிருக்க விரும்பும் அண்ணன் சந்திரசேகரன் பிற்பக்க அட்டையில் ஒரு சில வரிகளையேனும் எழுதுவதாக உடன்பட்டார். வெற்றிகரமான ஒவ்வொரு செயலின் பின்னாலும் யார் யாரோ இருப்பதாகக் கூறுவார்கள். ஆனால் கொழும்பில் தற்போது வெளியாகும் அறிவியல் நூல்கள் யாவற்றின் பின்னாலும் நண்பன் அன்ரனி நோபேட் இருப்பான் என்பது ஒரு நியதியாகிவிட்டது. அந்தளவுக்குத் தன்னை மிகச் சிறந்த ஒரு

பதிப்பாசிரியனாகத் தன்னை அடையாளம் காட்டியிருக்கிறார் நண்பன்
நோபேட் . இந்த மூவருக்கும் என்றும் எனது நன்றிகள்!

மீண்டும் சந்திப்போம்!! அதுவரை வருக - உள்ளே சிந்திப்போம்!!

வி.ரி. தமிழ்மாறன்

சட்ட பீடம்

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

கொழும்பு - 3

மார்ச்சு 1994

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம்!

இலங்கைக்கு ஜேர்மனிய பிரதிநிதித்துவ முறை பயனளிக்குமா?

தேர்தல் கமிஷனர் அண்மையில் சமர்ப்பித்த அறிக்கையானது கடந்த பொதுத்தேர்தலில் இடம்பெற்ற பல குளறுபடிகளை அம்பலப்படுத்தியுள்ளது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் நம் நாட்டில் வெற்றிகரமாகச் செயற்பட முடியுமா என்ற வினா எழுந்துள்ள இவ்வேளையில், முன்னர் 1978 அரசியலமைப்பில் இத்தேர்தல் முறையைப் புகுத்துவதில் பங்கெடுத்தோர் இம்முறையை ஆதரித்தே கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். எமக்கு நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை பொருந்துமா என்ற வினாப்போன்றே தற்போது தேர்தல் முறை பற்றிய வினாவும் அரசியலரங்கில் முன்னணிக்கு வந்துள்ளது. ஏற்கனவே கண்டறியப்பட்டுள்ள குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்கும் வழியில் ஜேர்மனிய (முன்னைய மேற்கு ஜேர்மனியின்) தேர்தல் முறைமையை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்ற குரல்களும் சில கோணங்களிலிருந்து ஒலிக்கின்றன.

தேர்தல் முறை ஒன்றின் வெற்றிகரமான செயற்பாடு என்பது தனியே தேர்தல் சட்டங்களில் மட்டும் தங்கியுள்ளதாகக் கருதுவது தவறு. ஒரு நாட்டினது அரசியலமைப்பு, மக்களது அரசியல் பாரம்பரியம், அறிவு முதிர்ச்சி என்பனவே தேர்தல் முறையில் வெற்றியினைத் தீர்மானிக்கின்றன. இலங்கை வாக்காளர்களது அரசியலறிவு அத்துணை மோசமானதல்ல. எனினும் எமது அரசியல் பாரம்பரியத்தின் பின்னணியிலேயே புதிய தேர்தல் சட்டங்களின் செயற்பாடுகளை அணுகவேண்டுமெனலாம். விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் வெற்றிகரமாகச் செயற்படும் இரு முக்கிய நாடுகளான பிரான்சும் ஜேர்மனியும் அதிகாரப் பரவலாக்கலில் பூரணமானவை எனலாம். பிரான்சில் பிராந்தியங்களது ஆட்சி முறைமை பலமுடையதாகும்.

ஜேர்மனி சமஷ்டியாட்சியைக் கொண்டுள்ள அதே வேளையில் அமெரிக்காவிலிருந்து மாறுபட்ட விதத்தில் நிறைவேற்றுச் சட்டவாக்க அதிகாரங் கொண்ட ஆட்சித் தலைவரையும் கொண்டுள்ளது. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பதை விட ஜேர்மன் பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பது கடினமென ஆய்வாளர் கூறுகின்றனர். எனவே அங்கு பாராளுமன்றம் ஆட்சித் தலைவர் அல்லது பெரும்பான்மைக் கட்சித் தலைவரது கைப்பொம்மையாக அமைவதில்லை. அரசியலமைப்பை வண்டியென்றும் தேர்தல் முறைமையைக் குதிரையென்றும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவர். பொருத்தமான குதிரையைப் பூட்டவேண்டியது அவசியமென்றாலுங்கூட வண்டி ஓடத்தகு நிலையில்மைந்துள்ளதா(ஆகக் குறைந்தது சில்லுகளாவது வட்டவடிவில் அமைத்துள்ளனவா) என்பதையும் அவதானிப்பது அவசியம்.

ஜேர்மனியின் தேர்தல் சட்ட ஏற்பாடுகளை நோக்கின், கட்சிகள் தமது வேட்பாளர் பட்டியலை ஜனநாயக நடைமுறைப்படியே தயாரிக்க வேண்டும் எனச் சட்டம் தேவைப்படுத்துகிறது. பெரும்பாலும் இது கட்சியின் பேராளர் மாநாட்டின் மூலம் (அமெரிக்காவைப் போல) தயாரிக்கப்படுகிறது. கட்சியின் தலைமைப்பீடம் சமர்ப்பிக்கும் பட்டியல் புறக்கணிக்கப்பட்டுப் பேராளர் புதிய பட்டியலைச் சமர்ப்பித்த சம்பவங்களும் உண்டு. இலங்கையில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறை அவசர அவசரமாகவும் கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்ற வகையில் இரண்டுங்கெட்டான் முறையிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நம் நாட்டில் தேர்தல் மாவட்டங்கள் என்ற பிரிவுகள் வேடிக்கையானவை. ஏனெனில் மற்ற நாடுகளில் இது சுயாட்சி கொண்ட மாநில அமைப்புகளின் மட்டத்திலேயே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது வாக்காளர்கள் மத்திய ஆட்சித் தேர்தலில் வாக்களிக்க முன்னர் தெளிவான கொள்கை அடிப்படை ஒன்றை வகுக்கின்றனர் குறுகிய சிந்தனைகளுக்கு இடமிருக்காது. இனம், சமயம், பிரதேச வேறுபாடுகள் வாக்காளர்களைப் பிடிப்பதில்லை.

ஜேர்மனியில் ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்குமான கட்சிப்பட்டியல் தயாரிக்கப்படுகிறது. அதனைவிட நேரடித்தெரிவிற்கும் வழிசெய்யப்பட்டுள்ளது. ஜேர்மன் தேர்தல் முறையில் மூன்று முக்கிய அம்சங்களுள்ளன. அவையாவன நேரடித் தேர்வு முறை, விகிதாசாரத் தேர்வு முறை, 5 வாக்குகள் அல்லது மூன்று பிரதிநிதிகளையேனும் (நேரடித் தேர்வில்) பெற வேண்டும் என்ற ஆகக்குறைந்த தேவைப்பாடு. இவை ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே உதாரணங்களுடன் பார்க்கமுடியும்.

பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர் தொகை சரிசமாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு பகுதி நேரடித் தேர்வு முறையிலும் மறு பகுதி விகிதாசாரப்படியான தேர்வு முறையினாலும் நிரப்பப்படுகின்றன. இங்கே வாக்காளர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு வாக்குகளுள்ளன. இதில் முதல் வாக்கினை அவர் தனது தொகுதியில் தான் விரும்பிய கட்சியின் வேட்பாளருக்கு அளிக்கின்றார். கட்சி, தொகுதிக்கு ஒரு வேட்பாளரை மட்டுமே நிறுத்துகிறது. எனவே உட்கட்சிக் கழுத்தறுப்புகளுக்கு இடமில்லை. மேலும் வாக்குகளைக் கவரவல்ல பிரபலமான வேட்பாளரே இங்ஙனம் நிறுத்தப்படுகிறார். அதாவது தொகுதிச் செல்வாக்குப் போதுமானது.

தனது இரண்டாவது வாக்கைத் தான் விரும்பிய கட்சிக்கு அளிப்பது இங்கு உறுதி செய்யப்படுகின்றது. வாக்காளர் முதல் எந்த வேட்பாளருக்கு வாக்களித்தாரோ அவருடைய கட்சிக்கே வாக்களிக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் கிடையாது. இதனால் மற்றொரு கட்சிக்கும் வாக்களிக்க முடியும். இது வழமையில் ஒரு சிறிய கட்சிக்கே கிடைக்க வேண்டும் என்பதில் அதிக கவனஞ் செலுத்தப்படுகின்றது. ஏற்கனவே நிறைய வாக்குகள் பெரிய கட்சிக்குக் கிடைக்கும் என்பதால் அதே கட்சி ஆதரவாளர்களில் சிலர் (அறிவு, அனுபவம் காரணமாக) சிறிய கட்சிக்குத் தமது இரண்டாவது வாக்கை அளித்துத் தமது சொந்தக் கட்சிக்கே கடிவாளமிடுகின்றனர். ஜனநாயகப் பண்புகளில்

துருப்பிடிக்காவண்ணம் எச்சரிக்கையாக இருக்கும் இந்த விழிப்புணர்வால் கட்சி வெறியராக எவருமே செயற்படுவது தவிர்க்கப்படுகின்றது. நமது நாட்டுச்சட்டப்படி, இங்ஙனம் வேட்பாளர் ஒருவருக்கு வாக்களித்தபின் அடுத்த வாக்கை அவரது கட்சியல்லாத கட்சிக்கு வழங்க முடியாது. எனவே தான் ஒரே கட்சிக்குள்ளேயே நான் முந்தி, நீ முந்தி என்ற குத்து வெட்டுக்களும் சுவரொட்டிப் போராட்டங்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன.

கட்சிப்பட்டியலில் முன்னுரிமைப்படி செல்வாக்கு மிக்கவர்களே இடம் பெறுகிறார்கள். எனவே தேசியரீதியில் செல்வாக்குப் பெறக்கூடிய தலைவர்களையே கட்சிப்பட்டியல் முன்வரிசையில் கொண்டிருக்கும். எல்லாக்கட்சிகளுமே இதே முறையைக் கடைப்பிடிப்பதனால் ஒவ்வொரு கட்சியிலிருந்தும் முக்கிய தலைவர்கள் தேசியரீதியிலான வாக்குகள் மூலம் பாராளுமன்றம் வரமுடிகின்றது. ஆனால், இலங்கையில் இந்தத் தேசியப்பட்டியல் தேர்தல் மாவட்டப் பட்டியலுக்குப் புறம்பான ரீதியில் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் விளைவு யாதெனில் கட்சிப்பட்டியலில் உள்ளவர்களுக்கும், தேசியப்பட்டியலில் உள்ளவர்களுக்கும் இடையில் மறைமுக மனக்கசப்பு ஏற்பட வழியேற்படுகிறது. ஏனெனில் வெற்றி பெறாத வேட்பாளர்களது வாக்குகளும் சேர்க்கப்பட்டுத்தானே மொத்தத்தொகை விகிதப்படி தேசியப்பட்டியல் உறுப்பினர்கள் தெரிவாகிறார்கள்.

ஜெர்மனியில் இந்தக் கட்சிப்பட்டியலில் உள்ளோர் மாநில அரசியலிலோ, தொகுதிரீதியிலோ தனிப்பட்ட முறையிலோ செல்வாக்கு உடையவர்களாக இருப்பதில்லை. பதிலாக, தேசிய அரசில் வெளிநாட்டுக் கொள்கை வகுப்பவர்களாக, பொருளாதாரச் சட்டப் பாதுகாப்புத் துறைகளில் விற்பனர்களாக இருப்பதுண்டு. எனவே பேதங்கள் மறக்கப்பட்ட நிலையில் கட்சிக்கு வாக்களிக்கப்படுகின்றது. முதலாவது வாக்கா, இரண்டாவது வாக்கா முக்கியமானது என்பதையிட்டும் வாக்காளர் குழம்புவதில்லை. ஏனெனில் இரண்டுமே ஒரேயளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. தான் விரும்பிய வேட்பாளருக்கும் கட்சிக்கும் வாக்களித்த திருப்தி வாக்காளருக்கு எப்போதுமிருக்கும். இதிலும் கூட நமது தேர்தல் சட்டம் அரைகுறைத் தழுவல்களையே செய்துள்ளது எனலாம். சட்டத்தின் படி இந்த 5% வாக்குகள் என்பது தேசியரீதியிலான வாக்குகள் எனக் கணிக்கப்படும். ஒரு மாநிலத்தில் கட்டாயம் 5% வாக்குகள் பெற வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஆனால் நாமோ ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டரீதியிலும் இதனைப் பார்க்கிறோம். இதிலுள்ள மறைமுகப் பாதிப்புகள் மக்களை எட்டும் விதத்தில் பிரசாரம் முறையாகச் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தேர்தல் மாவட்ட ரீதியில் இங்ஙனம் பார்ப்பதனால் காளான் கட்சிகள் உருவாக வாய்ப்பேற்படுகிறது. 5% வாக்குகள் பெற்று ஓர் ஆசனங் கிடைத்தாலும் போதும் என்ற ரீதியில் இனவாத, பிரதேச வெறிகொண்ட கட்சிகளும் களத்தில் இறங்குகின்றன. இவற்றின் ஆதரவைப் பெறும் கருத்தோடு பெரிய கட்சிகளும் வேண்டாத விட்டுக்கொடுப்புக்களைச் செய்ய வேண்டுகிறோம்.

இதைவிட மூன்றாவது கட்சிக்கு வாக்களிக்கும் யுக்தி இத்தகைய பிராந்தியக் கட்சிகளின் ஊடுருவலால் சிதறிவிடக்கூடும். உதாரணமாக ஜெர்மன்

அரசியலில் நீண்ட காலமாகவே சுதந்திர ஜனநாயகக் கட்சியென்ற (லிபரல்) மூன்றாவது கட்சி கூட்டரசாங்கம் அமைவதைத் தீர்மானிக்க வல்லதாய் இருந்து வந்துள்ளது. இது ஒரு மாநில அல்லது பிராந்தியக் கட்சியல்ல. எனவே தான் பெரிய கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் கூடத் தயக்கமின்றி இதற்கு வாக்களித்துள்ளனர். மேலும் நேரடித் தேர்தலில் ஒரு தொகுதியையேனும் வெல்ல முடியாமல் போன சந்தர்ப்பங்களில் கூட இக்கட்சி தேசியரீதியில் 50க்கும் மேற்பட்ட உறுப்பினர்களைப் பெற்ற சந்தர்ப்பங்களுமுள்ளன. மற்றக் கட்சிகளின் ஆதரவாளர்கள் பெருமளவில் வாக்களித்து மூன்றாம் கட்சியைக் கைதூக்கி விட்டமை தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இது பிராந்தியக் கட்சியாய் இருந்திருந்தால் இத்தொகை வாக்குகளை இது பெற முடியாமல் போயிருக்கும். எனவே 5% வாக்குகள் அல்லது ஆகக் குறைந்தது மூன்று நேரடித் தெரிவு உறுப்பினர்கள் என்ற முறை ஜெர்மன் கட்சி அரசியலுக்குப் புகழ் சேர்ப்பதாகவே அமைகிறது.

இவை ஒரு புறமிருக்க, மேற்சொன்ன மூன்று அடிப்படையிலுமான வாக்களிப்பு முறையை ஓர் உதாரணம் மூலம் பார்ப்போம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தொகை 500 என வைத்தால் நேரடித்தேர்வுமூலம் 250 பேர் தெரிவாக, மீதம் 250 பேர் விகிதாசாரப்படி தெரியப்பட வேண்டும் எனக் கண்டோம். இந்த 250 பேர் எண்ணிக்கை சனத்தொகை அடிப்படையிலேயே பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். எனவே மாநிலத்துக்கு மாநிலம் உறுப்பினர் தொகை வேறுபடும். 50 உறுப்பினர்களைத் தெரிய வேண்டிய ஒரு மாநிலத்தை எடுப்போம். அதில் 25 பேர் நேரடித் தேர்வு மூலம் தெரிவாகிவிட மீதம் 25 பேரும் விகிதாசாரப்படி தெரிவாக வேண்டிய நிலை. மொத்த வாக்காளர் தொகை 10 லட்சம். எனவே 40 ஆயிரம் வாக்குகள் பெற்றால் ஓர் ஆசனம் என்ற விகிதத்தில் இம் மாநிலத்தில் உறுப்பினர் தெரியப்படுவர். நான்கு கட்சிகள் போட்டியிட்டு பின்வருமாறு வாக்குகள் பெறுகின்றன எனக் கொள்வோம்: கட்சி அ 5 லட்சம் வாக்குகள்; கட்சி ஆ 4 லட்சம் வாக்குகள்; கட்சி இ 52 ஆயிரம் வாக்குகள்; கட்சி ஈ 48 ஆயிரம் வாக்குகள். இங்கே சிறிய கட்சிகள் இரண்டும் நேரடிப் போட்டியில் எந்த ஆசனத்தையும் வெல்லவில்லை, என்றும் தேசிய ரீதியில் 5% வாக்குகள் பெறுகின்றன என்றும் கொள்வோமெனில் இவற்றிற்கு இம் மாநிலத்தில் தலா ஓர் ஆசனம் வீதம் கிடைக்கும். கட்சி “அ” வுக்கு 13 ஆசனங்களும் கட்சி “ஆ”வுக்கு 10 ஆசனங்களும் கிடைக்கும்.

ஜெர்மன் தேர்தல் சட்டத்தின் நுணுக்கமான மற்றுமொரு ஏற்பாடு யாதெனில் நேரடித் தேர்வின் விடை மறுவிதமாக அமைந்திருப்பின் நிலைமையைச் சமாளிக்க உதவுவதாகும். இங்கே விகிதாசாரப்படி கட்சி “அ” 13 ஆசனங்கள் பெற்றுள்ளது. ஆனால் நேரடித்தேர்வில் கட்சி “ஆ” 15 ஆசனங்களையும் கட்சி “அ” 10 ஆசனங்களையும் பெற்றிருந்தால் பிரதிநிதித்துவம் சரியாக உள்ளதா என்ற வினா இயல்பாகவே எழும். இதற்கும் ஏற்பாடுண்டு. இவற்றின் அடிப்படையில் எமது நாட்டுத்தேர்தல் சட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்படுமானால் ஆரோக்கியமான அரசியலுக்கு வழி ஏற்படும். ஆயினும் இதற்கு முன்னோடியாக ஜெர்மனியின் அரசியலமைப்பைப் பற்றியும் நாம் கொஞ்சம் சிந்திப்பதும் அவசியமே.

நேரடித் தெரிவு மூலமன்றி “சான்சலர்” எனப்படும் அரசுத் தலைவர் கீழ்ச் சபையான பாராளுமன்றத்தினாலேயே தெரிவு செய்யப்படுகிறார். அவரும் அவரது அமைச்சர்களும் பாராளுமன்றத்துக்குப் பூரண பொறுப்புடையவர்கள். இதைவிட மாநில அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களிலிருந்து (மாநிலத்துக்கு மூவர் என்ற அடிப்படையில்) தெரிந்தனுப்பப்படும் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மேற்சபையும் உள்ளது. எனவே நிறைவேற்றுத் துறை ஆதிக்கஞ் செலுத்த முடியாது.

கூட்டரசாங்கம் பற்றிய விடயமும் இலங்கை அரசியலில் சர்ச்சைக்குரியது. “தொங்கு பாராளுமன்றம்” அமைவது ஆரோக்கியமானதா? இல்லையா? என்பதில் நம் நாட்டில் நிறையக் கருத்து வேறுபாடுகளுண்டு. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மக்களாட்சி என்பது உண்மையாகவே சுதந்திரமான தேர்தலின் மூலம் அமைவதை உறுதிப்படுத்தும் நீதித்துறையும் எமக்கு அவசியமாகிறது எனலாம். ■

ஜனநாயகமும் பெரும்பான்மை ஆட்சியும்

விட்டுக்கொடுப்புகள் எங்கே ஆரம்பமாகின்றன?

ஜனநாயகம் என்பது மக்களில் பெரும்பாலோர் விருப்பின்படி அமையும் ஆட்சி என்பது பொதுவான கருத்து. ஜனநாயக சிந்தனைகள் கிரேக்க மண்ணில் தொடர்ந்த போது அன்றைய சமூகம் மதந் தொடர்பாகவே சிறுபான்மை - பெரும்பான்மை எனப் பிளவுபட்டிருந்தது. ஆனால் இன்றைய உலகில் இந்தப் பாகுபாடு பல்வேறு அடிப்படைகளில் அமைவது ஒரு புறமிருக்கச் சிறுபான்மை பெரும்பான்மை என்ற பிளவு நிரந்தரமாகி விடுகின்ற நிலைமையும் நிதர்சனமாகி வருகின்றது. கெடுபிடி யுத்தத்திற்குப் பிந்திய பன்மைத்துவ உலகானது இத்தகைய நிரந்தரப் பிளவுகளில் குழப்பம் மிக்கதாகவே இருக்கும் என்பதற்கான உதாரணங்கள் பல்வேறு நாடுகளிலும் வெளிப்படவே செய்கின்றன. ஒரு கட்சியின் வேலைத்திட்டம், கொள்கைகள் என்பவற்றை ஒரு நாட்டின் 51 வீதமான மக்கள் ஆதரித்து 49 வீதமான மக்கள் எதிர்க்கையில் அக்கட்சி பெரும்பான்மைக் கட்சியாகி அதிகாரக் கடிவாளத்தைக் கைக்கொள்கிறது. மறு புறத்தில் எதிர்க்கட்சியிலுள்ள 49 வீதமான மக்களும் தாம் விரும்பாத, எதிர்த்து வாக்களித்த வேலைத்திட்டம், கொள்கைகளினால் ஆளப்படச் சம்மதிக்கின்றனர். இதுதான் ஜனநாயகம். இது எல்லா வேளைகளிலும் நியாயமாகுமா? பெரும்பான்மைக் கொடுங்கோன்மை என்பது ஏற்படாது என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்.

சமூக ஒப்பந்தம் பற்றி விளக்கிய ரூசோ பின்வரும் கேள்விகளை எழுப்புகிறார். ஒரு மனிதன் தனக்குச் சொந்தமானதல்லாத விருப்புகளுக்கு ஒத்திணங்குமாறு வற்புறுத்தப்படும் போது அவன் எப்படிச் சுதந்திரமானவனாக இருக்க முடியும்? எதிர்த்து நிற்கும் சிறுபான்மை எப்படி ஒரே நேரத்தில் சுதந்திரமானதாகவும் அதே வேளை தாம் சம்மதிக்காத சட்டங்களுக்கு உட்படுவனவாகவும் இருக்க முடியும்? இவ்வினாவுக்கு விடை கூறும் போது இங்கே சிறுபான்மை உண்மையில் சுதந்திரமாக இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் ரூசோ பின்னர் இதை எப்படி நிவர்த்திக்கலாம் என்பதற்கு வழி கூறிச் செல்கிறார். இதனால் பிறந்ததே “சமூக ஒப்பந்தம்” என்ற கோட்பாடு. மற்றொரு ஜனநாயக சிற்பியான “ஜோன் லொக்” சற்றுக் கடுமையான முறையில் சமூகம் ஒன்றாக இருக்கையில் அது ஒரு வழியிலேதான் செல்ல வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். இங்கேயும் பெரும்பான்மையின் வழியே குறிப்பிடப்படுகிறது.

வீதியின் எந்தப் பக்கம் வாகனத்தை ஒட்டுவது? மரண தண்டனை விதிப்பதைப் பின்பற்றுவதா? இல்லையா? போன்ற பொதுவான (நாடளாவிய) விடயங்களுக்கு இந்த ஒரே வழிச் செல்கை உகந்ததே. ஆனால் மிக அடிப்படையான விடயங்களில் ஒரே வழியில் செல்ல முடியாது என்பதை

ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளைப் பிரசுரித்தோர் அந்நாட்களில் உணர்ந்திருக்க நியாயமிருந்திருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு தனிமனிதனது மனதிலும் அச்சங்கள் உள்ளன. இவை நியாயமானவையா என்பது அவன் வாழும் சமூக சூழ்நிலையைப் பொறுத்ததாகும். எல்லா அம்சங்களுமே நியாயமானவையாக ஒரு போதும் இருக்கப் போவதில்லை. இங்கேதான் விட்டுக்கொடுப்புகள் ஆரம்பமாக வேண்டியுள்ளன. ரொபட் உவோல்ட்ஸ் எனும் அறிஞர் இந்நிலையை விளக்குகையில் ஒவ்வொரு தனி மனிதனதும் சுதந்திரம், சுயாதிபத்தியம் நிலை நாட்டப்படுவதனால் அது ஓர் அரசிலிச் சமூகத்தில் (Anarchist Society) மட்டுமே சாத்தியமாகும் என்கிறார். தனிமனித விட்டுக்கொடுப்புகளே தற்போது ஜனநாயகத்தை வளம்படுத்த அவசியமாகத் தேவைப்படுகின்றன.

மக்களால் மக்களுக்காக, மக்களின் அரசாங்கம் எனும்போது இந்த மக்கள் என்பது மேலே குறிப்பிட்ட 51% மக்களை மட்டுமா குறிக்கிறது என்ற வினா எழும் வகையில் பெரும்பான்மை ஆட்சிகள் நடக்க முற்படுவது ஜனநாயகத்தை ஆரோக்கியமற்றதாகவே மாற்றிவிடும். 49% மக்கள் உள்ளடக்கப்படாத ஜனநாயகம் பெரும்பான்மைக் கொடுங்கோன்மையே தவிர வாக்குகளின் இசைவு மீதமைந்த ஆட்சியல்ல என்றாகும். 49 % சிறுபான்மை என்ற உச்ச விச்ச உதாரணம் எப்போதும் அந்தளவுக்கே இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. “உள்ளடக்குகளை” என்பதே இங்கு முக்கியமானதாகும். இந்த 49 % மக்கள் ஏன் தாம் விரும்பாத கொள்கைகளினால் ஆளப்படச் சம்மதிக்கிறார்கள்? இச்சம்மதம் எப்படிப் பெறப்படுகிறது? இரண்டு முக்கிய கோட்பாடுகளின் மீது இது தங்கியுள்ளது.

ஒன்று; ஜனநாயகத்தின் பெரும்பான்மை ஆட்சி என்பது எப்போதும் இரண்டாவது சிறந்த வழியே (Second Best). ஏகமனதான முடிவை எடுக்க முடியாத போது 51 % மக்களின் தீர்ப்புக்குத் தலைவணங்குவதாக 100% பெரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இரண்டாவது முக்கிய அம்சம்; முடிவு எங்ஙனம் எடுக்கப்பட்டது, அதன் நடவடிக்கைகளின் நியாயத்தன்மை என்பதாகும். ஆக இந்த இரண்டு அப்படை அம்சங்களும் தலைகாட்டாத போது 49 % மக்கள் தமது இசைவைத் தெரிவித்துள்ளார்கள் என்பது பொருளல்ல. அதாவது ஜனநாயகப் பெரும்பான்மை என்பது பொய்த்து விடுகின்றது. நான் ஒரு கொள்கைக்கு ஆதரவாக வாக்களிக்கும் போதே, என்னை ஒத்தவர்கள் சிறுபான்மை வாக்குப்பலம் கொண்டவர்களே என்பது எனக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கும். அப்படி இருந்த போதிலும் நான் பெரும்பான்மை முடிவுக்குத் தலைவணங்கச் சம்மதித்தே தேர்தலில் வாக்களிக்கிறேன். பின் தேர்தல் முடிவையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இதுவே உண்மையான ஜனநாயக மரபு. ஆனால் இங்கு சமூகப் பிரிவுகளின் தாக்கம் அவதானிக்கப்படவேண்டும்.

சமூகமொன்று மிகவும் ஆழமாகப் பிரிபட்டிருந்து அதனுள் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நிரந்தரச் சிறுபான்மையினர் இருக்கையில் அவர்கள் தமக்கு முக்கியமானதாகப்படும் விடயங்களில் தாம் எப்போதுமே பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெறப்போவதில்லை என உணர்ந்து கொள்ளின் இது ஒரு வித தனிமையாக்கத்தை (Isolation) ஏற்படுத்தும். தமது விருப்புகள், அபிலாஷைகள்,

கோட்பாடுகள் திட்டமிட்ட வகையிலும் விடாப்பிடியாகவும் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு அல்லது புறந்தள்ளப்பட்டுக் கூட்டு முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்படுதலினால் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் செயற்பாட்டுக்கு உதவாதது என்ற இறுதி நிலை சிறுபான்மையினால் எட்டப்படும். இங்கே தாம் நிரந்தரச் சிறுபான்மை என நினைக்கும் குழு ஜனநாயகத்தில் தமது பங்களிப்பை வாபஸ் பெறும்படி பெரும்பான்மையினாலேயே நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வாக்கு என்ற உரிமையும் எல்லா வாக்குகளும் சமபலமுடையவை என்பதையும் கொண்டாடுவது ஒரு புறமிருக்கட்டும். ஆயின் இதன் கீழ் சில சமயங்களில் ஒளிந்திருக்கும் இன்னொரு யதார்த்தத்தை நாம் மறந்து விடுகிறோம். அதாவது கணிதப் பெறுமதியோடு காரியமாற்றும் போது நிரந்தரச் சிறுபான்மை விடயங்களில் 49 % வாக்குகளுக்கும் எவ்வித பெறுமதியுமே அற்றுப்போய் விடுகிறது . இங்கே வாக்குகளின் சமபலம் என்பது கேள்விக்குரியதும் கேலிக்குரியதுமாகிவிடும். இவற்றின் பெறுமதி பூஜ்ஜியமே. உதாரணமாக 1970,1977 பொதுத் தேர்தல்களில் புதிய அரசியலமைப்பை ஆக்கும் புதிய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தின் மீது வடக்கு கிழக்கு மக்கள் அளித்த தீர்ப்பென்ன? வாக்குகளின் விகிதாசார மென்ன? இந்த வாக்குகள் அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றும் தொடர்பில் கணக்கிலெடுக்கப்பட்டனவா? உண்மையில் இவ்விரு தேர்தல்களிலும் வட கிழக்கு மக்கள் அளித்த வாக்குகள் அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றத்தைப் பொறுத்தளவில் பெறுமதி எதுவும் அற்றவையாகி விட்டன. இது சிறுபான்மையினரைத் தாம் நிரந்தரச் சிறுபான்மையினரே என்பதைத் திட்டவாட்டமாக உணரவைக்க உதவுகிறது. இத்தகைய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே ஜனநாயக வழிமுறைகள் தேய்ந்து வன்முறைகள் தலையெடுக்க வழிசமைத்தன என்பதைப் புரிந்திட அதிக ஆராச்சி தேவைப்படாது. ஆயினும் இலங்கையில் ஒரினம் தன்னை நிரந்தரச் சிறுபான்மையாகக் கருதத்தொடங்கிவிட்டதென்பதை அறிய வேண்டிய பெரும்பான்மை இங்ஙனம் அறிய மறுப்பதால் அல்லது அறியாமல் இருப்பதால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் நிதர்சனமானவை.

ஜனநாயக ஆட்சியில் விடைகாணப்படா வினாவாக இன்றும் எழுதப்படும் வினா எந்தப் பெரும்பான்மை? என்பதே. இந்த வினா தீர்வுகாண முற்பட்டுள்ள விடயத்தோடு இரண்டரக் கலந்ததாகவே எழுதப்படக்கூடியது. சமூகம் ஒன்று எவ்வளவுதான் இன, மொழி, மத, கலாசார, பிரதேசவாரியாகப் பிரிவுற்றிருப்பினும் சம்பந்தப்பட்ட விடயம் இவர்களில் எப்பிரிவினரையும் நேரடியாகப் பாதிக்காதபோது எந்தப் பெரும்பான்மை என்ற வினா எழமாட்டாது. உதாரணமாக, இலங்கையின் பெருந்தெருக்களின் வீதியின் அகலம் எத்தனை அடியாக இருக்க வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிக்கும்போது பெரும்பான்மை முடிவு தடங்கலின்றி ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். ஆனால் கொள்கைத்திட்டம் அல்லது நிர்வாக அமைப்புத் தொடர்பான தீர்மானங்கள் பன்மைத்துவ சமூகமொன்றில் மேற்கொள்ளப்படும்போது எந்தப் பெரும்பான்மையின் ஆதரவு அவசியம் என்ற வினா எழுகிறது. விடை சிக்கலாகிறது.

எமக்குப் பொருத்தமான வகையில் வட அயர்லாந்தின் நிலைமையை இங்கே குறிப்பிடலாம். வட அயர்லாந்து தொடர்ந்து இவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கவேண்டுமா? அது அயர்லாந்துடன் இணைந்து விட வேண்டுமா? அல்லது பிரிட்டனின் ஒரு பகுதியாகவே அதை மாற்றிவிடலாமா? என்ற மூன்று வகைத் தீர்வுகளை முன் வைக்கும் போது யாரது வாக்குகள் அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படும் என்பதே இங்கு பிரச்சினைக்குரியது. வட அயர்லாந்து மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமைப் பிரயோகம் என்று எடுத்தால் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினரான பெரும்பான்மையினர் தனித்தியங்கவே முடிவெடுப்பர். ஆனால் இச்சுய நிர்ணய உரிமை ஐரிஸ் மக்களுடைய உரிமை என்ற தேசியவாதிகளது கருத்துப்படி வாக்கெடுப்பு நடத்தினால் முழு அயர்லாந்து அளவில் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் நிரந்தரச் சிறுபான்மையாகி விடுகின்றனர். பிரிட்டிஸ் மக்களது வாக்குளைக் கோரினும் இங்ஙனமே ஐக்கியவாதிகள் (Unionists) சிறுபான்மையினராவர். வட அயர்லாந்தில் மட்டும் எனப்பார்க்கையில் எப்படிக்கத்தோலிக்க மதத்தவரது வாக்குகளின் பெறுமதி பூஜ்ஜியமாகின்றதோ அங்ஙனமே முழு அயர்லாந்து என்ற ரீதியில் பார்க்கையில் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினரின் வாக்குகள் பூஜ்ஜியப் பெறுமதியைக் கொண்டிருக்கும். இரண்டுமே ஒரே அளவான புறக்கணிப்பே. “மக்கள்” என்ற வரைவுக்குள் நிரந்தரச் சிறுபான்மை உள்ளடக்கப்படுவதிலை.

இலங்கையில் வட கிழக்கு இணைப்பு விவகாரத்தில் இதேவித சிக்கல் தொடர்வதைப் பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவின் இடைக்கால அறிக்கையும் தமிழ்க்கட்சிகளது நிலைப்பாடும் தெளிவாக இதனை உணர்த்துகிறது. இலங்கை இந்திய சமாதான உடன்படிக்கையின்படி இணைப்புத் தொடர்பான சர்வசன வாக்கெடுப்பு கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டுமே நடத்தப்பட வேண்டும். உடன்படிக்கை செய்யப்பட்ட நேரத்தில் இம்மாகாணத்தில் தமிழர்கள் 42 % ஆகவும் சிங்களவரும் முஸ்லீம்களும் 58 % ஆகவும் இருந்தனர். வடகிழக்கு இணைந்த வாக்கெடுப்பில் சிங்களவரும் முஸ்லீம்களும் நிரந்தரச் சிறுபான்மையாகி விடுகின்றனர். மேற்சொன்ன இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் வாக்கெடுப்பை எந்த மட்டத்தில் நடத்துவது என்பதற்குக் கணித முறைக் கருத்தேற்புகள் கை கொடுக்கமாட்டா. போல்க்லாண்ட்ஸ் மக்களே தாம் தமது விதியை நிர்ணயிக்கக் கூடியவர்களாக வேண்டும் என்கின்றது பிரிட்டன். ஆனால் இதில் ஆர்ஜன்டீனாவுக்கு உடன்பாடில்லை. அவ்விதமே ஜிப்ரால்டர் மக்கள் தங்கள் ஆட்சியாளர் யார் என்பதைத் தாமே தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று கூறுவதில் ஸ்பெயினுக்கு உடன்பாடில்லை. ஏன் ஐ.நா தீர்மானித்தபடி காஷ்மீரிய மக்கள் தமது சுய நிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிப்பதையே இந்தியா அடியோடு மறுக்கிறது. திரும்பவும் அதே கேள்வி எந்தப் பெரும்பான்மை கொண்டு இங்கே முடிவெடுப்பது?

இங்கே முழு உரிமைகளும் தேசிய நலன்களும் மாறுகின்றன. ஆனால் யாரது நலன் முதன்மைபெற வேண்டும் என்பதில் தீர்மானம் எடுக்க இப்பிரச்சினையால் யார் கூடுதலாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்ற உரைகல்லைப் பாவிக்கலாமென அரசியலறிஞர் குறிப்பிடுகின்றனர். சுருக்கமாக ஓர் உதாரணம் மூலம் இதை

விளக்கலாம். கொழும்பு மாநகர சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட பெரும்பான்மைத் தீர்மானம் ஒன்றின்படி மாநகர எல்லைக்குள் குவியும் குப்பைகள் யாவும் மட்டக்குளிக் கடற்கரையில் கொட்டப்படவேண்டும் . ஆனால் மட்டக்குளி மாநகர வட்டார மக்கள் சுற்றாடல் மாசுபடும் என்ற காரணத்தினால் இத்திட்டத்தை எதிர்க்கிறார்கள். மாநகர சபையின் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தளவில் கொழும்பு மாநகர சபை எல்லைக்குள் உள்ள எல்லோரிலும் பெரும்பான்மையினரின் கருத்தை அறிவதா? அல்லது மட்டக்குளி வட்டார மக்களின் பெரும்பான்மையினர் என்ன கருதுகின்றனர் என்பதை அறிவதா?

ஜனநாயகப் பெரும்பான்மை தனது நெறிமுறைத்தன்மையை (Legitimacy) இழக்காமலிருக்க வேண்டுமாயின் மேற்கூறிய உதாரணத்தில் மட்டக்குளி வட்டார மக்களது அபிப்பிராயத்தை அவசியம் கேட்கவேண்டும். இதே உதாரணத்தை அரசியல் நிலைமைகளின் மீது பிரயோகிப்போமாயின் சமூகப்பிளவு எந்த அடிப்படையில் ஏற்பட்டுள்ளது? நிரந்தரச் சிறுபான்மையுணர்வு தலைதுக்கியுள்ளதா? நேரடியான பாதிப்பு எந்தளவுக்கு உள்ளது என்பதை வைத்தே அவ்வப்பிரிவுகளது கருத்துக் கண்டறியப்படவேண்டும். அரசியலில் அடிப்படை விடயங்களில் ஒத்திணங்குதல் எல்லா வேளைகளிலும் சாத்தியப்படாது. ஆனால் எல்லா வேளைகளிலும் புறக்கணிப்பே மாற்றுவழியாகவும் கூடாது.

தேசிய சிறுபான்மையொன்று தன்னை நிரந்தரச் சிறுபான்மை என்று குத்திக்காட்டும் விதத்தில் அடுத்தடுத்து அலட்சியங்களும் ஏமாற்றங்களும் சந்தித்து வருமாயின் பலவீனமடைந்த ஜனநாயகத்திலிருந்து ஒதுங்கித் தனது சுய நிர்ணய உரிமையை நிலை நாட்டுவதன் மூலம் தன்னை ஒரு பெரும்பான்மைச் சமூகமாக மாற்றமுனைவதை இன்றைய உலக ஒழுங்கமைப்பு எப்படிக்கண்டிக்க முடியும்? என்பது தெரியவில்லை. ஜனநாயகத்தைப் பலவீனப்படுத்துவோரும் சமூகத்தின் ஒரு பிரிவை அதன் அடிப்படை அம்சங்கள் தொடர்பான தீர்மானங்களில் எப்போதும் நிரந்தரச் சிறுபான்மையாக வைத்திருக்க முனைவோருமே தேசிய இனமொன்றின் பிரிவினைச் செயற்பாட்டிற்குக் கால்கோளிகுகின்றனர் என்பதையும் மறப்பதற்கில்லை.

இனத்துவத் தேசியத்தால் இரண்டான நாடு!

இணைப்பாட்சிக்கு இன்னொரு தோல்வி-
செக்கோஸ்லாவாக்கியா.

முதலாம் உலகப்போரின் பின்னர் ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரிப் பேரரசின் சரிவோடு பிறந்த நாடு செக்கோஸ்லாவாக்கியா. 1918 இல் அமெரிக்காவின் பிறஸ்பேர்க் நகரில் சந்தித்து செக் தலைவர் ரொமாஸ்மசார் ஐக்கும், அமெரிக்க ஜனாதிபதி வூட்ரோ வில்சனும் கைச்சாத்திட்ட உடன்படிக்கையிலிருந்து உதயமானதே இந்நாடு. செக் இன மக்களும் ஸ்வாக் இனத்தாரும் ஒன்றிணைந்து இப்புதிய நாட்டை உருவாக்க விரும்பினர். ஆனால் சரியாக 74 வருடங்களின் பின்பு புத்தாண்டுத் தினத்தன்று இந்நாடு மீண்டும் “செக்”, “ஸ்வாவாக்” என்ற இரு நாடுகளாகப் பிரிந்துவிட்டது. வரலாற்றில் பல விதமான அனுபவங்களுக்கு உட்பட்ட நாடாக இருந்தும் தற்போது இது பிரிந்து விட எடுத்த முடிவையிட்டுச் சிலர் ஆச்சரியப்படவே செய்கின்றனர். ஆனாலும் உலகெங்கும் தலைதூக்கி நிற்கும் இனத்துவத் தேசியவாதத்தின் முன்னால் எல்லாவித ஆட்சியமைப்பு முறைகளுமே சரணாகதியடைந்து வருவதைப்பார்க்கும் போது செக்கோஸ்லாவாக்கியாவின் கதையும் பத்தோடு பதினொன்று என்றுதான் கூறவேண்டியுள்ளது.

ஆரம்பத்தில் இந்நாடு பொருளாதாரத்தில் வீறுநடைபோட்டே வந்துள்ளது. இரண்டு உலக மகாயுத்தங்களுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் (1918-35) சுவீஸ்ஸுக்குக் கிழக்கே ஐரோப்பாவில் இருந்த ஒரேயொரு ஜனநாயக நாடென்று இதனையே குறிப்பிடலாம். இந்நாட்டு மக்களால் மட்டுமன்றி இக்காலப்பகுதி, ஐரோப்பியராலும் ஒரு பொற்காலம் என்றே இந்நாட்டைப் பொறுத்தளவில் கருதப்பட்டிருந்தது. இரண்டாம் உலக யுத்தம் நடைபெறுகையில் செக் பகுதியிலிருந்த ஜேர்மன் மொழிபேசுவோரது (சிறுபான்மையினர்) நலன்களைப் பாதுகாக்கவேன ஜேர்மனியப் படைகள் ஊடுருவின. குறிப்பாக சுடெற்றன்லாண்ட்பகுதி தமக்கேயுரியதென ஜேர்மனியர் கோரினர். ஹிட்லரை இவ்விடயத்தில் அடியோடு எதிர்ப்பதற்குப் பிரான்சும் பிரிட்டனும் விரும்பியிருக்கவில்லை. விளைவாக செக் பகுதி ஜேர்மனியுடன் இணைக்கப்பட ஸ்வாவாக் பகுதியில் நாஜிகளின் பொம்மை அரசொன்று அமைந்தது.

போர்முடிந்ததும் மீண்டும் ஒன்றாகிவிட்ட நாட்டில் மூன்று வருடங்களின் பின்னர் தேர்தல்களில் கம்யூனிஸ்டுகள் பேராதரவு பெற்றிருந்தனர். 1968 இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி “மனித முகத்தோடு சோசலிசம்” ன்ற கோஷத்தை முன்வைத்துச் சில மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்த முனைந்தது. இது “தலைநகர் (பராக்) வசந்தம்” எனவும் அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் சோவியத் தலைமையில் வார்சோ அணி நாடுகள் இதே ஆண்டில்

செக்கோஸ்லாவாக்கியா மீது படையெடுத்து அறிமுகமான இந்தத் “தாராளமயப்படுத்தலுக்கு” முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டன.

“வெல்வெட்”

கத்தியின்றி, யுத்தமின்றி, சத்தமின்றி கம்யூனிஸ்டுக்களின் ஆட்சி கவிழ்க்கப்பட்டு அதிருப்தியாளர் 1989 இல் ஆட்சி பீடமேறினர். பரபரப்பில்லாமல் நடந்து முடிந்த இம் மாற்றம் ஏனைய நாடுகளில் நடைபெற்ற வன்முறைகளோடு ஒப்பிடும் போது வெல்வெட் மாற்றமே என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் மிக இலகுவில் கிடைத்து விட்ட சுதந்திரம் என்பதாலோ என்னவோ புதிய ஆட்சியமைப்பில் மக்கள் எவ்வித கரிசனையும் காட்டுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர். கம்யூனிஸ்டுகள் போனால் போதும் என்பதில் உடன்பட்ட அதிருப்தியாளர் குழுக்கள் புதிய ஜனநாயக அரசாங்கம் எப்படிச் செயற்பட வேண்டும் என்பதற்கான திட்டங்கள், வழிமுறைகள் எதனையுமே கொண்டிருக்கவில்லை. “உப்புச்சப்பற்றை” அரசியல் என மேற்கு நாட்டு, இராஜதந்திரி ஒருவர் வெல்வெட்புரட்சிக்குப் பின்னைய அரசியல் நிலைமையை வர்ணித்துள்ளார். எண்ணி ஒரு வாரத்தில் கம்யூனிஸ்டுகள் பதவி இழந்தமையால் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றில் ஏற்பட்ட ரணகளம் செக்கோஸ்லாவாக்கியாவில் ஏற்படாது போயிற்று. மக்களும் ஜனநாயகத்தின் “அருமைக்குள்” அதிக விலை கொடுத்திருக்கவில்லை.

மேற்சொன்ன கருத்தை நாட்டின் சமஸ்திவாதிகள் முன்வைக்கின்றனர். தற்போது பிரிந்து விட்ட “செக்” நாட்டின் ஜனாதிபதியாக வந்துள்ள வாக்கலாங் ஹுவெல் கூட முன்பு இணைப்பாட்சியையே ஆதரித்திருந்தார். ஆனால் இன்று நாடு பிரிவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை எனக்கூறிப்புதிய நாட்டின் அதிபராக மாறி விட்டார். 1989 இல் வெல்வெட் புரட்சியில் முக்கிய பங்கெடுத்த கத்தோலிக்க மதகுரு வாக்கலாங் மாலே “மக்களுக்கு அரசியற் களைப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. பொருளாதாரம் தவிர்ந்த வேறு எதனையுமே சிந்திக்கும் நிலையில் அவர்கள் இப்போது இல்லை. அரசியல் வாதிகள் தமது குறுகிய நோக்கில் நாட்டினைப் பிளவுபடுத்த முனைந்தனர். அதனைத் தடுக்கவல்ல ஒரே சக்தியான மக்கள் எழுச்சி பரிதாபமான முறையில் மறுபக்கம் பார்த்துக் கொண்டது” எனத் தமது சலிப்பையும் வெறுப்பையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் இவர். உண்மையில் புதிய ஜனநாயக நாடாக மிளிரும் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட நாடொன்று இன்று மக்களது மெத்தனத்தினால் (Apathy) மறைந்து போயிற்று

ஆயின் இந்த மெத்தனத்துக்கு மக்கள் மீது ஒரேயடியாகப் பழி சுமத்திவிட முடியுமா? இன்றைய உலகு இனத்துவ தேசியத்தால் புதிய விழிப்புணர்வோடு செயற்படுகின்றது. பனிப்போரின் பின்னைய காலகட்டத்தில் ஜேர்மனிய இணைப்புத் தவிர்ந்த வேறு யாவும் இனரீதியில் பிரிந்தபடியேதான் உள்ளன. ஜேர்மனியின் இணைப்புக்கும் பனிப்போர் முடிவின் பங்களிப்பை விட இனத்துவம் கூடிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளமை மறுப்பதற்கில்லை. எனவே இணைப்பாயினும் பிரிப்பாயினும் இன்று அதன் அடிப்படை, இனத்துவத் தேசியமே என்பதை ஏற்க வேண்டியே உள்ளது. இனத்துவத் தேசியத்தை

மேவி நிற்கக்கூடிய தற்காப்புகள் இன்னொரு கார்மாக்ஸ், ஏங்கல்ஸ் வரும்வரை ஜனனிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே.

பிரிவினை விரும்பாத மக்கள் தேசியரீதியில் பெரும்பான்மையினராக இருந்தாலுங்கூட அவர்கள் வீதிகளில் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி நாட்டின் இறைமையைப் பாதுகாக்க முன்வருவார்களா என்பது கேள்விக்குறியாகவே இன்றும் பல நாடுகளில் காணப்படுகின்றது. இதற்கு நன்கு பொருந்தும் உதாரணம் கனடாவாகும். கியூபெக் பிரிந்து போவதைப் பெரும்பான்மையான கனடா மக்கள் விரும்பவில்லைத்தான். ஆனால் நாளை கியூபெக் தான் பிரிவதாகத் தீர்மானித்தால் அதனை எதிர்த்து எத்தனை பேர் வீதிகளிலிறங்குவர் என்பது நன்கு தெரிந்த விடயமே. எனவேதான் பொருளாதாரக் காரணங்களைக் கூறிப் பிரிவினையைத் தடுக்கக் கனடாவில் இணைப்பாட்சி வாதிகள் தீவிர முயற்சி எடுக்கின்றனர். இவர்களது முயற்சி உரிய “தந்திரமே” என்பதை செக்கோஸ்லாவாக்கியாவின் பிரிவினை உறுதி செய்கிறது. அரசியலமைப்பு விவாதங்களை விட அடுத்த வேளைக்குரிய உணவு பற்றித்தான் நாம் அதிகமாகக் கவலைப்படுகின்றோம் என செக் பிரசை ஒருவர் அங்குள்ள கனடாவின் துதுவருக்குக் கருத்துக் கூறியுள்ளார்.

இணைப்பாட்சி வாதிகள் மக்களை வீதிக்கிழுத்து ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்ய முற்பட்ட போதெல்லாம் தோல்வியையே எதிர் கொண்டனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் பத்துப் பேர் கூடப் பங்கெடுக்காத நிலையில் இணைப்பாட்சி ஆதரவுக் கூட்டங்கள் கலைந்ததும் வரலாறே. ஜனநாயகம் மலர்ந்ததும் ஜனாதிபதியான வாக்கலாவ் ஹவெல் மெய்யியலாளரும் சிறந்த நாடகாசிரியரும் கூட, சிறையிலிருந்து விடுபட்ட இரண்டு மாதங்களுக்குள் ஜனாதிபதியானார். இயன்றவரை “இழுத்துப் பிடித்து” ஒரே நாடாக வைத்திருக்க இதய சுத்தியுடன் முயன்றும் தோற்றுப் போனார். இராமன் ஆண்டாலென்ன இராவணன் ஆண்டாலென்ன என்ற நிலையில் மக்கள். உருப்படியான அரசியற் கட்சிகள் கூடத் தலையெடுக்கவில்லை. செல்வாக்கு மிக்க ஒவ்வொருவர் பெயரிலும் ஒவ்வொரு கட்சி. பொதுக்கொள்கைத்திட்டம், வர்க்கப் பிரிவு உழைப்பாளர் நலம் என எதிலுமே கட்சிகள் ஒற்றுமைப்படவில்லை. கட்சி அரசியல் கேலியாகி விட்டதைக் குறிப்பிட ஒர் உதாரணம், 1990 யூன் தேர்தலில் போட்டியிட்ட கட்சி யொன்றின் பெயர் பியர் (Beer) குடிப்போர் கட்சி.

பிரிவினை முறையின் பின்னணி.

74 வருடங்களாக இறுக்கிப் பிடித்திருந்த இணைப்பாட்சி இழை அறுந்து விடுவதற்கான அடிப்படைக்காரணம் ஸ்லாவாக்கிய இனத்தார் தாம் சிறுபான்மையினர் எனக் கருதத் தொடங்கியமையேயாகும். முழுநாட்டினதும் மக்கள் தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர். செக் இனத்தவர். மீதமே ஸ்லாவாக்கியர் எனலாம். 1968 வரை செக் மக்கள் மத்திய அரசினால் அவணைக்கப்படுகிறார்கள் என ஸ்லாவாக்கியர் குற்றஞ் சாட்டினர். 1968 இன் பின்னர் ஸ்லாவாக்கியருக்கு மத்திய அரசு சலுகைகள் வழங்குகிறது என

செக் இனத்தார் பொருமியபடி இருந்தனர். செக் மக்கள் பொதுவாகவே மாஸ்கோ எதிர்ப்பு வாதிகள் என்ற அடிப்படையில் 1968 இன் பின்னர் மஸ்கோ சார்பு அரசாங்கம் இவர்களைப் புறக்கணித்தது என்றும் கூறப்படுகிறது. முதன் முதலாக அரசியலமைப்புரீதியான சமத்துவம் 1968 இலேயே வழங்கப்பட்டதால் ஸ்லாவாக்கியர் சமத்துவம் பெறுவதைச் சகிக்காத செக் மக்கள் இப்படிப் பழிசுமத்தினர் என்று மறுதரப்பில் சொல்லப்படுகிறது.

கம்யூனிஸ அரசாங்கம் புதிய முதலீடுகள் யாவற்றையும் ஸ்லாவாக் பகுதிகளிலேயே குவிக்கத் தொடங்கியது. கைத்தொழில் வளங்கள் ஸ்லாவாக் பகுதிக்கு நகர்த்தப்பட்டன. 20 வருடங்களாக இத்தகைய ஒரு தலைப்பட்ச நடவடிக்கை தொடர்ந்ததால் தாம் தண்டிக்கப்படுவதாகச் செக் மக்கள் கருத்தலைப்பட்டனர். தலைநகரை "பராக்கே"யில் வைத்துக் கொண்டு 50 வருடங்களாக ஸ்லாவாக்கியரைத் துன்புறுத்தியதால் ஏற்பட்டுள்ள ஆழமான வடுக்களைக் களையும் முயற்சியில் செக் கவனஞ் செலுத்தாது பொறாமைக் கண்ணோட்டத்துடன் பிரச்சினையை அணுகியமையினாலேயே 1990 இல் இனமோதல்கள் தலையெடுத்தன என்கிறார் ஜான் ஏர்பன் என்ற சேக் பத்திரிகையாளர். 1948 இலிருந்து இன்பிரச்சினை என்றால் எதுவுமே தெரியாதவர்கள் போல நடித்து வந்தோம். பிரச்சினை ஏற்பட்டபோது சமாளிக்க முடியாமல் எல்லோருமே ஒதுங்கிக் கொண்டோம். அதன் விளைவே பிரிவினை என்று விளக்குகிறார் ஜிரிகோவார் என்ற இளைய தலைமுறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.

வருடக்கணக்கில் புதைத்து கிடந்த இன உணர்வுகள் பீறிட்டுக் கிளம்ப வழி வகுத்த பல்வேறு விடயங்களில் ஒன்று புதிய ஜனநாயக செக்கோஸ்லாவாக்கியாவுக்கு எப்படிப் பெயர் சூட்டுவது என்பதாகும். இது விடயத்தில் இலங்கை அரசியலும் மனக்கண்ணில் நிழலாடாமலில்லை. 1960 களின் ஆரம்பத்தில் இலங்கை அரசு வாகனங்களுக்கு ஸ்ரீ இலக்கத்தைக் கட்டாயமாக்கிச் சட்டமியற்றியதும் அதனையடுத்து வட கிழக்கில் ஏற்பட்ட ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டங்களும் நினைவுக்கு வரவேண்டும். இப்போராட்டத்தில் காய்ம்பட்டோர், சித்திரவதைக்குட்பட்டோர், சிறைக்குச் சென்றோர் பல்லர். ஆனால் இன்று நாட்டின் அரசியலமைப்புக்கு 13வது திருத்தங் கொண்டுவரப்பட்டதுடன் ஸ்ரீ எடுக்கப்பட்டு அது இருந்த இடத்தில் வெறுமனே இடைக்கோடு (Hyphen) போடப்பட்டு வாகன இலக்கங்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இதைப்போலவே செக்கோஸ்லாவாக்கியாவிலும் பெயர்ப்பிரச்சினை வெடித்துப் பின்னர் இடைக்கோடு தீர்வாகியது. ஆனால் பின்பு அது கூட நிலைக்கவில்லை. புதிய நாட்டிற்கு அதாவது 1989 இல் ஜனநாயகம் மலர்ந்த பின்னுள்ள நாட்டிற்கு செக்கோலாவாக்கியா என்ற பெயர் இடப்பட்டால் மட்டுமே தாம் ஒத்துழைப்பு வழங்க முடியுமென ஸ்லாவாக்கியர் முடிவாகக் கூறிவிட்டனர். ஆனால் செக் மக்களுக்கு இது எரிச்சலையூட்டியது. காரணம் ஒரு வரலாறு வருவேதான். இரண்டாம் உலகப்போரின் ஆரம்பகட்டத்தில் ஹிட்லர் சுடெற்றன் பகுதியைக் கபளீகரம் செய்தபோது நிலவிய பெயரே செக்கோ - ஸ்லாவாக்கியா என்பதாகும்.

இதனால் தான் அவரும் நாட்டை இரண்டுபடுத்தி ஒன்றைத் தன்னோடு இணைத்து விட்டு மறுபகுதியில் பொம்மை அரசொன்றை நிறுவினார். எனவே இந்த இடைக்கோடு விவகாரம் என்பது “விரைவில் இரண்டாவோம்” என்பதற்கான கட்டியமே என்பதால் செக் மக்கள் இப்படியான பெயரை அடியோடு வெறுத்தனர். முன்னைய பெயரில் இருந்த சோசலிசத்தை எடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தில் ஜனநாயகத்தைப் புகுத்தினால் போதுமென்றனர் செக் மக்கள். 1978 இல் இலங்கையில் இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றத்தின் போதும் இங்ஙனமே சோசலிசம் போய் ஜனநாயகம் வந்தமை வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம்.

இணைப்பாட்சிக்கு ஏற்பட்ட முடிவு

என்னதான் சோசலிசம் சமத்துவம் எனப்பேசிக் கொண்டாலும் உள்மட்டத்தில் செக் மக்கள் ஸ்லாவாக்கிய இனத்தினரை ஒரு படி குறைந்தவர்கள் என்றே கருதி வந்துள்ளனர். கூரிய அறிவுத்திறனற்ற நாட்டுப்புறத்தார் (country pumpkins) என்றே ஸ்லாவாக்கியரை ஏளனமாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இதைவிடப் பொருளாதாரரீதியிலும் பின்தங்கிய பகுதி ஸ்லாவாக். முன்பிருந்தது போலவே தொழிற்சாலைகள் தொடர்ந்தும் தமது பகுதியில் செயற்படாவிட்டால் தாம் பிரிவதே வழியென இவர்கள் கருதினர். ஆனால் அளவுக்கு அதிகமாகச் சலுகைகளை அனுபவித்துவிட்ட ஸ்லாவாக்கியரிடமிருந்து பொருளாதார வளங்களை மீள்நிலைப்படுத்தல் அவசியமென செக் மக்கள் அடம்பிடித்தனர். கனடா போன்ற செல்வந்த நாடுகளில் வேண்டுமானால் இப்படியான அரசியலமைப்புக் கருத்தரங்குகளையும், விவாதங்களையும் நடத்துங்கள். எங்களுக்கு இதற்கான வசதியோ, நேரமோ கிடையாது. எங்கள் போக்கில் செல்லவிடுங்கள் என இருபகுதி மக்களுமே ஏக குரலில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாட்டு ஆலோசகர்களுக்குப் பதிலளித்துள்ளனர். வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்தோரும் நாடு திரும்பிப் பிரிவினையைத் தடுப்பதற்கு முயற்சித்துப் பார்த்தும் பயன் கிடைக்கவில்லை.

கனடாவின் முன்னாளர் பிரதமரும் அரசறிவியற் பேராசிரியரும் இணைப்பாட்சி அரசியலமைப்பு வரைவில் துறை போளவருமான பியரே ரூட்டோவைச் சந்தித்தும் செக்கோஸ்லாவாக்கிய பிரதிநிதிகள் ஆலோசனை கேட்டனர். அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பில் சமரசம் ஏற்படாதா என்று புத்திஜீவிகள் மட்டத்தில் கடினமான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதும் உண்மையே.

ஆனாலும் 1992 யூனில் செக் பகுதி பிரதமராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட வாக்லாப் குளாஸும், ஸ்லாவாக் பகுதிப் பிரதமராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட விளாடியிர் மெசியரும் புதிய அரசாங்கம் அமைக்கச் சந்தித்த போது பேச்சு வார்த்தை எப்படிப் பிரியலாம் என்பதில் போய் முடிந்தது. யூலையில் ஜனாதிபதிப் பதவிக்கு மீண்டும் போட்டியிட்ட வெல் ஸ்லாவாக் வாக்குகளினால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். 1992 நவம்பர் 25 இல் கூடிய மத்திய சட்டவாக்கச் சபை

வேறுவழி இன்றி நாடு பிளவுறுவதற்கான அனுமதியையும் வழங்கியது. அன்று குறிக்கப்பட்ட திகதியின்படியே கடந்த ஜனவரி முதலாம் திகதியன்று நாடு செக் குடியரசு, ஸ்லாவாக் குடியரசு என இருநாடுகளாக பிரிந்து விட்டது.

இன்றைய நிலையில் செக்கின் பரப்பளவு 78,842 சதுர கி.மீற்றர். மக்கள் தொகை 10,314,000. இவர்களுள் 3 வீதம் ஸ்லாவாக்கினர். ஸ்லாவாக் நாட்டின் பரப்பளவு 49,000 சதுர கி.மீற்றர். மக்களின் தொகை 5,297,000. இவர்களுள் 1.1 வீதம் செக் இனமக்கள். 10 வீதம் ஹங்கேரிய இனத்தார் உள்ளனர். “வெல்வெட் புரட்சி” போலவே வெல்வேட் விவாகரத்தும் நடந்து முடிந்து விட்டது. ஆனால் தீர்க்கப்படாத விடயங்கள் சிலவும் கண்டு கொள்ளப்படும் வேண்டியனவே. செக் பகுதியில் அணு உலைகளுக்குப் பாவிக்கப்பட்ட பொருட்களின் கழிவுகள் ஸ்லாவாக் பகுதியினுள்ளேயே சேமித்து வைக்கப்பட்டன. இவற்றை யார் பொறுப்பெடுப்பது? டானுவே ஆற்றினை திசை திருப்பும் விடயத்தில் ஹங்கேரியுடன் நீண்ட காலத் தகராறில் இருக்கும் ஸ்லாவாக் தற்போது 10 வீதம் ஹங்கேரியரைத் தன்னகத்தே சிறுபான்மையினராகக் கொண்டுள்ளது. இதற்கான தீர்வுகள் விவாகரத்து வேளையில் ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. சிறுபான்மையினர் நாடு கடத்தப்படுவதைத் தடுக்கும் வகையில் புதிய நாடுகள் இரண்டுமே கடுமையான பிரசாரிமைச் சட்டங்களை அமுல் படுத்தியுள்ளன. இப்பிரச்சினைகளுக்கு வெல்வெட் தீர்வுகள் எட்டப்படும் பட்சத்திலேயே பிரிவினை மூலம் சாதிக்க நினைத்தவை சாத்தியமாகலாம்.

அணுவாயுதப் பிரயோகத்திற்கு முதலில் உத்தரவு இடுவது யார்?

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உலகம் அழிவின் விளிம்பை ஒரு முறை எட்டிப்பார்த்தது. அமெரிக்காவில் பாடசாலைகளில் முதற்பாடமே அணுக்கதிரியக்கத்தில் இருந்து மாணவர் எப்படித்தம்மைப் பாதுகாப்பது என்பது தான். கடைகள் காலியாகின. மக்கள் பொருட்களை வாங்கிச் சேமித்து வைத்தனர். நாளை நாம் உயிரோடு இருப்போமா என்பதுதான் ஒருவரையொருவர் சந்திக்கும் போது எழும் முதல் வினாவாக இருந்தது. எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படும் சோவியத் அதிபர் நிக்கற்றோவ் குருவேஷ்வம் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோன் கென்னடியும் நேரடியாகப் போட்டியிலிறங்கிய 1962 ஒக்டோபர் மாதத்தை எவருமே எளிதில் மறந்துவிடமுடியாது. அணுவாயுதப் பிரயோகத்திற்கு முதலில் உத்தரவிடுவது யார் என்ற வினாவில் இந்த உலகின் எதிர்காலம் தொடங்கியகாலமது.

அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ யினால் பயிற்றப்பட்டதோடு சகல வசதிகளும் வழங்கப்பட்டு நிக்கரகுவாவில் இருந்து அனுப்பப்பட்ட 1400 கியூப அதிருப்தியாளர்கள் கியூபாவின் பன்றிக் குடாவில் தரையிறங்கி ஆட்சியைக் கவிழ்க்கப் புறப்பட்டபோது கென்னடி பதவிக்கு வந்து நான்கே மாதங்கள்தான் கடந்திருந்தன. 1962 ஏப்பிரல் 17 இல் தரையிறங்கிய இக்கிளர்ச்சியாளர்களில் 1300 பேரைச் சிறைப்பிடித்துச் சாதனைபடைத்துவிட்டார் கஸ்ரோ. கியூபாவின் சிறிய விமானப்படையை முன்னைய குண்டுவிச்சில் அழித்து விட்டதாகக் கணக்குப் போட்ட சி.ஐ.ஏ. இப்போது அமெரிக்காவுக்கு அவமானத்தையே தேடிக்கொடுத்தது. பழிவாங்கத்துடித்தது அமெரிக்க அரசாங்கம். ஆபத்தை எதிர்பார்த்த கஸ்ரோ தனக்கேயுரிய கவர்ச்சியிலும் திறமையிலும் இரண்டு லட்சத்து எழுபதாயிரம் பேரை ஆயுதபாணிகளாக்கிவிட்டு அமெரிக்க வருகைக்காக ஆவலோடு காத்திருந்தார்.

1960 இல் ஐ.நா பொதுச்சபைக் கூட்டத்தில் சந்தித்து குருவேஷ்வடன் நட்புரிமை பாராட்டிய கஸ்ரோ அந்த நட்புரிமையின் பேரால் இப்போது உதவியைக் கோரினார். பனிப்போரின் முக்கிய கட்டத்தில், அதுவும் சோசலிச நாடொன்றின் ஜனனத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தருணத்தில் தாமிருப்பதாகக் கருதிய சோவியத்தும் உதவிக்கு விரைந்தது. வியன்னா மகாநாட்டில் (1961) தன்னைச் சந்தித்த கென்னடிக்கும் பின்பு அவரோடு ஒன்றரை வருடங்களாக நடத்திய கடிதத் தொடர்புக்கும் எந்த உத்தரவாதம் திரும்பத்திரும்ப தன்னால் வழங்கப்பட்டதோ அதனைக் கைவிட குருவேஷ்வ தயாராகிவிட்டார். ஐரோப்பாவிற்கு மேற்கே அநாவசிய அச்சுறுத்தல் கிடையாது என்ற உத்தரவாதத்துக்கு மேலாக இப்போது கியூபாவைப் பாதுகாப்பது தனது கடமையென்றும் இது பிறக்கவிருக்கும் சோசலிச

யுகத்திற்குக் கட்டியும் கூறுவதாக இருக்குமெனவும் அவர் கருதியிருக்கலாம். 85 கப்பல்களில் ஆயுங்கள் கியூபாவிற்று அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. இரவோடு இரவாக சரக்குக்கப்பல்களின் அடித்தளத்தில் பதுக்கிவைக்கப்பட்டு ஏவுகணைகளும் அவற்றை இயக்குவதற்குரிய தளபாடங்களும் கப்பலேறின. 3000 மைல்களைக்கடந்து 4000 செம்படை வீரர்கள் கியூபாவில் தரையிறங்கிவிட்டனர். கப்பல்களின் மேலாக அமெக்க விமானங்கள் உளவு பார்க்கப் பறந்த போதெல்லாம் தம்மை உல்லாசப் பயணிகள் போலவெற்றிகரமாகக் காட்டிக்கொண்டு கரைசேர்ந்தவர்களே அவர்கள். தரையிலிருந்து தரைக்கு ஏவப்படும் ஏவுகணைகள், நடுத்தர ஏவுகணைகள் என்பன இவற்றிலடங்கும். என்றாலும் அணுவாயுத ஏவுகணைகள் உள்ளனவா என்பதை எவருமே உறுதிசெய்திட முடியவில்லை. 1962 யூலை 16 இல் முதலாவது ஆயுதக்கப்பலும், செப்டம்பர் 15 இல் முதலாவது அணுவாயுத ஏவுகணையும் கியூபாவை வந்தடைந்தன. ஆனால் ஜனாதிபதி கென்னடியோ எனில் கியூபாவில் ஏவுகணைகளும்வில்லை, எமக்கு அச்சுறுத்தலும்வில்லை என எதிர்க்கட்சிக்குப் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

இராணுவ வல்லாளரான கஸ்ரோவுக்கு இந்த இரகசிய ஏற்பாடுகளில் அவ்வளவாக இடமில்லை. கியூபாவின் பாதுகாப்புக்காகத்தான் அவை கொண்டுவரப்படுகின்றன என்றால் அவற்றைப்பகிரங்கமாகக் கொண்டுவந்து இறக்குவது தானே என அவர் வாதிட்டார். ஆனால் குருஷேவ்வின் நிலைப்பாடோ சற்று வித்தியாசமானது வாயால் சாதிப்பது இலகுவானது,செயலில் காட்டும்போது நிதானம் தேவை என ஏற்கனவே அல்பேனியாவை இது விடயத்தில் கண்டித்திருந்தவர் என்பதால் இராணுவச் சமநிலை தளம்பிவிட்டது என்ற கூக்குரல் எழாமல் தடுப்பதற்கும் எதிரியை எந்த நேரமும் ஏக்கத்துடன் இருக்கச் செய்வதற்கும் இரகசிய ஏற்பாடுகளே பொருத்தம் என்பது அவரது நிலைப்பாடாகும். ஆனால் அவர் அனுப்பிய ஏவுகணைகளின் வல்லமை பற்றிய உண்மை விபரம் அவருக்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்தது. ஆம் அமெரிக்காவின் 98 வீதப் பிரதேசத்தைச் சாம்பலாக்கவல்ல ஏவுகணைகளைத்தான் அவர் கியூபாவுக்கு அனுப்பிவைத்திருந்தார். யுத்தத்தை ஆரம்பிப்பதற்கோ அல்லது அணுவாயுத ஏவுகணைகளைப் பிரயோகிப்பதற்கோ இராணுவ ஜெனரல்கள் முடிவெடுப்பதென்பது அமெரிக்காவின் படையெடுப்பிலேயே தங்கியிருந்தது. 40 கிலோ மீற்றர்வரை பாயக்கூடிய 42 ஏவுகணைகள் சோவியத்துருப்புகளின் கைவசத்தில் கியூபாவில் இருக்கின்றன என்பது அவர்களுக்கு மட்டும் தெரிந்த இரகசியம். அதிகாரச் சமநிலையா? அச்சத்தின் சமநிலையா?

மரபாந்த இராணுவத் தளபாடங்களிலும் ஆயுதபலத்திலும் சோசலிச அணிநாடுகள் முன்னணி வகுப்பதனால் அதனைச்சம்படுத்த அணுஆயுத பலமே தமக்குத் தேவையென்பதைவலியுறுத்தியே தேர்தலில் வெற்றிகண்டவர்களெனடி. வர்ணத்தொலைக்காட்சியை விட அணுவாயுதமே எமக்கு அவசியமென எதிர்தரப்பு வேட்பாளர் நிச்சர்ட் நிக்கனைத் தொலைக்காட்சி விவாதத்தின் போது கேலி செய்தவர் கென்னடி (இது ஜனாதிபதி வேட்பாளர்கள் பங்கெடுத்த முதலாவது தொலைக்காட்சி விவாதமுமாகும்.)

இருவல்லரசுகளுமே அணுவாயுதச் சமநிலையைப் பெறுதல் என்பது அதிகாரச் சமநிலை (Balance of power) அல்ல. அச்சத்தின் சமநிலை (Balance of Terror) என்றாகும். அணுவாயுதத்தை முதலில் பிரயோகிக்க மாட்டேன் என்று உடன்படிக்கை செய்வதற்கு அமெரிக்கா மறுத்து வந்தமைக்கும் இந்தச் சமநிலை பற்றிய நிலைப்பாடே காரணமாகும். இந்தத் திடநம்பிக்கையைத் திணறடிக்கும் வகையிலேயேதான் வீட்டுக் கோடிக்குள்ளேயே அணுவாயுத ஏவுகணைகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார் குருவேஷ்வர். வீட்டுக்கோடியில் விபரீதம் விளையும் போது வாளாவிரு என்று வற்புறுத்துவதில்லைச் சட்டம். எனவே அச்சுறுத்தலை நியாயப்படுத்தி வீட்டுத் தாக்குதல் தொடுக்கும் சட்ட உரிமை அமெரிக்காவுக்கு இருந்தது. குருவேஷ்வர் ஏன் இரகசியமாகச் செயற்பட்டார் என்பது இப்போது புலனாகும்.

ஒக்டோபர் 14, அமெரிக்கர்களை அதிரவைத்த நாளாகும். அன்றுதான் அமெரிக்க U-2 உளவு விமானம் கியூபாவின் மீது பறந்த போது 60 அடி நீளமுடைய ஆறு ஏவுகணைகள் அமெரிக்காவைக் குறிவைத்தபடி நிறுத்தப்பட்டிருந்தது புகைப்படமெடுத்து வந்தது. வெள்ளை மாளிகையில் ஜனாதிபதி 12 பேர் கொண்ட பாதுகாப்புச் சபையை உடனடியாகக் கூட்டினார். அவர்களது உரையாடல்கள் முழுவதுமே இவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே ஜனாதிபதியினால் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டன. அச்சத்தை விட ஆத்திரமே கென்னடியை ஆட்கொண்டிருந்தது. இதுவரை காலமும் குருவேஷ்வரின் வாக்குறுதிகளையும் கடிதத் தொடர்புகளையும் நம்பிக்கொண்டிருந்த தனக்குத் துரோகமிழைத்து விட்டார் குருவேஷ்வர் என்பதை ஜனாதிபதியினால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கடும் போக்காளர் இருவர் பாதுகாப்புச் சபையிலிருந்தனர். ஒருவர் ஜனாதிபதியின் சகோதரரும் சட்டமா அதிபதியுமான றொபேர்ட் (பொபி) கென்னடி, மற்றவர் பாதுகாப்புத்துறைச் செயலாளர் றொபேர்ட் மக்னமாரா. கியூபா மீதான முழுமையான படையெடுப்பை உடன் நடத்த வேண்டுமென்றார் முதலாமவர். வான்வழித்தாக்குதலை மேற்கொண்டு இராணுவ நிலைகளை அழிக்க வேண்டுமென்றார் இரண்டாமவர். ஜனாதிபதி மீது நெருக்கடி அதிகரித்தது. புகைப்படங்களின்படி இவை அணுவாயுத ஏவுகணைகளே என்பதில் ஐயமிருக்கவில்லை. ஆனால் இன்னும் இவை செயற்படக்கூடிய வகையில் முனைகள் (warheads) பொருத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. தாக்குதலுக்கு இவை தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்ட பின் அமெரிக்காவினால் எதுவுஞ் செய்ய முடியாமல் போகும். எனவே முதற்தாக்குதலை உசிதமானது என்பது ஏகோபித்த கருத்தாக இருந்தது.

வாஷிங்டனிலிருந்த சோவியத் தூதரை அழைத்த கென்னடி 48 மணித்தியாலத்துக்குள் ஏவுகணைகளைச் சோவியத் திரும்பப் பெறாவிட்டால் தாக்குதல் தவிர்க்க முடியாதெனக் கெடுவைத்தார். சோவியத்தின் அணுவாயுத வல்லமையை அமெரிக்கா கூடுதலாகவே எடை போட்டதாகவும் அமெரிக்காவுக்கு இணையான அணுவாயுத உச்ச ஏவுகணைகள் தம்மிடம் இரண்டே இருந்த போதிலும் ஏராளமாக இருப்பதாக அமெரிக்கா நம்பியிருந்தது என்கிறார் சோவியத் அதிபரின் மகன் சேகெய் குருவேஷ்வர். பதிலுக்கு அமெரிக்காவிடம் 15 ஜூப்பிட்டார் ஏவுகணைகள் இருந்தன.

அதையொத்தவை அப்போது சோவியத்திடம் இருந்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் கென்னடி விதித்த கெடுவுக்குப் பதிலாக சோவியத்தும் 125 கப்பல்களில் படைகளையும் கியூபாவுக்கு அனுப்பிவைத்தது. இத்துடன், கே.ஜி.பி உளவு நிறுவனத்தலைவர் கியூபாவுக்கு சோவியத்தின் தூதுவராகவும் வந்தார்.

இப்பக்கத்தில் மியாமிக் கடற்கரையில் அமெரிக்கப்படைகள் படையெடுப்புக்கு ஒத்திகை பார்த்தன. நாளை என்பது நமக்கில்லாமல் போகலாம் என்பது அமெரிக்கர்களுக்கு நிதர்சனமாயிற்று. அணுகுதிரியக்கத்திலிருந்து பாதுகாப்புத் தேடுவது எப்படி என்பது தான் அப்போது முக்கிய அமெரிக்க ஒத்திகையாகும். ஏற்கனவே ஐ.நா. கூட்டத்தில் உரையாற்றுகையில் தரையைக் காலாலுதைத்தபடி குதித்துக் குதித்துப்பேசிய குருவேஷ் கோபம் கொண்டால் நினைத்ததை நடத்தியே தீருவார் என்பதில் அமெரிக்க மக்களுக்கு நல்ல நம்பிக்கை. தாக்குதல் தொடுக்காவிட்டால் கென்னடி பலவீனமானவர் என்பது நிரூபிக்கப்படும். தாக்குதல் தொடுத்தாலோ குருவேஷ் அணுவாயுத்தையே பிரயோகிப்பார் என்பதும் வெளிப்படலாம். அரசியல்தலைமைகள் தமது திறமையை வெளிக்காட்ட இதைவிடச் சோதனையான வேளை வேறெதுவுமிருக்க முடியாது.

சர்வதேச உறவுகள், இராஜதந்திர உறவுகள், சர்வதேசச்சட்டம் தொடர்பான கற்கைகளிலீடுபட்டுள்ள மாணவர்களுக்குக் கியூபா ஏவுகணைப்பிரச்சினை வேதாபாராயணமாக இன்று போதிக்கப்படுவதன் காரணமே இப்பிரச்சினையில் தலைவர்கள் மேற்கொண்ட சரியான, ஆனால் பலராலும் கண்டிக்கப்பட்டதான சில முடிவுகளேயாகும். குருவேஷ்வைப் பொறுத்தளவில் இந்த ஏவுகணைப்பிரச்சினை முற்றிலுமே ஓர் அரசியல் பிரச்சினை. அமெரிக்கா இதற்கு இராணுவத்தீர்வை நாடுவது தகுந்ததல்ல என்பது அவரது வாதமாகும். கருங்கடலின் கரையோரத்திலுள்ள ஓய்வுநாள் வாசஸ்தலத்தில் தம்மைச் சந்தித்த பத்திரிகையாளரைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துச்சென்ற குருவேஷ் அவர்கள் கையில் தொலைநோக்குக் கருவியைக் கொடுத்து 150 மைல் தூரத்திலும் குறைவாக எதிரே தெரியும் துருக்கியைப் பார்க்கும்படி கூறினார். எத்தனை ஏவுகணைகள் எம்மை நோக்கிக் குறிவைக்கப்பட்டுள்ளன? கியூபா அமெரிக்காவுக்கு அச்சுறுத்தல் என்றால் துருக்கியாருக்கு அச்சுறுத்தல்? எனக்கேட்டார். ஆக அடிப்படையில் இதுவோர் அரசியல் பிரச்சினை. சோசலிஸ நாடொன்று பிறக்கும்போது அதனைப் பாதுகாப்பதும் எமது அரசியல்கடமையென மேலும் விளக்கமளித்தார். கியூபாவிலிருந்து மியாமிக் கடற்கரை 90 மைல் தூரத்திலுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் கென்னடியைப் பொறுத்தவரை இதுவோர் அப்பட்டமான இராணுவ அச்சுறுத்தல். அமெரிக்காவையும் அயலிலுள்ள லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளையும் நிரந்தர அச்சத்தில் நிலைப்படுத்தவும் கிளர்ச்சிகளைத் தூண்ட உதவுவதே ஏவுகணைகள் வந்துள்ளன. அவற்றை அப்புறப்படுத்துவது எமது தற்பாதுகாப்பு உரிமைப் பிரயோகமாகும். எனவே தாக்குதல் தொடுப்போம் என்றார். அவரது அரசியல் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாவது ஒரு புறமிருக்க அரசாங்க ஆலோசகர்களும் எதிர்க்கட்சியும் கொடுக்கும் நெருக்கடியும்

ஜனாதிபதிக்குத் தலையிடியாய் மாறிவிட்டது. இந்த ஒரு கணத்தில் கென்னடி நிதானமிழந்திருந்தால் அல்லது அடுத்த தேர்தலையே மனதில் கொண்டிருந்தால் படையெடுப்புக்கு உத்தரவிட்டிருப்பார். மாறாக, தனது தம்பியின் ஆலோசனைகளையும் மீறித் “தனிமைப்படுத்துதலை” (Quarantine) என்ற நடவடிக்கைக்கு உத்தரவிட்டார். இதன்படி கியூபாவைச் சுற்றிக் கடல், வான் எல்லைகளில் வியூகம் அமைத்து ஆயுத ஆளணிக்கப்பல்களோ, விமானங்களோ உட்புகாதவாறு தடைவிதிக்கப்பட்டது. மொத்தம் 150 கப்பல்கள் கியூபாவை நோக்கி இப்போது வந்த வண்ணமுள்ளன. 300 அமெரிக்கக் கப்பல்கள் வழிமறிக்கத் தயாராய் நின்றன.

இந்நிலையில் குருஷேவ் அவசரத் தந்தியொன்றை ஒக்டோபர் 26 இல் அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பினார். இத்தந்தி வாசகங்கள் மோதல்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களைக் கண்திறக்க வைப்பதாகவே இருந்தன. இருமுனைகளிலும் நின்று கொண்டு ஆளுக்கொருபுறமாய் கயிறறை இழுத்து முடிச்சை இறுக்குகிறோம். ஒரு கட்டத்தில் நாமிருவரும் சேர்ந்தாற் கூட முடிச்சை அவிழக்கும் பலங்கொண்டவர்களாக இருக்கப்போவதில்லை என்ற வாசகங்கள் அணுவாயுதப் பிரயோகத்தின் தவிர்க்க முடியாத தன்மையைக் கென்னடிக்கு நஞ்சு விளக்கமாகவே சொல்வதாய் அமைந்தன. மறுதினம் கூடிய ஐ.நா. அமர்வில் அமெரிக்கப் பிரதிநிதி அடலாய் ஸ்ரீவன்சனும் சோவியத் பிரதிநிதியும் கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகத்திலிறங்கினர். இது அமெரிக்க நீதிமன்ற மல்ல, என்னைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ய எவராலும் முடியாது என சோவியத் பிரதிநிதி கர்ச்சித்தார். இத்தோடு இவ்வியத்தில் ஐ.நா. முற்றாகவே ஒதுக்கப்பட்டு இருதலைவர்களும் பிரச்சினையை நேரடியாகத் தமது கைகளில் எடுத்துக் கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கியூபா மீது பறந்த உளவு விமானம் U - 2 சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது. அத்துடன் வழமையான ரோந்தில் வடதுருவப்பக்கஞ் சென்ற மற்றொரு விமானம் வழி தவறிச்சைபிரியாவுக்குள் சென்று விட்டது. இப்போது யுத்தத்தை ஆரம்பிக்கும் உரிமை சோவியத் பக்கஞ் சார்ந்துவிட்டது. கியூபாவிலுள்ள சோவியத் ஜெனரல்கள் அமெரிக்க விமானங்களைச் சுட்டுவீழ்த்த மாஸ்கோவிடம் அனுமதி கேட்டபடியிருந்தனர். குருஷேவ் மெளனமாக இருந்தார். 50 அமெரிக்க விமானங்கள் அணுவாயுதங்களை நிரப்பியபடி சோவியத்தின் மீது பறக்க ஆயத்தமாக இருந்தன. 149 ஏவுகணைகள் சோவியத்தைக் குறிவைத்து நிறுத்தப்பட்டுவிட்டன. யார் முதலில் வேட்டைத் தீர்ப்பது என்பதே வினா? புளோரிடாக் கடற்கரைகளில் 180,000 இராணுவ வீரர்களும் 3 படையணி கடற்படையும் களமிறங்கக் காத்திருந்தன. இவ்வேளையில் தான், வாஷிங்டனிலிருந்த கே.ஐ.பி பிரதான அதிகாரி ஏ.பி.சி தொலைக்காட்சி நிருபரை அழைத்துச் சொன்னார். கியூபா மீது ஆக்கிரமிப்பில்லை, துருக்கியிலிருந்து ஏவுகணைகள் வாபஸ் என்ற இரண்டு உத்தரவாதங்களும் தரப்பட்டால் கியூபாவில் இருந்து சோவியத் ஏவுகணைகள் வாபஸ்பெறும் என நிபந்தனைகள் விதிக்கிறோம். மறுதினம் வாஷிங்டனில் சோவியத் தூதரைச் சந்தித்து றொபேர்ட் கென்னடி இரகசிய ஒப்பந்தம் செய்தார். முதலாவது நிபந்தனையைப் பகிரங்கமாக ஏற்பதாகவும் இரண்டாவதை மறைமுகமாகவே ஏற்பதாகவும் கூறப்பட்டதன் பேரில் சோவியத் தூதுவர் திருப்தியடைந்தார்.

24 மணி நேர அவகாசத்தில் கியூபாவிலிருந்து ஏவுகணைகள் இப்போது பகிரங்கமாகவே கப்பல்களின் மேற்களத்தில் வைத்துச் சோவியத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. தங்களுக்கு இது மன உளைவைத் தந்தது என சோவியத் இராணுவ ஜெனரல்களும் தன்னைக் கைவிட்டுவிட்டது என கஸ்ரோவும் பிரலாபித்த போதிலும் குருஷேவ் தான் நினைத்ததை முடித்ததாகத் திருப்திப்பட்டார். அடுத்த ஆறுமாதத்தில் துருக்கியிலிருந்து அமெரிக்க ஏவுகணைகளும் வரபஸ்பெறப்பட்டுவிட்டன. 1963 ஆகஸ்டில் அணுவாயுதப் பரிசோதனைத் தடைப் பொருத்தனையில் சோவியத் வெளிவிவகார அமைச்சர் குரோமிக்கோவும், ஜனாதிபதி கென்னடியும், பிரிட்டிஷ் அமைச்சர் ஹெயில்சம் பிரபுவும் கைச்சாத்திட்டனர். அணுவாயுத அச்சம் தணிக்கப்பட்டது. தலைவர்களின் நிதான போக்கும் தீர்க்கதரிசனமும் உலகை அழிவிலிருந்து மீட்டெடுத்தன. குறுகிய இலாபங்களை முன்னிறுத்திச் செயற்படாது, அடிப்படையில் அரசியல் பரிமாணங்கொண்ட பிரச்சினையை ஜனாதிபதி கென்னடி பலவித அழுக்கங்களுக்கு மத்தியிலும், அரசியற் கண்ணோக்கில் அணுகியமையே அவரது புகழை உயர்த்தப்போதுமானதெனத் தற்போது அறிஞர்கள் பாராட்டுத் தெரிவிக்கின்றனர். இருதரப்பிலிருந்தும் தற்செயலாகவேனும் ஒரு வேட்டுத்தீர்க்கப்பட்டிருந்தாலே போதும். யார் மீது தவறென்பதைக்கண்டறிய உலகில் எவரேனும் மிஞ்சியிருந்திருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே.

சதாம் ஹுசெயினுக்குச் சண்டை வலுவைக் கொடுத்தது யார்?

அணுவாயுதங்களைத் தயாரிக்கும் வல்லமை ஈராக்கிடம் இருக்கின்றதா? அதற்கான மூலப் பொருட்களையும் கருவிகளையும் சதாம் ஹுசெயின் பதுக்கி வைத்துள்ளாரா? மத்திய கிழக்கின் இராணுவச் சமநிலையைக் குலைத்து விடுமளவுக்கு இரசாயன, உயிரியல் ஆயுதங்களைப் பாதுகாப்பாக மறைத்து வைத்துள்ளாரா? இப்படியெல்லாம் சல்லடை போட்டுத் தேடிய ஐ.நா.வின் விசேட நிபுணர் குழு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியது. பல சந்தர்ப்பங்களில் ஈராக் அரசாங்கம் தங்களுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை என்று முறைப்பட்ட இக்குழு இராணுவ உதவியோடு தேடுதல் நடாத்தப் போவதாகவும் முன்னர் அச்சுறுத்தியிருந்தது. வேலை முடிந்து ஜனாதிபதி புஷ் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். ஆனால் ஈராக்கிய மக்கள் தங்கள் ஜனாதிபதி மீது இன்னும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. ஈராக்கை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டுள்ளனர்.

ஈராக் ஜனாதிபதி திடீரெனச் சர்வாதிகாரியாகவோ அல்லது ஆக்கிரமிப்பாளராகவோ மாறிவிடவில்லை. அவரை அங்ஙனம் வளர்த்து விட்டவர்கள் யார்? ஈராக்கின் இராணுவச் செலவினம் அதிகரித்து விட்டது. 1980 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1990 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் 105 மில்லியன்களால் அதிகரித்து விட்டது. 1980ஆம் ஆண்டில் ஈராக் ஆயுதம் வாங்கிக் குவித்தபோது அது குவைத்தை ஆக்கிரமிக்கக் கருதி இருக்கவில்லை. அண்மைய ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சுயேட்சை வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட றொஸ் பெரோ தொலைக்காட்சி விவாதத்தில் ஈராக்கிற்கான ஆயுத உதவி பற்றிய சர்ச்சையைக் கிளப்பி இருந்தார். அணு ஆயுதம் தயாரிக்கும் வல்லமை சதாமிடம் இன்று இருக்குமானால் அதற்கு நாமும் பொறுப்பு என்றார். என்ன விதமான ஆயுதங்களை விற்கின்றோம் எனக் கவனஞ் செலுத்தாமல் நாம் விற்பனையை நடாத்தவில்லையா? ஒரு கட்டத்தில் குவைத்தின் வடபகுதியில் சிறிதைக் கைப்பற்றி வைத்திருந்தாலும் பரவாயில்லை என்ற வகையில் நாம் சமிக்ஞை காட்டவில்லையா? இவ்வாறெல்லாம் புஷ்ஷிடம் வினாத் தொடுத்தார் பெரோ.

இதற்குப்பதில் அளித்த ஜனாதிபதி நாம் ஆயுதம் விற்பனை செய்தது உண்மை. வேறு பல உபகரணங்களையும் கொடுத்துள்ளோம். ஆனால் அவற்றைக் கொண்டு அணுவாயுதம் தயாரிக்க முடியும் என்று கூறுதல் தவறு. ஈராக்கிற்குச் சென்றிருந்த ஐ.நா. குழுவே இது பற்றித் திட்ட வட்டமாகக் கூறியுள்ளது என்றார். ஆனால் மறுநாளே ஐ.நா. குழுவில் சென்றிருந்த அதிகாரி ஒருவர் தொலைக்காட்சியில் தோன்றி அமெரிக்கா கொடுத்த கருவிகளைக் கொண்டு அணுவாயுதத் தயாரிக்க முடியும் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளதென்றார்.

வாய் கூசாமல் பொய்யை அள்ளி வீசிய புஷ் அதற்கான தண்டனையையும் தற்போது பெற்றுள்ளார். நாம் ஒரு கம்பியூட்டரை விற்றிருக்க அதைக் கொண்டுபோய் அணுவாயுதத் தயாரிப்பு அறையில் பயன்படுத்தினால் எம்மீது குறை காணுதல் எப்படி நியாயம் என மீசையில் மண்படாத கதையாகப் புஷ் அளந்து கொண்டார். இந்த ஆயுத விற்பனை வரலாறு குடியரசுக் கட்சியின் மாறாக் களங்கமாக வாட்டர்கேட், ஈரான்கேட் வரிசையில் தற்போது ஈராக் கேட் என இடம் பிடித்துள்ளது.

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் இந்த ஆயுத விற்பனையைப் பற்றி வினா எழுப்பின. பிரிட்டிஷ் கம்பெனிகள் ஆயுத விற்பனையில் காட்டிய அக்கறையும் ஆர்வமும் தற்போது வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. எல்லா விதத்திலும் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகச் சதாமை யுத்த சன்னத்தராக வளர்த்து விட்டவர்களே பின்னர் அவரை ஹிட்லரின் வாரிசென அடையாளம் காட்டவென அவசரப்பட்டார்கள். அமெரிக்கரும் பிரிட்டிஷாரும் இது விடயத்தில் தற்போது விழிப்புற்றிருக்கும் அளவிற்கு பிரான்ஸ் இன்னும் கண் திறக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. மேற்கலகைப் பொறுத்தளவில் ஈராக்கினை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியதில் முதலிடம் பிரான்ஸுக்கே உரியது என்பதைப் பின்னால் வரும் பட்டியலில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஈரானில் புரட்சி ஏற்பட்டு 1978 இல் மன்னர் ஷா நாட்டை விட்டோடியதும் அமெரிக்க நலன்கள் மத்திய கிழக்கில் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகின. ஈரானுக்கூடாகச் சோவியத் படைகள் எந்நேரமும் முன்னேறலாம் என்ற அச்சம் அலைக்கழிக்கப் பாரசீகக் குடாவிலுள்ள தமது எண்ணெய் விநியோகத் தளங்களையும் நேட்டோவின் உறுப்பு நாடான துருக்கியின் நலன்களையும் பாதுகாப்பதில் அமெரிக்கா அதிக அக்கறை காட்டியது. பிரிட்டனும் வளைகுடாவில் உள்ள தனது விநியோகத் தளங்களைப் பாதுகாக்க எதையுஞ் செய்யத் தயாராயிருந்தது. ஆனால் இவ்விரு நாடுகளுக்கும் மேலாகப் பிரான்ஸ் கூடியளவு செல்வாக்கையும் ஆதரவையும் ஈராக்கின் விடயத்தில் காட்டி வந்தமை தெரிகின்றது. இந்த அடிப்படையில் ஆரம்பமானதே ஆயுத விற்பனைப் போட்டியாகும். குவைத் மீது ஆக்கிரமிப்பைச் சதாம் நடாத்திய 1990 ஆகஸ்ட் 2 ஆம் திகதி வரை இந்த ஆயுத விநியோகம் தடைப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதற்கு நிறையவே ஆதாரமுண்டு.

ஈரானுடனான போரை ஈராக் 1980 இல் ஆரம்பித்த நாளில் இருந்து ஈராக் பெற்ற ஆயுதங்களையும் அவற்றை வாரி வழங்கிய நாடுகளும் கீழே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

சோவியத் யூனியன்

T-62, T-72 ரக டாங்கிகள். MIG, SUKHOI ரக குண்டு வீச்சு விமானங்கள், TUPLOEV எனும் விசேட குண்டு வீச்சு விமானம், ILYUSHIN என்ற படையினரை ஏற்றி இறக்கப் பயன்படும் விமானம், MI-24 HIND, MIHIF ஹெலிகொப்டர்கள், பீரங்கிகள், ரொக்கட் ஏவிகள் என்பவற்றை நீண்ட

காலமாக வழங்கிவந்தது சோவியத். ஆனால் ஈராக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதில் ஒழுங்காக நடக்கவில்லை எனக் கூறி 1987 இல் இருந்து விற்பனை பெருமளவில் குறைக்கப்பட்டது. குறிப்பாக MI- 27 ரக விமான விற்பனை முற்றாக நிறுத்தப்பட்டது.

சீனா

1300 டாங்கிகள், 650 கவுசு வாகனங்கள், 130 M M பிரங்கிகள் 720, F- 6, F- 7, F- 8 சண்டை விமானங்கள், B- 6, குண்டு வீச்சு விமானங்கள், HAI - YING - 2 சிலக் வோம் ஏவுகணைகளும் அவற்றிற்கான ஏவிகளும் (launchers) சீனாவின் MORINCO கம்பனியினூடாக அந்நாட்டு அரசாங்கம் ஈராக்கிற்கு விற்பனையாகும். ஆனால் கடன் வியாபாரத்திற்குச் சீனா மறுத்துவிட்டது. இவற்றில் சிலக் வோம் (SILK WORM) ஏவுகணைகள், டாங்கிகளைத் தாக்கி அழிப்பதில் மிகவும் பெயர் பெற்றவை. இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகளான ஈரானியரை எதிர்த்துப் போராடும் சாட்டில் கம்யூனிச நாடுகளில் இருந்து சதாம் பெற்ற ஆயுதங்களே இவையானாலும் வியாபாரத்தைப் பொறுத்தளவில் சோவியத்தும் சீனாவும் கராராக இருந்து பணத்தைக் கறந்து கொண்டன. மறுபுறத்தில் மேற்கு நாடுகளோ அசாதாரணமான முறையில் தாராளமாக நடந்து கொண்டு கண்ணை மூடிக் கொண்டு கடன் வழங்கியுள்ளன. தனியார் கம்பனிகள் கடன் வாங்கத் தயக்கம் காட்டியபோது அரசாங்க நிறுவனங்கள் முன்வந்து கடனுக்கான உத்தரவாதம் வழங்கிப் பொறுப்பேற்றுள்ளன. இத்தகைய கடன் விவகாரத்திலும் பிரான்சே முன்னணி வகித்தது.

பிரான்ஸ்

MYSTERE, MIRAGE போர் விமானங்கள் பிரான்ஸ் வழங்கிய வரப்பிரசாதமாகும். வளைகுடாப் போரின் போது கூட அமெரிக்க விமானப்படையினர் அஞ்சியதெல்லாம் பிரான்ஸ் இடம் இருந்து ஈராக் பெற்றிருக்கக் கூடிய ஆயுதங்களுக்குத்தான். மேற் சொன்ன இரு வகை விமானங்களையும் சமாளிக்கும் திறன் பற்றி அமெரிக்கப் படைகள் அதிகம் கவலை அடைந்திருந்தனவென இராணுவ அதிகாரிகள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவற்றைவிட ALOUETTE, GAZELLE, PUMA, SUPER, FRELON ஹெலிகொப்டர்கள், HOT, MILAN ரக டாங்கி எதிர்ப்பு ஏவுகணைகள் EXOCETAM 3g. AM-40 கப்பலழிப்பு ஏவு கணைகள், AMX - 10 P கவுசு வாகனங்கள் AMX- 30 டாங்கிகள், இவற்றைவிடச் சாதாரண மரபார்ந்த யுத்த (Conventional war) தளபாடங்கள் பல எனத் தாராளமாக வழங்கிய பெருமை பிரான்ஸ் கம்பனிகளுக்கே உரியது. பிரான்ஸில் உள்ள ஆயுதக் கம்பனிகள் யாவுமே ஈராக்குடன் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவும் போட்டி அதிகரிப்புக்கு ஒரு காரணம் எனலாம். வங்கிகள் கடனுக்கு உத்தரவாதம் வழங்கும்படி ஊக்குவிக்கப்பட்டன. ஈராக்கின் MUKHABARAT என்னும் குழு பிரான்ஸிலேயே கொலை, கொள்ளை, ஆட்கடத்தல் குற்றங்களில் ஈடுபட்டுள்ளது என்ற புலனாய்வு அறிக்கையினையும் அரசு உதாசீனம் செய்தது. இதைவிட அவ்வப்போது ஏற்படும் இராஜரீகச்

சர்ச்சைகளும் கண்டனக் கணைகளும் வியாபாரத்தை ஒருபோதும் பாதித்திருக்கவில்லை என்பது மற்றொரு ஆச்சரியம். 1983, 1985 காலப்பகுதியில் ஐந்து SUPER-ETENDARDE விமானங்கள் பிரான்ஸினால் வழங்கப்பட்டிருந்தன. ஏழு விமானிகள் உட்பட 30 படை வீரர்கள் ஈராக் சென்று இவற்றை இயக்குவதில் பயிற்சி அளித்தார்கள். ஈரானுடனான டாங்கிச் சண்டையில் இந்த விமானங்கள் ஈராக்கை வெற்றிப் பாதையில் வீழ்நடை போடவைத்தன. 1976, 1989 காலப்பகுதியில் DASSAULT கம்பனி மட்டும் மிராஜ் FIEQ விமானங்கள் 32, FIEQ- 4 ரக விமானங்கள் 28, FIEQ- 5 வகையில் 20, FIEQ - 6 இனத்தில் 18 என விற்பனை செய்திருந்தது. இக் கம்பனிக்கு ஈராக்கின் நிலுவை 25 முதல் 44 பில்லியன் பிராங் வரை இருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இதில் அரைப்பகுதிக்கான கடன் உத்தரவாதம் அரசு நிறுவனங்களால் வழங்கப்பட்டிருந்தமை அதிசயிக்கத்தக்க உண்மை. ஒரு கட்டத்தில் கடன் தகராறினால் MIRAGE 2000, ALPHAJETS என்பவற்றின் விற்பனை தடைப்பட்டபோது அரசு உடனே தலையிட்டது. அப்போதைய பாதுகாப்பு அமைச்சர் CHE VENEMENT சமரச முயற்சியில் வெற்றி கண்டதும் விற்பனை மீண்டும் 1990 பெப்ரவரியில் தொடங்கியது. இதை விட ஈராக்கில் உள்நாட்டில் மேற்கொண்ட ஆயுதத் தயாரிப்பு முயற்சியிலும் பிரான்சு முக்கிய பங்களிப்பை நல்கியுள்ளது. ADNAN- 1, THOMSON - CSF போன்ற கம்பனிகள் ராடர் கருவிகள் தயாரிப்பில் முறையான பயிற்சி வழங்கி உதவின. எகிப்திய தயாரிப்பான SCUB- 3 ஏவுகணை தெஹராணைத் தாக்குவதற்குப் 10 மைல் தூரத்தில் குறி தவறியபோது பிரான்ஸின் நிபுணர்கள் ஈராக்குக்கு ஓடோடியும் சென்று SAGEM என்ற வழி காட்டிக் கருவி ஒன்றைச் செய்து கொடுத்தனர். இவை பொருத்திய பின்பே SCUB - 3 ஏவுகணைகள் குறி பிசகாமல் ஈரானின் தலைநகரைத் தொடர்ந்து தாக்கின.

ஜேர்மனி

1982, 1990 காலப்பகுதியில் ஜேர்மனியின் 68 கம்பனிகள் ஈராக்குடன் ஆயுத விற்பனையில் ஈடுபட்டிருந்தன. எண்ணெய் கொண்டு தயாரிக்கப்படுவதான வான்வெளி வெடிபொருள் FAF என்பது ஜேர்மனியினால் ஈராக்குக்கு வழங்கப்பட்டதே. BO-105 ரக ஹெலிகொப்டர்கள் 23, EUROMISSILE, HOT ஏவுகணைகள் என்பவற்றை வழங்கியதுடன் ஆயுதத் தொழிற்சாலைகள் பலவற்றின் நிர்மாணத்திற்கும் பேருதவி புரிந்தது. அப்போதைய மேற்கு ஜேர்மனியில் இருந்தே, ஈராக் தயாரித்த இரசாயன ஆயுதங்களுக்கான அடிப்படை உதவியும் பெறப்பட்டிருந்தது. நரம்புகளை ஊடுருவித் தாக்கிச் செயலிழக்க வைக்கும் NERVES GAS தயாரிக்கும் இயந்திரங்கள் சமாரா அக்சாற், அல்பல்லாயாக் நகரங்களில் அமைந்திருந்தன. WALTERHOSTI, KARL KOLB, SIGMA CHEMIE RHEMA போன்ற கம்பனிகள் இவ்வியந்திரங்களை நிறுவிக் கொடுப்பதில் உதவி புரிந்தன.

உயிரியல் யுத்தம் ஒன்று (Biological Warfare) நடாத்தும் வல்லமையும் ஜேர்மனி வழங்கிய புண்ணியமே. WET, OXIOD, UNIPATH, GMBH

கம்பனிகள் இவ்வுதவியை வழங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. மேற் குறிப்பிட்ட நாடுகளின் பிரதான பங்களிப்புகளை விடக் குறைந்தளவில் ஆயுத விற்பனை நடாத்திய நாடுகளும் பலவுள். இத்தாலிய நாட்டுக் கம்பனியான FAIN CANTIERI, 2 பெரிய கப்பல்கள், 6 யுத்தக் படகுகள், விநியோகக் கப்பல், மிதக்கும் அமைப்பு மேடை (இது மட்டும் மூன்று மில்லியன் டொலர் பெறுமதி வாய்ந்தது) என்பவற்றை வழங்கி இருந்தது. ஸ்பெயின் நாட்டுக் கம்பனிகள் லான்ட்ரோவர்ஸ் ஜிப் வண்டிகளை ஏராளமாக விற்பனை செய்திருந்தன. இவை ஒவ்வொன்றும் 106 MM ரைபிள் பொருத்தப்பட்டவை. போர்த்துக்கல் மோட்டார் குண்டுகளையும் பல வித வெடிமருந்துகளையும் வழங்கியுதவியது. ஆஸ்திரியக் கம்பனிகள் ஹெலிகொப்டர்கள் A- 109, S 11- A, Model 500 C, 500 D என்ற ரகங்களில் வழங்கி இருந்தன. ஆஸ்திரியா மேலும் AB - 412 விமானங்கள் 6 ஐயும் விற்பனை செய்தது. 10 SAM ஏவுகணைகளும் ASPIDE ஏவுகணைகள் 224, OTOMAT - 21 ரக ஏவுகணைகள் 10, OTOMAT - 2 கப்பலழிப்பு ஏவுகணைகள் 2, VALESELLA என்ற டாங்கி தகர்ப்புக் கண்ணிவெடி, மற்றும் சாதாரண கவச வாகனங்கள், பலவித தொழில் நுட்பக் கருவிகள் என்பவற்றோடு விமானிகளுக்குப் பயிற்சியையும் வழங்கி வந்துள்ளது. குவைத் மீதான ஆக்கிரமிப்பை ஈராக் நடாத்திய வேளையிலும் இந்த விற்பனைப் பேரங்கள் நடந்தபடி இருந்தமை குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.

போலந்து T-55 டாங்கிகள் 200 ஐயும் கிழக்குஜேர்மனி டாங்கிகள் 150 ஐயும் செக்கோஸ்லாவாக்கியா டாங்கிகள் 400 ஐயும் BMP - 1 கவச வாகனங்கள் 1000த்தையும் OT - 64 வகை வாகனங்கள் 200ஐயும் வழங்கி இருந்தன. ஹங்கேரி FUG 70 என்ற SCOUT வாகனங்கள் 200 ஐயும் யூகோஸ்லாவியா சிறிய ஆயுதங்களையும் 122 MM பீரங்கிகளையும் வழங்கின. இந்நாடுகள் வழங்கிய தொழில் நுட்ப உதவிகள் ஒரு புறமிருக்க ரூமேரியாவினதும் கிழக்கு ஜேர்மனியினதும் உளவுப் பொலிஸ் படையினர் ஈராக்கின் இரகசிய பொலிஸ் படையினருக்கு அளித்த பயிற்சிகளும் நன்கறியப்பட வேண்டியவை. நோலண்ட் கவச வாகனம் பயிற்சி விமானங்கள் AS - 202, கவச வாகனம் PC- 7, PC-9 இரசாயன ஆயுதங்கள் என்பனவும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலிருந்து ஈராக் பெற்றுக்கொண்ட உதவிகளாகும். பிரிட்டன் வழங்கிய NBC ஆடைகள் 10,000 குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவேண்டியவை. இந்த ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு தான் ஈராக்கின் விஞ்ஞானிகள் இரசாயன உயிரியல் ஆயுதங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது. இவை மட்டுமன்றி மோட்டார் குண்டுகள், ராடர் பொருத்தும் இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்தல், இராணுவ வண்டிகள், பொட்டாசியம் சயனைட் என்பவற்றையும் உதவியதோடு விமானிகளுக்குப் பயிற்சியும் அளித்தது.

எகிப்து, பிறேசில், ஆர்ஜென்டீனா, இத்தாலி என்பனவையும் கவச வாகனங்கள், ரொக்கட் ஏவிகள் தொழிற்சாலை அமைப்பு உதவிகள் என்பவற்றை வழங்கி இருந்தன. கனடாவைச் சேர்ந்தவரான ஜெரால்ட் புல் என்பவர் ஆயுத வடிவமைப்பு நிபுணர். தென்னாபிரிக்க ஆஸ்திரிய நாட்டு ஆயுதக் கம்பனிகளுக்கு ஆயுத வடிவமைப்புச் செய்து கொடுத்து வந்த இவரது அமைப்புமுறையைப் பின்பற்றியே ஈராக் SUPER GUN என்ற இராட்சத

துப்பாக்கியைத் தயாரிக்க முனைந்தது. 1,000 MM விட்டமுடைய குழாய் பொருத்தப்பட்ட இப் பிரங்கி 450 அடி நீளமுடையது. 1000 மைல்களுக்கு அப்பால் ஷெல் வீச வல்லதாக வடிவமைக்கப்பட்ட இதற்கு ஜெரால்ட் புல்லின் இரகசிய உதவி இருந்ததாகச் சந்தேகிக்கப்பட்ட வேளையில்தான் 1990 மார்ச்சில் அவர் மர்மமான முறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இக் காலத்தில் பிரிட்டனிலிருந்து ஈராக்கிற்கு கொண்டு செல்லப்பட இருந்த இராட்சத உருக்கு உருளைகள் பலவற்றைப் பிரிட்டிஷ் அரசு தடுத்து நிறுத்தியது. இது சாதாரண குழாய் அமைப்பு வேலைகளுக்கு என ஈராக் கூறியபோதும் இராட்சத பிரங்கித் தயாரிப்புக்கு உதவவே இவை கொண்டு செல்லப்படுவதாகப் பிரிட்டன் கருதியது.

கீசிங்கரும் நிக்சனும் ஈரானுக்கு ஆயுதங்களை அள்ளி வழங்கினர். இதனால் கர்வம் அடைந்த ஈரான் சாற் - அல் - அராப் நீரிணை தொடர்பான ஈராக்குடனான உடன்படிக்கையைத் துச்சமெனக் கருதித் தூக்கியெறிந்தது. சதாம்சோவியத் பக்கம்சாய்ந்தார். ரீகனின் காலத்தில் ஈரான் அமெரிக்காவிடமிரு எதிரியாக மாறிவிட சதாம் செல்லப்பிள்ளையானார். இன்று ஈரான், ஈராக் இரண்டுமே தூர நிற்பதால் சிரியாவைப் பலமாக அணைக்க அமெரிக்கா முயற்சித்து வருவதை மத்திய கிழக்கு சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளை அவதானிப்போர் காணத் தவறவில்லை. விவசாயக் கடனுதவிகள் என்ற சாக்கில் அமெரிக்கா வழங்கிய உதவிகளே ஈராக்கிற்கு அணுவாயுதத் தயாரிக்கும் வல்லமையைக் கொடுத்தன. இவை வெறும் கம்பியூட்டர்களே என புஷ் கூறியதை ஐ. நாடுகள் கூட நம்பவில்லை. அதனால்தான் அதன் விசேட குழு ஈராக்கின் விவசாய அமைச்சுக் கட்டிடத்தைச் சோதனை போட விடாப்பிடியாக நின்றதும் அதற்கு அனுமதி மறுத்து சதாம் அடம் பிடித்ததும் வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம்.

இன்று வல்லரசுகளைவிட ஏதாவது ஒரு குட்டி நாட்டிடம் அணுவாயுதவல்லமை உண்டென்றால் அந்த வல்லமையை வழங்கிய பெருமை எப்போதுமே அமெரிக்காவுக்குச் சொந்தமாகிவிடுகிறது. ஈராக்கை இன்று மடக்குவது போலவே பாகிஸ்தானையும் கடிவாளம் போட்டு இழுக்கிறது அமெரிக்கா. தொடட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளும் வேடிக்கை சர்வதேச அரசியலில் சாதாரண விடயம். ஆனால் எய்தவனிடுக்க அம்பை நோவது அல்லதற்போதைய பிரச்சினை. அம்பும் வழங்கி அதனை எய்யும் பயிற்சியையும் வழங்கிவிட்டுப் பின்பு எய்தவன் மீது பழி தீர்ப்பதுதான் ஈராக்கில் நடந்த தொடர்கதையாகும்.

நாடுகடத்தப்பட்ட 415 பலஸ்தீனியர்:

சர்வதேச சட்டத்தின் மீது மற்றுமொரு அப்பட்டமான தாக்குதல்

சர்வதேச சட்ட அறிஞர்கள் இரண்டு நாடுகளை உலக அரங்கில் தீண்டத்தகாத நாடுகளாகக் கருதுகிறார்கள். இஸ்ரவேல் இந்த நூற்றாண்டுக்குள் தேறிவிடும்போலுள்ளது. ஆனால் இஸ்ரவேல் தனது தனிவழியில் செல்ல முயல்வது தெரிகிறது. பரமசிவன் கழுத்துப் பாம்பாக இருப்பதால் ஐ.நா பாதுகாப்புச்சபை தீர்மானக் கருடர்களினால் கூட அதனைக் கடந்த பல வருடங்களாக அசைத்திட முடியவில்லை. 1967 இன் போரின் போது கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்களை மேற்குகரை (west bank) காசா எல்லைப் பகுதிகளைத் தனது ஆக்கிரமிப்புக்குள் தக்கவைத்து யூதக் குடியேற்றங்களை மும்முரமாக நடாத்தி வந்தது. இஸ்ரவேல் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவுமக்களை (இன, மத, மொழி, அரசியற் கோட்பாடு ரீதியில்மைந்த) அவர்களது வழமையான வசிப்பிடத்திலிருந்து பலாத்காரமாக வெளியேற்றல் அல்லது வெளியேறும் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தல். இனக்கொலைக்குச் சமனாகும். அண்மையில் 415 பலஸ்தீனியரை அவர்களது மண்ணிலிருந்து அப்புறப்படுத்தியுள்ளது. அம்மண்ணுக்கு உரிமைகோர முடியாத இஸ்ரேலிய அரசு.

இந்த வெளியேற்றத்தினால் அரபு - இஸ்ரேல் பேச்சுவார்த்தைகள் ஸ்தம்பித நிலையையடைந்தன. எட்டாவது தடவையாகச் சந்தித்த பேச்சுவார்த்தைக் குழுவினர் இனித்தாம் தொடர்ந்தும் பேச்சுவார்த்தைகளிற் பங்கெடுக்கப் போவதில்லையென்ற பலஸ்தீன அணியின் பகிஷ்கரிப்பினால் நிலை குலைந்தே போயுள்ளனர். இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் நேரடியாகப் பங்கு பற்றவில்லை, ஏனெனில் இஸ்ரவேலையும், அமெரிக்காவையும் பொறுத்தவரை பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் ஒரு பயங்கரவாத இயக்கம், எனவேதான் ஜனாதிபதி புஷ், சிரிய ஜனாதிபதியை முன்னிலைப்படுத்திப் பேச்சுவார்த்தைகளை முன்னெடுத்தார். வளை குடாப் போரில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத் தலைவர் சதாம் ஹுஸைனை ஆதரித்ததால் அவருக்கு வளைகுடா நாடுகளில் கிடைத்து வந்த பணஉதவி (சலுகை, குவைத், எகிப்து) பெருமளவில் குறைந்து விட்டது. இந்நிலையில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தைத் தனிமைப்படுத்தல் இலகுவெனக் கருதியே அமெரிக்கா பேச்சுவார்த்தைகளில் அதிக அக்கறை காட்டியது. இஸ்ரேலின் முன்னைய லிக்குட் அரசாங்கத்துடன் புஷ்ஷின் உறவு நிலையும் நன்றாக இருந்திருக்கவில்லை, இது பேச்சுவார்த்தைக்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திற்று. ஆனால் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பித்ததும் புத்திஜீவிகள்

பின்னணியில் நிறையவே காரியமாற்றினார்கள். விளைவு, அரபாத்தின் செல்வாக்கு மீண்டும் உயர்ந்தது.

பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் நிலைப்பாடு

இன்றைய சிக்கலை விளக்குவதற்காக பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் அமைப்பு விபரத்தைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் என்பது ஒரு தனிமையான அமைப்போ, இயக்கமோ அல்ல. இது ஒரு கூட்டமைப்பு. இதன் தலைவராக இருக்கும் அரபாத்தின் Fatch இயக்கம் உட்பட ஆறு இயக்கங்கள் இதில் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றன. இவற்றின் பொதுவான அம்சங்கள் இரண்டு. யசீர் அரபாத்தைத் தமது தலைவராக ஏற்றுக்கொண்டவை. 1968 இல் வெளியிடப்பட்ட பலஸ்தீனிய கட்டுறுத்துடன்படிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று இறுதி இலக்குகளையும் வரித்துக்கொண்டமை. அரபாத்தின் தலைமையை ஏற்காத அதாவது பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்கு வெளியே இயங்கும் வேறு இயக்கங்களும் உள்ளன. இவையே மிகத்தீவிரவாதப் போராட்டக் குழுக்களாகும். ஆனாலும் இவ்விருவகை இயங்கங்களுக்கிடையே உள்ள ஒர் ஒற்றுமையாதெனில் இவை மதவாதத்தின் மீதன்றி தேசியவாதத்தின் மீதமைந்தவை (Nationalist) என்பதாகும். இவை இரண்டுக்கும் மேலாக முற்று முழுதாக மத அடிப்படையிலமைந்த தீவிரவாத இஸ்லாமியக்குழுவே ஹாமாஸ் (HAMAS) என்பதாகும். லெபனான் எல்லையில் இறக்கிவிடப்பட்டு அந்தரித்த 415 பேரும் அந்த அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களே.

1987 மார்சுமீயில் அரபாத் Intifada என அழைக்கப்படும் கிளர்ச்சியை முன்னெடுக்கும்படி பலஸ்தீனரை வேண்டினார். அதாவது ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள பிரதேசங்களிலுள்ள பலஸ்தீனர்களின் எழுச்சிப் போராட்டம் இது. ஏறக்குறைய இதே காலகட்டத்தில்தான் ஹாமாஸ் இயக்கமும் கருக்கொண்டது. இவ் வெழுச்சியின் ஐந்தாவது ஆண்டைக்கொண்டாடும் போதே இஸ்ரேலிய இராணுவவீரர் ஆறுபேரும் ஒரு பொலிஸ்காரரும் பலஸ்தீனியர்களால் கொல்லப்பட்டனர். இதற்குப் பதிலடியாகவே நாடுகடத்தல் உத்தரவு விடுக்கப்பட்டது. ஒருவன் தான் விரும்பியபோது தனது நாட்டிலிருந்து வெளியே போகவும் நினைத்தபோது திரும்பிவரவும் அடிப்படை உரிமையைக்கொண்டுள்ளான். இது நாட்டினது சட்ட அமைப்புக்கு மேற்பட்டு சர்வதேசச் சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட உரிமை. ஆனால் இஸ்ரேல் நடந்து கொண்டுள்ள விதத்தில் இவ்வுரிமை அப்பட்டமாக மீறப்பட்டுள்ளது. பலஸ்தீன மண்ணிலிருந்து அம்மக்களை அவர்களது விருப்பமின்றி வெளியேற்றியது மட்டுமல்ல திரும்பிவருவதையும் தடுக்கிறது இஸ்ரேல். ஹிட்லர் யூதர் தொடர்பில் எதைச்செய்தாரோ அதையே இஸ்ரேல் பலஸ்தீனியர் மீது பிரயோகித்துப் பார்த்தது!

இஸ்ரேலின் தொழிற்கட்சிகள் கூட்டரசாங்கம் அமைத்ததும் பிரதமர் ரொபின் மீது சமாதானத்தீர்வு நெருக்கடிகள் அதிகரித்தமை உண்மையே. இதன் உச்சக்கட்டம் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் நேரடியாகத் தொடர்பு

கொள்ளவேண்டும் என்பது. சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் பங்களிப்பை வெளிப்படையாக ஏற்பது இஸ்ரேலுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் வெறுமனே கௌரவப் பிரச்சினைமட்டுமே. ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் கிளர்ச்சி முளைகொண்டபோது தேசியவாதிகளுக்கு மாற்றாக மக்களைப் பலவீனமான திசைகளில் திருப்பி விடுவதில் ஆர்வங்காட்டிய இஸ்ரேலிய அரசாங்கத்தின் அவணைப்பில் வளர்ந்த இயக்கமே ஹாமாஸ் என்பது எல்லோருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கலாம். இந்தியாவில் எப்படிப் பஞ்சாப் மாநிலத்தைக் கட்டுப்படுத்த அப்போதைய பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவாமிலீக் கட்சித் தலைமைக்கு எதிராக அக்கட்சிக்குள்ளேயே பிந்தான்வாலேயை வளர்த்து விட்டாரோ அதே போன்று வளர்க்கப்பட்ட ஓர் இயக்கமே ஹாமாஸ் என்பதற்கு நிறைய ஆதாரம் உண்டு.

இவ்வியக்கத்தைத் தன்னுடன் சேரும்படியும் தீவிர மதவாதத்தை விடும்படியும் கடந்த ஐந்து வருடங்களாக அரபாத் வேண்டுகோள் விடுத்தபடியேதான் உள்ளார். ஆனால் களைத்துப்போன குதிரை அரபாத் தைவிட ஹாமாஸ் இயக்கத்துக்கு ஆதரவு அதிகரித்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பேச்சு வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வைக்கும் அரபாத் தை ஒதுக்கி விடும்படி கோரிக்கை விடுமளவுக்கு வளர்ந்த பின்னரே இஸ்ரேல் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டுள்ளது. அடிப்படையில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்கும் ஹாமாஸுக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன. அதனாலும் இளைஞர்களின் கவனம் ஹாமாஸ் பக்கம் திரும்பிற்று எனலாம்.

ஹாமாஸ் கருக்கொண்ட கதை

1935 இல் எகிப்தில் செய்க் அகமட் யாசின் என்பவரே ஹாமாஸ் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தார். ஒன்பது பிள்ளைகளில் ஒருவராக ரோஜா கிராமத்தில் பிறந்து தனது 12 வயதில் காஸா பகுதிக்கு வந்தவர் இவர். இவரது தந்தைக்கு நான்கு மனைவிமார், எல்லோரையும் நன்கு பேணுமளவுக்கு நிலபுலங்கள் கொண்டிருந்தார். இவரது தந்தையார் தனது 16வது வயதில் பாரிசுவாதத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுப் பின்னர் சுவாசப்பை, பார்வைக் கோளாறுகளினாலும் அவஸ்தைக்குள்ளானார். யாஸின் இன்றும் சக்கர நாற்காலியில் ஆழ்ந்தபடிதான் சிறையிலிருக்கிறார். அகமட் யாஸின் இஸ்லாமிய சகோதர அமைப்பொன்றில் சேர்ந்தமைக்காக எகிப்திய அரசு அவரை 45 நாட்கள் சிறையிலிட்டது. இதிலிருந்து இவர் தீவிர மதவாதியாகத் தலைப்பட்டார்.

ஆரம்பத்தில் மொழி, மத போதனா சிரியராகக் கடமையாற்றிய இவர் பின்னர் 1967 இல் தீவிர மதவாதியாகச் செயற்படத் தொடங்கினார். இஸ்ரவேல் பகுதியைக் கைப்பற்றிய பின்பு அப்பகுதியில் பாஸ்தீனிய தேசியவாதமே கரைபுரண்டு கொண்டிருந்தது. மக்கள் மதத்தினை அவ்வளவாக முன்னிலைப் படுத்தவில்லை. இதுகண்டு கொதித்தெழுந்த யாஸின் காஸாப் பகுதியை இஸ்லாமிய மயப்படுத்துவதில் முழுநேரத்தையும் செலவிடலானார். இதனால்

தேசியவாதிகளை அடியோடு வெறுக்கத் தொடங்கினர். அரபாத் மீது பகைமை வளர்ந்தது. 1973 இல் இஸ்லாமிய நிலையம் ஒன்றை நிறுவினார், வளைகுடா நாடுகள் போதிய பண உதவி வழங்கின. 1979 இல் புரட்சி வெற்றிகண்டமை இவருக்கு உத்வேகமளித்தது. ஒரு சமூக, அரசியல் நிறுவனமாக இவரது இஸ்லாமிய நிலையத்தை மாற்றுவதில் இஸ்ரேலிய அரசும் நன்கு துணைநின்றது. ஆயினும் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தை எதிர்ப்பதானால் தாமும் ஆயுதம் தாங்க வேண்டிய அவசியத்தை பின்னாளில் உணர்ந்து கொண்டு யாஸின் ஆயுதமேந்த 1984 இல் இஸ்ரேல் இவருக்கு 13 வருட சிறைத்தண்டனை விதித்தது. ஆயினும் பறுவருடமே யுத்தக் கைதிகள் பரிமாற்றத்தின் போது விடுதலையானார் (இதுவும் இஸ்ரேலின் தந்திரம் எனப்படுகிறது). 1987 இல் Intifadha வுக்கு அரபாத் அறை கூவியதும் யாஸின் ஹாமாஸ் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்துத் தானும் கிளர்ச்சியிலிறங்கினார். ஆனால் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தைவிடத் தாங்கள் தீவிரமானவர்கள் என ஆக்கிரமிப்புப் பகுதி பலஸ்தீனியரிடையே காட்டுவதில் இவர் வெற்றி கண்டார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அவற்றின் பிரதிபலிப்பே இன்றைய நாடுகடத்தல்.

ஹாமாஸின் திடீர் வளர்ச்சிக்குக் காரணமென்ன? மதவெறியர்களாக இவர்கள் நடந்து கொண்டாலும் அது மட்டுமே இவர்களது வளர்ச்சிக்குக் காரணமாகிவிடாது. பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் வெறுமனே அறிக்கைகளாலும் இராஜரீகரீதியிலும் பிரச்சினையை அணுகுவதால் பலஸ்தீன இளைஞர்கள் நாளடைவில் வெறுப்படைந்து விட்டனர். பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் தீவிரமாகச் செயற்பட முடியாதபடி இஸ்ரேலின் பல்முனைக் கெடுபிடிகள், வெறுமனே மத உணர்வை ஊட்டுவது போதாது எனக்கருதிய யாஸின் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் இடத்தை நிரப்ப வன்முறையைத் தூண்டிவிட்டார். இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்புப் பகுதியில் இம்முயற்சிக்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது; இப்பகுதிகளில் இன்று 40 வீதம் மக்கள் ஹாமாஸ் ஆதரவாளர்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. எதிரியின் எல்லைக்குள் இருந்து கொண்டே அதற்குள் சிக்குண்ட மக்களின் அன்றாடத் தேவையைக் கவனிப்பதிலும், பல சமூக நல அமைப்புக்களை ஏற்படுத்துவதிலும் ஹாமாஸ் திறம்பட இயங்குகிறது. முக்கியமாகப் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் போலன்றி ஹாமாஸ் தலைவர்கள் களத்திலேயே உள்ளார்கள். ஊழல் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆனால் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் நிலையோ மறுதலை. வளைகுடாப் போரின் பின் நிதிப் பற்றாக்குறை பெரிய தாக்கமாகி விட்டது. அரபாத்தின் தலைமைக்கு சவூதியிலிருந்து நிரந்தர உதவி கிடைத்தபடியேயுள்ளது. ஈரான் எங்கே ஹாமாஸ் மீது முழுச்செல்வாக்கையும் பெற்றுவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் சவூதி வாரிவழங்குகின்றது. ஆனால் இதே சவூதி தற்போதைய பேச்சுவார்த்தைகளையும் ஆதரிக்கின்றது. இஸ்ரேலின் இடத்தில் ஓர் இஸ்லாமிய அரசை நிறுவுவோம் என்கிறது ஹாமாஸ் இயக்கம்.

415 இளைஞர்களும் நாடு கடத்தப்பட்டபின்பு பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமும் ஹாமாசும் இணைந்து கூட்டறிக்கை வெளியிட்டன. இதில் கிளர்ச்சியைத் தீவிரப்படுத்துமாறு கோரப்பட்டது. பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் நிர்வாக

சபையில் 40 உறுப்புரிமை தனக்குத் தந்தால் மட்டுமே பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் இணைவது பற்றி யோசிக்கலாம் என ஆரம்பத்திலிருந்தே நிபந்தனை விதித்துவந்துள்ளது. இன்றும் நிபந்தனை மாறவில்லை. அரபாத் இனிமேலும் இதற்கு இணங்குவார் என்பதில்லை. ஆனாலும் இரு அமைப்புக்களும் இன்று ஒருவரை ஒருவர் ஆதரிக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டுள்ளது. இஸ்ரேல் தானே வளர்த்த கடாவுக்குப் பலியாவதா எனப் பொருமுகிறது.

ஹாமாஸ் மூலம் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தை அழிப்பதோ அல்லது பின்னையதன் மூலம் முன்னையதை அழிப்பதோ தற்போதைக்கு முடியாத காரியம். பேச்சுவார்த்தைச் சீர்குலைவு பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்கே தாக்கமேற்படுத்தும். ஆனால் இதையிடும் இஸ்ரேல் மகிழவும் முடியாது. ஏனெனில் பகிஷ்கரிப்பை வலியுறுத்திய ஹாமாஸ்தான் இதனால் பலம்பெற்றதாகிவிடும். எனவே இஸ்ரேல் வெளிப்படையான அறிவிப்பின் மூலம் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் நேரடிப் பங்களிப்பைப் பேச்சுவார்த்தைகளின்போது ஒப்புக்கொண்டால் மட்டுமே மதவாதம் தணியமுடியும். ஐக்கிய அமெரிக்காவின் புதிய ஜனாதிபதி பதவியேற்கும்போது பகிஷ்கரிப்பை நடத்திக்கொண்டு தீர்வைக் கோர முடியாது. ஆக்கிரமிப்புப் பகுதிகளில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் செல்வாக்கு நிலைநிறுத்தப்பட பேச்சுவார்த்தை மேசைகளில் சில உருப்படியான தீர்வு யோசனைகளை இஸ்ரேல் முன்வைக்க வேண்டும், அப்போதுதான் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் தனது திறனை வெளிக்காட்டி மக்கள் ஆதரவைப் பெற முடியும்.

ஹாமாஸின் வளர்ச்சி பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துக்கு மட்டுமல்ல வளைகுடாவில் சலூதி, குவைத், எகிப்து போன்றவற்றிற்குமே விருப்பத்திற்குரிய ஒன்றல்ல என்பதை இஸ்ரேலும் அமெரிக்காவும் அறியாமலில்லை. இஸ்ரேலியப் பொதுமக்கள் பலரும் இன்று பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் நேரடித்தொடர்பையே விரும்புகின்றனர் என்பது தெரிகிறது. பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் இஸ்ரேலியர் தனிப்பட்டரீதியில் தொடர்புகொள்ள இருந்து வந்த தடையை நீக்குஞ் சட்டமொன்று இஸ்ரேலியப் பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டமையையும் தொழிற்கட்சி அரசாங்க கூட்டணியின் கருத்துக்களையும் அவதானிக்கையில் இஸ்ரேல் நாடுகடத்திய 415 இளைஞர்களையும் நாடு திரும்ப அனுமதித்து பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் வெளிப்படையான பேச்சுவார்த்தைகளை முன்னெடுக்கும் சாத்தியம் முற்றிலுமே அற்றுப்போய் விடவில்லை என்றே கூறத்தோன்றுகின்றது. (இக் கட்டுரை வரையப்பட்டோச் சிறிது காலத்தின் பின்னர் கட்டுரையின் முடிவில் கூறப்பட்டுள்ளதைப் போலவே 415 இளைஞர்களும் படிப்படியாக நாடு திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டதுடன் இஸ்ரேலும் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையை வெற்றிகரமாக நடாத்தி முடித்துக் கைகுலுக்கிக் கொண்டன.)

வல்லரசுகள் பக்கமிருந்தால் சர்வதேசச் சட்டங்களும் வலுக்குன்றி விடுமா?

அணிசேரா நாடுகள் பத்தாவது உச்சிமாநாடு அண்மையில் இந்நோனேசியாவில் நடைபெற்றது. ஆனால் இந்நாட்டிற்கு எதிராகக் கூறப்பட்டுவரும் குற்றச்சாட்டுக்கள் பலவும் தொடர்ந்து இருட்டடிப்புக்கு உள்ளாகி வருவதையிட்டுக் கவலை தெரிவிக்கும் மனித உரிமை அமைப்புகள் இந்நோனேசியாவின் முகத்திரையைக் கிழிக்க இந்த மகாநாட்டு மாதத்தினைப் பயன்படுத்த முன்வந்தன. மேற்கு நாடுகள் ஒரு கண்ணில் வெண்ணெய்யும் மறுகையில் சுண்ணாம்பும் பூசிய மனித உரிமைகளைப் பேண விழைகின்றன? என்ற வினாவுக்குத் தகுந்த விடையாக அமையும் இந்நோனேசியாவின் சாதனை தான் என்ன? ஈராக் நடத்திய குவைத் ஆக்கிரமிப்புக்குள் சற்றுங் குறையாத கொடூரத்துடன் கிழக்கு ரிமோர் என்ற தீவினை ஆக்கிரமித்துக் கப்பீகரன் செய்த இந்நோனேசியாவை இது வரை எந்த வல்லரசுகளுமே தட்டிக்கேட்க முன் வரவில்லை. ரிமோர் தீவின் சரிபாதி யான கிழக்கு ரிமோரின் தலைநகர் டிலி என்பதாகும். 1800களின் முற்பகுதியிலிருந்து 1974வரை போர்த்துக்கேயரின் ஆளுகையின் கீழிருந்து வந்த குடியேற்ற நாடான அதற்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதென போர்த்துக்கல் முடிவெடுத்த 1974 லிருந்து ஆரம்பித்த உள்நாட்டுப் போரைச்சாட்டாக வைத்து அயல்நாட்டின் மீது ஆக்கிரமிப்பு நடத்தியது இந்நோனேசியா.

போர்த்துக்கலில் இரானுவப் புரட்சி மூலம் இடதுசாரி அரசொன்று ஏற்பட்டமையும் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கவே நேரம் போதாது என்பதுமே கிழக்கு ரிமோருக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப் போத்துக்கல் முன் வந்ததன் காரணமாகும். சுதந்திரம் வழங்கும் முடிவையொட்டி மூன்று விருப்புரிமைகள் கிழக்கு ரிமோருக்கு வழங்கப்பட்டன. அவையாவன: போர்த்துக்கலுடன் தொடர்ந்தும் ஆனால் வரையறுக்கப்படாத உறவொன்றில் இருந்துவரல், இந்நோனேசியாவுடன் ஒன்றிணைதல், சுதந்திரத் தனிநாடாக மாறிவிடல். போர்த்துக்கேய இந்நோனேசிய மக்களிலிருந்து இனரீதியாகவும் கலாசாரரீதியாகவும் முற்றிலும் வேறுபட்ட கிழக்கு ரிமோர் மக்கள் சுயாட்சிகோரி நீண்ட காலமாகப் போராடி வந்தவர்கள். எனவே அவர்கள் சுதந்திரத் தனிநாடாகத் தம்மைப் பிரகடனப்படுத்த முடிவெடுத்தமை ஒன்றும் வியப்புக்குரியதல்லவே.

இப்பிரகடன அறிவிப்பு உள்நாட்டுப் போரைத் தீவிரப்படுத்திற்று. இந்நோனேசியாவின் ஆதரவு கொண்ட பழமை வாதக் கட்சியொன்று 1975 இல் சதிப்புரட்சியில் ஓடுபடவே கிழக்கு ரிமோர் குருதிக்கடலில் குளிக்கத் தொடங்கியது. இறப்புக்கள் இலட்சக்கணக்கில் ஏற்பட்டன. ஆயினும்,

சுதந்திரக் கோரிக்கையை முன்வைத்த ஃபிரன்லின் கட்சியே வெற்றியடைந்து ஆட்சியமைத்தது. நாட்டு மக்கள் முதன் முதலாகச் சுதந்திரக்காற்றைச் சுவாசிக்கத் தொடங்கினர். இதனைப் பொறுக்க முடியாத இந்தோனேசியா மறைமுக வழிகளில் இராணுவத் தொல்லைகளைக் கொடுக்கத் தொடங்கியது. ஃபிரன்லின் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதில் பலமுறை முயன்றும் முடியாது போய்விடவே இந்தோனேசியா நேரடியாகவே இராணுவத்தைக் கிழக்கு ரிமோருக்குள் 1975 டிசம்பர் 7இல் அனுப்பி அப்பட்டமான ஆக்கிரமிப்பை நடத்தியது. பெரிய மீன்சிறிய மீனை விழுங்கியபோது சர்வதேசக் காவல்காரக் கொக்குகள் பெரிய மீனை ஆதரிக்கும் வகையில் கண்களை மூடிக்கொண்டன. தலைநகருடனான வெளியூலகத் தொடர்புகள் முற்றாகத் துண்டிக்கப்பட்டு பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட நூற்றுக் கணக்கானோர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

துறைமுகத்தில் பொதுமக்களை வரிசையாக நிற்க வைத்து, ஒவ்வொருவராகச் சுடப்பட்டு அவர்கள் பின்புறமாகக் கடலினுள் விழுவதைப் பொதுமக்களைக் கொண்டே கணக்கெடுத்துக் களித்தது இந்தோனேசியா இராணுவம். முதல் மூன்று மாதத்துக்குள் மட்டும் 60,000 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். சதாம் ஹுசெயின் குவைத்தில் இந்தளவுக்கு அட்டுழியம் புரிந்தார் என்பதை ஏற்க முடியாதென்றே இன்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். மேலும், குவைத் தமக்கே உரியதென்பதற்குத் தாம் சில காரணங்களையாவது முன்வைத்தார். அக்காரணங்கள் யாவுமே நியாயமற்றவை என்று தள்ளிவிடப்படவும் முடியாதவை. ஆனால் கிழக்கு ரிமோரை விழுங்குவதற்கு இந்தோனேசியாவுக்குள்ள உரிமை அது அயல்நாடாக உள்ளமையினாலும் அதனது அளவுப்பரிமாணத்தினாலும் மட்டுமே ஏற்பட்டதாகும்.

1975 இல் ஏழு இலட்சம் மக்களைக் கொண்டிருந்த கிழக்கு ரிமோரில் இன்று 2 இலட்சம் உயிரோடிடல்லை. இதைவிட மோசமான இனக்கொலை இரண்டாம் உலக யுத்தத்துக்குப் பின்னர் வேறெங்கும் (இன்றைய பொஸ்னியா உட்பட) நிகழ்ந்ததாகவும் தெரியவில்லை. மக்கள் தொகை விகிதாசாரப்படி பார்த்தால் இதைவிடப்பயங்கர வெறியாட்டம் எப்போதும் நிகழ்ந்ததில்லை என்கிறார் அமெரிக்க அரசியலாய்வாளர் “நோம் சொம்ஸ்கி” என்பவர்.

ஆக்கிரமிப்பு நிகழ்ந்த ஒரு வாரத்திற்குள் ஐ.நா.பொதுச் சபை கூடி இராணுவத்தை உடன் திருப்பியழைக்குமாறும் கிழக்கு ரிமோரின் சுயநிர்ணய உரிமையை மதிக்கும்படியும் இந்தோனேசியாவைக் கோரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. மிகவும் மென் போக்கான இத்தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் இவ்வாக்கெடுப்பில் கூட கலந்து கொள்ளாமல் விலகி நின்று கனடா. காரணம் இந்தோனேசியச் சந்தையில் தடை விதித்துள்ள மேற்கு நாடுகளில் கூடிய வியாபார நலன்களைக் கொண்டிருப்பது கனடாவே. இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட ஆறுமாதத்திற்குப் பின்னர் கனடாவுக்கு விஜயஞ்செய்த ஜனாதிபதி சுகார்ட்டோ கோலாகலமாக வரவேற்கப்பட்டு 200 மில்லியன் கடனுதவிக்கான உத்தரவாதமும் அளிக்கப்பட்டது. மனித உரிமைகள் மீறல் விடயங்களில் மேற்கு நாடுகளிடையே “ஒத்தூதியாக” உள்ள கனடா சுகார்ட்டோவிடம் ஆக்கிரமிப்புத் தொடர்பான ஐ.நா.தீர்மானம் பற்றி வாயே

திறக்கவில்லை. சர்வதேசச் சட்டத்தைச் சாக்கடையில் வீசிவிட்டு சுகார்ட்டோ 1976 யூனில் இந்தோனேசியாவின் 27வது மாகாணமாகக் கிழக்கு ரிமோரைப் பிரகடனஞ் செய்தார். அதையே பின்னாளில் சதாம் செய்தபோது சண்டமாருதமாய்க் கிளம்பியோர் இந்தோனேசியாவிலுள்ள எண்ணெய்க் கிணறுகளின் எண்ணிக்கையையும் கனிப்பொருள் வளங்களையும் கணக்கிலெடுத்தபடி ஏனோ அன்று கண்மூடி மெளனியாகி விட்டனர். ஏன் என்ற கேள்வியைக் கூட இந்தோனேசியாவிடம் எழுப்பாமலிருந்த மேற்கு நாடுகள் தான் இன்று ஈராக்கிற்குள்ளே ஹிட்லரை அடையாளங் காட்டவென அல்லும் பகலும் ஆயுதத்தேடல் நடத்துகின்றன.

இணைப்புப் பிரகடனத்தை அடுத்து ஃபிரஹ்லின் கெரில்லாப் போராளிகள் ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தின் மீது போர் தொடுத்தனர். தோல்வியை எதிர்நோக்கிய இராணுவம் 1977இல் ரிமோரின் மலைப்பகுதிகளிலும் கிராமத்து வயல்களிலும் “பீப்பாய்” குண்டுகளையும் “நேபாம்” குண்டுகளையும் வீசி முழுநாட்டையுமே சங்காரஞ்செய்யத் தலைப்பட்டது. ஆயிரக் கணக்கில் தடுப்பு முகாம்களுக்குள் தள்ளியடைக்கப்பட்ட ரிமோரிய மக்கள் நாளடைவில் நலிந்த பிணமாகினர். அடுத்த ஆண்டில் இந்தோனேசிய அரசாங்கம் சில வெளிநாட்டுப் பிரசைகளை அழைத்து வந்து கிழக்கு ரிமோர் முழுவதிலும் அமைதி தழுவுவதைப் பாருங்கள் என வேடிக்கை காட்டியது. இக்குழுவுடன் சென்ற கனேடியத் தூதுவரும் இருந்ததைவிட நிலைமை தேறியுள்ளது என ஐகார்த்தாவில் வைத்துச் சான்றுப் பத்திரம் வழங்கி விட்டார்.

ஆனால் தடுப்பு முகாம்களைப் பார்வையிடச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்துக்கு 1979 இல்தான் அனுமதி கிடைத்தது. தாம் பார்வையிட்ட 75,000 மக்களில் மட்டும் 60,000 பேர் போஷாக்கின்மையால் பயங்கர நிலையிலுள்ளார்கள் என இச்சங்கம் அறிக்கையிட்டது. இவர்களில் 20,000 பேர் இறப்பதை எவ்விதத்திலும் இனித்தடுத்து நிறுத்த முடியாது என வருத்தம் தெரிவித்தது. செஞ்சிலுவைச் சங்கம் முன்னைய சான்றுப்பத்திரங்களின் தகுதியினை இவ்வறிக்கை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டி விட்டது. 1980,82 களில் ஐ.நா. பொதுச்சபைத் தீர்மானங்கள் இந்தோனேசியப் படைகளைத் திருப்பியழைப்பது தொடர்பில் விடாப்பிடியாக நின்றன. தீர்மானங்களைக் கனடா உள்ளிட்ட பல மேற்கு நாடுகள் எதிர்த்தே வாக்களித்தன. 1984 இல் இராணுவம் புதிய வேகத்துடன் வேட்டையாடலைக் கிழக்கு ரிமோர் முழுவதிலும் தீவிரப்படுத்தியது. அதே நேரத்தில்தான் ஐகார்த்தாவின் மான்டரின் ஹோட்டலில் கனேடிய ஆயுத வியாபாரிகள் நடத்திய ஆயுதக் கண்காட்சியும் அமர்க்களமாக நடைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கிழக்கு ரிமோர் மக்கள் மீது கட்டாயக் கருத்தடையை இந்தோனேசியா அரசாங்கம் திணித்தது கண்டு அமெரிக்க கத்தோலிக்கப் பேராயர் சம்மேளன் கொதித்தெழுந்தது. இது இனப்படுகொலையின்றி வேறென்ன என அவர்கள் எழுப்பிய கண்டனக்குரல் கனடாவிலும் எதிரொலித்தது. இவையெல்லா வற்றுக்குஞ் சிகரம் வைத்தாற்போன்ற சம்பவம் டிஸ்யில் இடம் பெற்றது. இதுவரை கொல்லப்பட்ட இலட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு அஞ்சலி நடாத்தும் வைபவத்தில் திரண்டிருந்த பொதுமக்கள் மீது இந்தோனேசிய இராணுவம்

கண்மூடித் தனமாகச் சுட்டத்தில் 250 பேர் அவ்விடத்திலேயே மாண்டனர். மாண்டோரில் நியூசிலாந்து நாட்டு நிருபரும் ஒருவர். அமெரிக்க நிருபர்கள் இருவர் படுகாயமடைந்தனர். ஏராளமான வெளிநாட்டோர் முன்னிலையில் நடைபெற்ற இப்படுகொலைகளின் பின்பும் இராணுவ அட்டூழியம் தணிந்ததாக இல்லை.

இதையடுத்து ஐ.நா. மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு ஜெனிவாவில் கூடி கடுமையான வாசகங்களுடனான கண்டனத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற முயன்றது. ஆயினும் கனடா, அமெரிக்கா, யப்பான், அவுஸ்திரேலியா போன்ற மனித உரிமைகள் ஜாம்பவான்கள் தலையிட்டுத் தமது செல்வாக்கினால் தீர்மானத்தின் கடுமையைத் தணித்து வெறுமனே கவலையுடன் நோக்குவதாக அதன் வாசகத்துக்கு வடிவம் கொடுத்துவிட்டனர். தீர்மானத்தின் மீது பேசிய இந்நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் இந்நோனேசியா ஆக்கிரமிப்புச் செய்து கிழக்கு ரிமோரைத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டதை நாங்கள் அங்கீகரிக்காத அதே வேளையில் இன்று கிழக்கு ரிமோர் இந்நோனேசியாவின் பூரண கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கின்றது என்ற உண்மையையும் ஏற்க வேண்டியவர்களாயுள்ளோம் என மொழிந்தனர். குவைத்தைத் தனது பூரண கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டுத்தானே சதாமும் இணைப்பைப் பிரகடனப்படுத்தினார். இப்போது இந்த ஞானோதயம் எங்கு போயிற்று என மனித உரிமை அமைப்புக்கள் வினா எழுப்பியுள்ளன.

எண்ணெய் வளமிக்க நாடு இந்நோனேசியா, அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்குப் பிரதான விநியோகஸ்தராகவும் இது விளங்குகின்றது. இங்குள்ள பல்தேசியக் கம்பனிகளில் கனடாவின் கம்பனிகளே அதிகம். இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான வர்த்தகத்தில் மட்டும் சுமார் 500 மில்லியன் டொலர்கள் வருடாந்தம் புரள்கின்றன. மனித உரிமைகளுக்காகப் பரிந்து பேசப்போய் கஜானாவைக் காயவைத்து விடுவதா என்ற கவலையே இந்நாடுகளுக்கு. ஆயுதவிற்பனை, விமானப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் விற்பனையில் முக்கிய சந்தையாக விளங்கும் இந்நோனேசியாவை ஒரு சின்னஞ் சிறிய தீவுக்காகப் பகைத்துத் கொள்வதா? கிழக்கு ரிமோரில் நிறைந்துள்ள கனிப்பொருள் வளங்களை இந்நோனேசியாவுடன் சேர்ந்து தங்களது பல்தேசியக் கம்பனிகள் விருப்பம் போலச் சுரண்டிக் குவிக்க முடியுமாயிருக்கையில் ஏன் வீணான விரோதத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதே மேற்கு நாடுகளின் நிலைப்பாடு.

ஏசியா உவாச் அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளதன்படி கிழக்க ரிமோரில் இந்நோனேசிய இராணுவம் கையாளும் சித்திரவதை முறைகள் புதுமையானவை. அவற்றில் உதாரணத்துக்கு ஒன்று சந்தேக நபரின் கால்களின் மேலாகக் கதிரை அல்லது மேசை ஒன்றை வைத்துவிட்டு அதன்மேல் புலனாய்வு அதிகாரி ஏறி அமர்ந்து கொள்வார். இப்போது விரைவாகப் பதிலளிக்குமாறு சந்தேக நபரிடம் இந்த அதிகாரி வினாக்களைத் தொடுப்பார். அத்தகைய சித்திரவதைக் குற்றச்சாட்டுக்குள்ளான இராணுவ அதிகாரிகள்

கடந்த ஜனவரியில் பதவியுயர்வு பெற்றுள்ளமையையும் கண்டிக்கிறது ஏசியா உவாச்.

இந்தோனேசிய இராணுவம் கிழக்கு ரிமோரில் மட்டுமன்றி மேற்கே வட சுமாத் திராவின் ஏச் பிராந்தியத்திலும், கிழக்கே மேற்குப் பப்புவாவிலும் (இதனை "இரியான் ஜயா" என அழைக்கிறது இந்தோனேசியா) இவ்விதமே படுகொலைகளை நடாத்தியுள்ளது. மேற்குப் பப்புவாவில் மட்டும் இதுவரை மூன்று இலட்சம் பேர் கொலையுண்டதாக அறிக்கைகள் தெரிவிக்கின்றன. ஜ.நா. மேற்பார்வையில் என்ற சாட்டோடு துப்பாக்கி முனையில் நடத்தப்பட்ட தேர்தலை ஆதாரமாக வைத்து மேற்குப் பப்புவா மீதான தனது பிடியை இறுக்கி வருகிறது இந்தோனேசியா. வறுமையால் வாடும் ஜாவாப் பகுதியிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கில் மக்களை அழைத்து வந்து ரிமோரிலும் மேற்குப் பப்புவாவிலும் குடியேற்றி இப்பகுதிகளின் இனவிகிதத்தைக் கணிசமான அளவுக்கு ஏற்கனவே மாற்றி விட்டது ஆக்கிரமிப்பு அரசு. அத்தீவுகளின் மக்களை இந்தோனேசியப்படுத்தலுக்காகக் கற்பழிப்பு, கட்டாயத் திருமணம் போன்ற வழிமுறைகள் இங்கு கையாளப்படுவதாகவும் இங்கு அச்சம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்க கோர்னெல் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பெனடிக்ற் அன்டர்சன் தற்போதைய நிலைபற்றிக் கூறுகையில் லநாடு கடனில் மூழ்கியுள்ளது. சுகார்ட்டோ தேர்தலை எதிர்நோக்குகிறார். அவரது செல்வாக்கு மிகவுள் சரிந்துள்ளது தெரிகிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தியாவது கனடாவும் நெதர்லாந்தும் சேர்ந்து அமெரிக்காவையும், யப்பானையும் நெருக்கினால்தான் ஓரளவாவது அங்கு மனித உரிமைகள் தப்பிப் பிழைத்திட முடியும். இவரது எதிர்பார்ப்பும் ஆதங்கமும் நியாயமானவைதான்.

கிழக்கு ரிமோர் வரைபடத்திலிருந்து மறைந்து பதினாறு வருடங்களாகி விட்டது. அதனது சுயநிர்ணய உரிமை சுடுகாட்டையடைந்து மறக்கப்பட்டு விட்ட போதிலும் அந்நாட்டு மக்களது ஆகக் குறைந்த உரிமைகளையாவது பேணிப்பாதுகாக்க முடியுமா என்பதே மனித உரிமைவாதிகளது தற்போதைய விசனமாக உள்ளது. குவைத் மீட்கப்பட்டது போலக் கிழக்கு ரிமோரும் என்றாவது ஒரு நாள் மீட்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை எமக்கில்லா விட்டாலும் ஃபிரஹ்லின் கெரில்லாக்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தைக் கைவிடுவதில்லை எனச் சங்கற்பஞ் செய்துள்ளமை தொடர்ந்தும் அங்கு நிகழ்போகும் அனர்த்தங்களை மட்டுமே எம் கண்முன்னால் கொண்டு வருகின்றது எனலாம்.

புதிய ஐரோப்பா புகலிட உரிமைக்கு அபாய அறிவிப்பு

180 இலட்சம் மக்கள் உலகம் முழுவதும் தற்போது அகதிகளாக உள்ளனர் எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர், தமது அண்டைய நாடுகளிலேயே அவை மிக வறிய நாடுகளாக இருந்தபோதிலும் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களில் மிகச் சிறிய அளவினரே ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு வருகிறார்கள். ஆனால் ஐரோப்பிய பொருளாதாரச் சமூகத்தின் அங்கத்துவ நாடுகள் இவர்களின் புகலிட விண்ணப்பங்களைப்போலியானதெனக்கருதும் மனப்பாங்கை வளர்த்து வருகின்றன. தற்போது இவற்றின் அரசாங்கங்கள் மேற்கொள்ளும் சில நடவடிக்கைகளினால், 1992 டிசம்பரின் பின்னைய ஐரோப்பா, வியாபாரத்திற்குத் திறந்திருக்கும் - அகதிகளுக்கு முடியிருக்கும் என்ற நிலை உருவாகி வருவது கண்கூடு.

இதற்கு முதற்படியாக, அகதிகள் பற்றிய நிலைப்பாட்டை ஒருமுகப்படுத்த இவை முயல்கின்றன. அகதிகள் பிரச்சினையை இவை பயங்கரவாதம், போதைவஸ்துக் கடத்தல் போன்றவற்றை ஒத்ததாக அணுகுவதே இன்னும் வேதனையானது. தமது பாதுகாப்பு, காவல் தொடர்பில் அகதிகளைச் சம்பந்தப்படுத்துவதை மனித உரிமைவாதிகள் ஆட்சேபித்துக் குரல் கொடுக்கிறார்கள். இது தொடர்பில் அரசாங்க மட்டத்திலான பேச்சுக்களும் குழு நிலை விவாதங்களும் இரகசிய முறையில் நடைபெறுவதால் வழக்கமான ஐனநாயகப் பாதுகாப்புகளுக்கு இடமற்றுப் போகிறது. பாராளுமன்றக் கண்காணிப்போ அல்லது கலந்தாலோசனையோ தவிர்க்கப்படுகிறது. “றிவி” (IREVI) எனும் பெயரில் செயற்படும் குழுவே புதிய உடன்படிக்கைகளை ஆக்குவதற்குப் பணிக்கப்பட்டுள்ளது. “றிவி” என்பது ரோமிலுள்ள ஒரு நீர்வீழ்ச்சியின் பெயராகும். இக் குழுவில் ஐரோப்பிய சமூகத்தின் பாதுகாப்பு, நிதி அமைச்சர்கள் இடம்பெறுகிறார்கள். இவர்களது நோக்கம் ஐரோப்பாவிற்குப் பொதுவான குடிவரவுக் கொள்கை வகுப்பதேயாகும். இது தொடர்பான விசேட குழுவொன்றும் அமைக்கப்பட்டுத் தீவிர ஆலோசனைகள் நடைபெறுகின்றன. இவ்விசேட குழுவிலுள்ள சிவில் சேவையாளர்கள் “றிவி”க்கு அறிக்கை சமர்ப்பிப்பார்கள். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களோ அல்லது ஐரோப்பிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களோதானும் இக்குழுவில் இடம்பெறவில்லை. தற்போது ஆராயப்பட்டுவரும் “அகதிகள் கொள்கை”யில் இரண்டு மாதிரிகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. ரோம், டப்ளின் சமவாயங்கள் முதலாவது மாதிரியாகவும் ஆராயப்படுகின்றன. டப்ளின் சமவாயம் புகலிட விண்ணப்பங்கள் பற்றியது. ரோம் சமவாயம் வெளிப்பு எல்லைகளைக் கடத்தல் (அதாவது ஐரோப்பிய எல்லைமைக் கடந்து உட்பிரவேசித்தல்) பற்றியது. இதில் டப்ளின் சமவாயம் ஏற்கனவே ஒப்பமிடப்பட்டுவிட்டது. செங்கன் உடன்படிக்கையில் பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து, லக்ஸம்பர்க், ஜேர்மனி,

பிரான்ஸ் என்பவற்றோடு தற்போது இத்தாலியும் ஒப்பமிட்டுள்ளது. ஸ்பெயினும் போர்த்துக்கலும் இதில் இணைவதற்கு விண்ணப்பித்துவிட்டுக் காத்துள்ளன. இந்த இரண்டு மாதிரிகளுக்கும் இலக்கு ஒன்றேதான். ஐரோப்பிய சமூக நாடுகளுக்குள் வெளிநாட்டுப் பிரசைகள் வருவதைக் குறைப்பதே இவற்றின் அடிப்படை இலக்காகும்.

இதில் செங்கன் உடன்படிக்கை மிகவும் ஆபத்தானது எனக் கருதப்படுகின்றது. ஏனெனில் இதன்படி உடன்படிக்கையில் ஒப்பமிடும் நாடுகளிடையே உள்ளக(ஒரு நாட்டிற்கும் பக்கத்து நாட்டிற்கும் இடையிலான) எல்லைகள் ஒழிக்கப்படும். இதில் முக்கியமாக நான்கு கொள்கை விடயங்கள் சம்பந்தப்படுகின்றன. வெளிப்புற எல்லைகளைப் பயன்படுத்துதல், பொது விசாத்திட்டம் அறிமுகமாக்கல், அகதிகள் தொடர்பில் ஒருவிதமான அணுகுமுறை, தரவு, நிரைப்படுத்தல் முறைமையும் பரிமாற்றமும் என்பன இவையாகும். செங்கன் தகவல் முறைமை என்ற பெயரில் கம்பியூட்டர் அகதிகளின் சகல விபரங்களையும் 12 நாடுகளுக்கிடையேயும் பரிமாறிக் கொள்ளும்.

ஆனால் பிரிட்டன் வழமை போலவே இதிலும் தனது தனித்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. “ஐரோப்பா” என்ற புதிய அடையாளத்தைப் பெறுவதற்காக “பிரிட்டிஷ்” என்ற தனது முத்திரையை அது இழக்க விரும்பவில்லை. தனது எல்லைகளில் சோதனை இடம் பெறவேண்டும் என்கின்றது பிரிட்டன். (பொது நாணய விடயத்திலும் பிரிட்டன் பல நிபந்தனைகளை விதித்துள்ளமையையும் கவனிக்க வேண்டும்) செங்கன் உடன்படிக்கையில் ஒப்பமிடுவதற்கு அது பின்னிற்கின்றது. பதிலாக “றிவி” பேச்சுக்களிலும் குடிவரவு விசேட குழுக்கூட்டங்களிலும் பங்குபற்றுவதோடு தனது கடமை முடிகிறது எனப் பிரிட்டன் கருதுகின்றது. “றிவி” பேச்சுகளின் பயனாகப் பிறந்ததே டப்ளின் சமவாயம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஐரோப்பிய சமூகத்தின் உறுப்பு நாடுகளில் டென்மார்க் தவிர்ந்த அனைத்தும் யூன் 1990 இல் இச் சமவாயத்தில் ஒப்பமிட்டுவிட்டன.

செங்கன் உடன்படிக்கை போலவே, டப்ளின் சமவாயமும் அகதிகளின் புகலிட விண்ணப்பப் பரிசீலனை பற்றி விசேடமாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதன்படி 12 நாடுகளில் ஏதாவது ஒரு நாட்டில் மட்டுமே விண்ணப்பம் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். இதனை எந்த நாடு செய்ய வேண்டும் எனவும் இச் சமவாயம் கூறுகின்றது. அதாவது விண்ணப்பம் எந்த நாட்டில் செய்யப்படுகின்றதோ அந்த நாடு மட்டுமே அதைப் பரிசீலித்து ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். இங்கு நிராகரிக்கப்பட்டால் வேறு எந்த நாட்டிலும் (ஐரோப்பாவில்) விண்ணப்பிக்க முடியாது. பரிசீலிக்கும் உரிமை வேறு நாட்டிற்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இதன் தாற்பரியந்தான் என்ன? எல்லா நாடுகளுமே (12) பொறுப்பிலிருந்து இலகுவில் தப்பிக்க முடியும். எதன் மீதும் குறிப்பாகப் பொறுப்புள்ளதாக வாதிட முடியாது. மேலும் புகலிட விண்ணப்பங்கள் தொடர்பில் தீர்மானம் எடுப்பதற்கான ஆகக் குறைந்த தராதரங்கள் பற்றிய உரைகல் இந்த நாடுகளுக்கிடையே இன்னும்

உருவாகவில்லை. அப்படியிருக்கையில் ஒரு நாடு நிராகரித்தால் அகதியின் நிலை அதோகதிதான் என்றாகும்.

அத்துடன் அகதிகளின் தனிப்பட்ட சில சிறப்பம்சங்களையும் இச்சமவாயம் கவனத்திற்கெடுக்கவில்லை. உதாரணமாக ஜேர்மனியில் மனைவி இருந்தால், கணவனும் எப்படியோ ஜேர்மனிக்குப் போய்த்தான் விண்ணப்பிக்க வேண்டும். வேறு நாட்டில் விண்ணப்பித்து அவரது விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டால் கணவனும் மனைவியும் ஒருபோதும் இணையவே முடியாது. மனித உரிமைகளை இது அப்பட்டமாக மீறுவதாக (குடும்பமாக வாழும் உரிமை) அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். வெளியிலிருந்து வருபவர் உள்ளக எல்லைகளைத் தாண்டுவது முடியாது. ஐரோப்பிய பிரசைகளே கட்டுப்பாடில்லாமல் ஐரோப்பாவிற்குள் நடமாட முடியும். எனவே அகதியாக வருபவர் முதல் காலடி வைக்கும் நாட்டில் மட்டுந்தான் விண்ணப்பிக்கலாமா? தான் விரும்பிய நாட்டிற்குள் பிரவேசித்து விண்ணப்பிக்கலாமா என்பது தெளிவில்லை. மிகக் குறைந்தளவு பொலிஸ் படையையும் பரந்த வெளிப்புற எல்லைகளையும் கொண்ட இத்தாலி இது குறித்து அச்சம் தெரிவிக்கின்றது. அதே போலவே தற்போது ஓரளவிற்குத் தாராளமான போக்கை அகதிகள் விடயத்தில் கடைப்பிடித்துவரும் நாடுகளும் தமது பழு (விகிதாசாரமற்ற) அளவுக்கு மிஞ்சி அதிகரிக்கும் எனக் கருத்து வெளியிட்டுள்ளன.

வெளிப்புற எல்லைகள் தொடர்பான ரோம் சமவாயப் பேச்சுக்களிலும் பிரிட்டன் தற்போது கலந்து கொள்கின்றது. ஐரோப்பாவிற்குள் வெளியார் நுழைவதைத் தடுப்பதில் 12 நாடுகளும் பரஸ்பரம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் எனச் சமவாயம் கூறும் அத வேளையில் பிரிட்டனுக்கு அது தனது எல்லைகளில் சோதனை நடத்துவதற்கான “சலுகையினையும்” ஏனைய 11 நாடுகளும் வழங்க வேண்டும். விரைவில் தயாராக உள்ள பட்டியல் ஒன்றின்படி அதில் குறிப்பிடப்படும் நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் விசா பெறாமல் ஐரோப்பாவிற்குள் நுழைய முடியாது. வேறு சிலர் எக்காரணம் கொண்டும் நுழைய முடியாது போன்ற கெடுபிடிகள் அதிகமாகின்றன. உறுப்பு நாடுகள் தமது உள்நாட்டுச் சட்டங்களில் இச்சமவாய ஏற்பாடுகளை உள்ளடக்கிச் சட்டமாக்க வேண்டும். மேலும் போலி ஆவணங்களுடன் வருவோரைக் கொண்டுவரும் விமானக் கப்பல் கம்பனிகளுக்கு பெருந்தொகையைத் தண்டமாக விதிக்கும் சட்டங்களும் விரைவில் ஆக்கப்பட்டாக வேண்டும். பிரிட்டன், ஜேர்மனி, டென்மார்க், பெல்ஜியம் போன்றவற்றில் இத்தகைய சட்டங்கள் ஏற்கனவே அறிமுகமாகி விட்டன.

இங்கு உருவாகும் ஐரோப்பா புதுமையானதாகும். இது பூரணமான ஐரோப்பா என்று கூற முடியாது. ஏனெனில் கிழக்கு மத்திய ஐரோப்பிய நாடுகள் இன்னும் அங்கத்துவம் பெறவில்லை. உறுப்புரிமை பெறுவதில் பலத்த கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. எனவே தான் இரட்டை ஐரோப்பா இன்னும் சில காலம் தொடரும் எனவும் நம்பப்படுகிறது. இதனால் ஐரோப்பாவுக்குள்ளேயே இன உறவுகள் பாதிக்கப்பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. 1992 டிசம்பர் முடியும் போது ஐரோப்பா புதிய வடிவம் பெற்று விடும். பொது நாணயம், பொதுப்படை திரட்டல் என்பனவும் நடைமுறைக்கு வந்து விடும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

ஆனால் அகதிகள் என்பதற்கு ஐ.நா.வின் 1951 ஆம் ஆண்டின் அகதிகள் சமவாயம் கூறும் வரைவிலக்கணத்தைப்பூதிய ஐரோப்பா எந்தளவிற்கு ஏற்கும் என்பதை வினாவாகும். சர்வதேசச் சட்டத்திற்கான இவ் வரைவிலக்கணத்தை ஐரோப்பா புறக்கணித்தால் சர்வதேச அரங்கில் ஐரோப்பா தனித்து நிற்க முயல்வதாகப் பொருள்படும். இதன் விளைவுகள் உலக அரங்கை இரண்டாகக் கூறுபோடும் சாத்தியத்தையே நிச்சயம் ஏற்படுத்தும் எனலாம்.

செங்கன் உடன்படிக்கை டப்ளின், ரோம் சமவாயங்கள் கூட்டு மொத்தமாகப் புகலிடம் கோருவோர் இனி (1992 டிசம்பரின் பின்) ஐரோப்பாவை நினைத்துப் பார்க்க முடியாதபடி செய்துவிட வல்லன. கம்பியூட்டர்கள் தரும் தகவல்களின் அடிப்படையில் ஒரு நாட்டில் ஏற்கனவே விண்ணப்பித்தவர் வேறு நாட்டிற்கு விண்ணப்பிக்க முடியாது. பெயர் மாற்றங்கள் எதுவும் சரிவரா. ஏனெனில் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை ஒருவரது விபரங்களை எடுக்கும்படி கம்பியூட்டர் பணிக்கப்படும். கைவிரல் அடையாளத்தை எடுக்கும் முறையை அறிமுகப்படுத்த பிரிட்டன் விரும்புகிறது. வழக்கத்தில், குற்றவாளியாக ஒருவர் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட பின்னரே அவரது கைவிரல் அடையாளத்தை எடுக்கும்படி நீதி மன்றம் பணிக்க முடியும். இது பிரிட்டன் உட்பட வேறு பல நாடுகளிலுள்ள சட்ட முறைமை. ஆனால் தற்போது அகதிகளைக் குற்றவாளிகளெனக் கருதவும் நடத்தவும் பிரிட்டனைப் போன்ற சில நாடுகள் கருதுவதாக மனித உரிமைவாதிகள் கண்டனத் தெரிவிக்கின்றனர்.

இரகசியமான முறையில் தயாராகும் உடன்படிக்கைகளினால் அபாயம் இன்னும் அதிகரிக்கும். பாராளுமன்றமோ, ஐரோப்பிய பாராளுமன்றமோ இவற்றைக் கண்தாணிக்க முடியாது. இந்த உடன்படிக்கைகள் ஐரோப்பிய சமூக முறைமைக்கு அப்பாற்பட்டவை என்பதால் ஐரோப்பிய நீதி மன்றமும் இதில் தலையிட்டு எதுவும் செய்ய முடியாது. சட்ட விரோத குடிவரவு, ஐரோப்பிய சமூகத்தின் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல் என்பவற்றோடு தொடர்புறுத்திப் புகலிடப் பிரச்சினையை அணுகுவது அநீதியாகும்.

அகதிகள் பற்றிய வரைவிலக்கணம் 12 நாடுகளினதும் உள்நாட்டுச் சட்டங்களில் ஒரேவிதமாக அச்சொட்டாக இருக்கின்றதா என்பதை மதிப்பிடுபவர் யார்? இத் தராதரத்திற்கும் ஐ.நா. கூறும் அகதிகள் தராதரத்திற்கும் இடையில் வேறுபாடு இருக்குமா? ஒரேயொரு முறை அதுவும் ஒரேயொரு நாட்டில் (12 நாடுகளில்) மட்டும் விண்ணப்பிக்கலாம் எனக் கூறுவதால் பல பிரதிகூலங்கள் உள்ளன. குடும்ப உறவுகள் துண்டிக்கப்படலாம். பொதுவான உரைகல் இல்லாமையினால் பாதிக்கப்பட்டவர் நிவாரணம் பெற வழியில்லாமல் போகும். மிகவும் பாரதூரமான தனிப்பட்ட ரீதியிலான இரகசியத் தகவல்களைக் கம்பியூட்டர்களில் பதிவதில் எளிதில் அவை வெளியாகிவிடக்கூடிய அபாயமுண்டு. இதனால் ஒருவரது குடும்ப வாழ்வும் அரசியல் எதிர்காலமும் பாதிக்கப்படும் வாய்ப்பு அதிகம்.

ஐ.நா. அகதிகள் ஆணையாளர் அலுவலகம் இந்நாடுகளில் ஆற்றிவரும் அளப்பரிய சேவைக்கு என்ன நடக்கும்? அலுவலகம் மூடப்பட்டு ஐரோப்பிய அலுவலகம் திறக்கப்படுமா? அல்லது ஆணையாளரது பிரதான பங்களிப்பு கணிசமான அளவிக்குக் குறைக்கப்படுமா?

இப்படியான நியாயமான அச்சங்களை மேற்கலக அறிஞர்களே இன்று எழுப்பி வருகின்றனர். புகலிட விண்ணப்பங்களில் பெரும்பாலானவை ஐரோப்பாவில் நல்வாழ்வு அந்தஸ்தை நாடி வரும் பொருளாதார அகதிகளுடைய போலியானவை என்றே ஐரோப்பிய சமூகத்தின் சில நாட்டு அரசாங்கங்கள் திட்டவட்டமாகக் கருதுகின்றன. ஆனால் எந்த முறைமையிலும் துஷ்பிரயோகத்துக்கு இடமிருக்கத்தான் செய்யும். அதற்காக அந்த முறைமையையே அகற்றி விட முடியுமா? குற்றவாளி ஒருவன் தப்பிவிட்டான் என்பதற்காகக் குற்றவியற் சட்டத்தையே நீக்கிவிட முயலுவதற்குத்தான் மேற் சொன்ன நடவடிக்கைகளை ஒப்பிட முடியும். பாரிய அரசியல் நெருக்கடிகள், வன்முறைக் குழப்பங்கள் நிலவும் நாடுகளிலிருந்தே அகதிகள் வருகின்றனர் என்பதை ஐரோப்பிய நாடுகளின் புள்ளி விபரங்களே காட்டுகின்றன. அங்கெல்லாம் மனித உரிமைகளுக்கு துளியளவும் மதிப்புக் கிடையாது என்பதும் தெரியும்.

ஐ.நா. கூறும் அகதிகள் வரைவிலக்கணம் 1951 இல் உருவானது. இதில் இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவுகள் மட்டுமே கவனத்திற்கெடுக்கப்பட்டிருந்தன. தற்போதுள்ள நிலைமைகளோ முற்றிலும் வேறானவை. குடியேற்ற நாடுகளாகவிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளிலேயே மனித உரிமைகள் மீறல் வலுவாக உள்ளன. இதைக் கவனத்தில் எடுத்தும் பழைய காலனித்துவ நாடுகளின் கடந்த காலத் தவறுகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்வதாகவும் அகதிகள் பற்றிய வரைவிலக்கணம் மீள்பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தும் அறிஞர்கள் ஐரோப்பாவினது போக்கை மிகவும் ஏமாற்றகரமானது என வர்ணிக்கின்றனர்.

ஐரோப்பாவிடமிருந்து ஆயுத அச்சுறுத்தல்கள் (சோசலிச முகாமிலிருந்து வரக்கூடியதான) அகன்று விட்டதாகச் சில ஐரோப்பிய நாடுகள் கருதுவதால் “நோட்டோ”விற்கும் அவசியமில்லை என அவை வாதிடுகின்றன. எனவே அமெரிக்கப் படைகள் ஐரோப்பாவிலிருந்து வராமல் பெறப்பட அந்த இடத்தை ஐரோப்பிய பொதுப்படைகள் நிரப்பும் காலம் நெருங்கி வருவதாகவும் தெரிகிறது. இத்தாலியும் பிரிட்டனும் தவிர்ந்த நாடுகள் பல இந்த விடயத்தில் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகின்றன. கீரியும் பாம்புமாக இருந்த (2ம் உலகப் போரில்) பிரான்ஸ், ஜேர்மனியப் படைகள் கைகோர்த்து அணிவகுக்கின்றன. ஜேர்மன் படைகளின் அணிவகுப்பு மரியாதையைப் பிரான்ஸ் தளபதி ஏற்பதையும், மறுவாறாகப் பிரான்ஸ் படைகள் ஜேர்மன் தளபதிக்கு மரியாதை செலுத்துவதையும் தொலைக்காட்சிகள் அடிக்கடி காட்டுகின்றன. வரலாற்றின் கசப்புக்களை அறிந்தோருக்கு இது கண்ணுக்குக் குளுமையான காட்சிதான். ஆனால் உருவாகும் ஐரோப்பிய அரண் உலகில் இரண்டு விதமான மக்களை உருவாக்கப் போகிறதா என்பதே வினாவாகும். ஐரோப்பிய உலகு என்ற வகுப்பாக்கம் மீண்டும் உலகை அரசியல் ரீதியில் ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் தள்ளி விடுமா என்பதும் நியாயமான அச்சத் தொனியாகவே தென்படுகிறது.

யுத்தக் குற்றங்கள் - நெடுநாட் தேவை - நிரந்தர நீதிமன்றமே

ஐரோப்பாவில் மட்டும் பல இலட்சம் பேரைப் பலியெடுத்த இரண்டாம் உலக யுத்தம் முடியும் தறுவாயில் பிரிட்டிஸ் அரசாங்கம் முக்கிய பெயர் பட்டியல் ஒன்றினை மிக அந்தரங்கமாகப் பேணி வந்தது. யுத்தம் முடிவடைந்ததும் எந்தவித விசாரணைகளுக்கும் இடமளிக்காமல் சுட்டுக் கொல்லப்பட வேண்டிய ஜேர்மன் தலைவர்களது பெயர்களைக் கொண்டதே இப்பட்டியல். ஆனாலும் யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் பிரித்தானியா நினைத்தபடி யாரையும் சுட்டுத்தள்ள முடியவில்லை. ஜேர்மனியிலுள்ள நியூரெம்பேர்க் நகரில் கூடிய விசாரணைக்குழு அமெரிக்க, பிரித்தானிய, பிரான்ஸிய சோவியத் நீதிபதிகளைக் கொண்டமைந்து மேற்குறிப்பிட்ட பட்டியலிலுள்ள அனைவரையுமே விசாரணை செய்ததுடன் சிலருக்கு மரணதண்டனையும் விதித்தது.

புஷ் நிர்வாகத்தின் இறுதிக்கால கட்டத்தில் இராஜாங்க அமைச்சராகப் பதவியுயர்ந்த ஈகிள் பேகர் கடந்த டிசம்பர் 16 இல் ஜெனிவாவில் கூறிய கருத்துக்கள் யுத்தக் குற்றங்கள் பற்றியும் இவற்றை விசாரிக்கும் புதிய விசேட நியாயசபை பற்றியும் பரபரப்பான கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கு வித்திட்டுள்ளன. “சேபிய, குரோசிய நாடுகளில் சிலர் யுத்தக் குற்றங்கள் புரிந்துள்ளனர். இரண்டாவது நியூரெம்பேர்க் இப்போது அவசியமாகத் தேவை” என்பதே ஈகிள்பேகர் ஜெனிவாப் பேச்சில் குறிப்பிட்ட விடயமாகும். ஓரளவுக்கு ஆதாரபூர்வமான தகவல்கள் தம்மிடம் உள்ளதென்பதை வலியுறுத்தும் பாணியில் “மனிதத்துவத்துக்கு எதிரான குற்றங்கள் புரியப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். அவை எங்கே எப்போது நிகழ்ந்தன என்பதையும் அறிந்து வைத்துள்ளோம்” என அவர் அடித்துக் கூறியிருப்பது புதிய சர்வதேச நியாயசபை ஒன்று பிறப்பதற்கான நம்பிக்கையை ஊட்டுகிறது.

கடந்த ஒக்டோபர் 6 இல் ஐ.நா.பாதுகாப்புச் சபை நிறைவேற்றிய தீர்மானம் 780இன் மூலம் செயலாளர் நாயகம் யூகோஸ்லாவியாவில் இடம்பெறும் யுத்தக் குற்றங்கள் தொடர்பில் நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கேட்கப்பட்டிருந்தார். இது தொடர்பில் நான்கு அறிக்கைகளை ஐ.நா. விடம் மனித உரிமை அமைப்புக்கள் சமர்ப்பித்திருந்தன. இந்த அறிக்கைகளில் கூறப்பட்டுள்ள படுகொலைகள், சித்திரவதைகள், தடுப்புமுகாம்கள், கற்பழிப்புக்கள் ஆதாரத்தோடமைந்தவை. இதற்கும் மேலாக இத்தகைய குற்றமிழைத்தோர் சிலரை அடையாளம் காட்டத் தங்களால் முடியும் என்றும் அமெரிக்கா கூறுகிறது. இத் தனிநபர்களது அரசியற் தலைமைகளும் கூண்டில் ஏற்றப்பட வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார் ஈகிள்பேகர். இத்தகைய கொடூர்ச் செயல்கள் நிகழ்வதைத் தடுக்க இத் தலைவர்கள் என்ன நடவடிக்கைகள்

எடுத்தார்கள் என்பதை வெளியுலகு அறியும் வாய்ப்பு தகைமைகளை விசாரித்தால் மட்டுமே ஏற்படக்கூடியது என அவர் கருத்தும் தெரிவித்தார்.

ஒக்கோபர் 26 இல் ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் நியமித்த ஐவரடங்கிய சர்வதேச சட்ட நிபுணர்கள் குழு யூகோஸ்லாவிய யுத்தத்தில் இடம்பெற்றிருக்கக் கூடிய சர்வதேச சட்ட மீறல்கள் குறித்துத் தற்போது ஜெனிவாவில் கூடி ஆராய்ந்து வருகிறது. யுத்தக் கைதிகள், யுத்தப் பிராந்தியத்தில் அகப்பட்ட பொதுமக்கள் ஆகியோரின் உரிமைகளை வரையறுக்கும் சட்டப் பொருத்தனைகள் மீறப்பட்டுள்ளனவா என்பதை இக்குழு தீர்மானிக்கப் போகிறது.

நியுரெம்பேர்க்கில் 1945 - 46 இல் நடைபெற்ற யுத்தக் குற்ற விசாரணைகளில் பிரதான வழக்குத்தொடராக இருந்தவர் பேராசிரியர் ரெல்ஃபோர்ட் ரெயிலர். இவர் யுத்தக் குற்றங்கள் தொடர்பில் அண்மையில் எழுதி வெளியிட்டுள்ள நூலின் பெயர் Anatomy of a trial. இதில் தனது வழக்கு அனுபவத்தை விபரிக்கும் ஆசிரியர் யுத்தக் குற்றங்கள் எவை என்பதையும் பட்டியல் பேர்ட்டுக் கூறியுள்ளார். யுத்தக் குற்றம் என்பது யுத்தச் சட்டங்களுக்கு முரணான செயல் என்று கருதப்படுகின்றது. யுத்தச் சட்டங்கள் என்றால் என்ன என்ற வினாவிற்கு “யுத்தம் தொடர்பாகச் சர்வதேசரீதியில் விதந்துரைக்கப்பட்ட சட்டங்களே அவை” எனவும் விடை தருகிறார்.

நாடுகள் முதன்முதலாகச் சர்வதேச ரீதியில் 1899 இல் இச் சட்டங்கள் தொடர்பில் ஒன்றுபட்டுக் கொண்டன. பின்னர் இவை படிப்படியாகப் பின்பற்றப்பட்டு 1949 இல் ஜெனிவா உடன்படிக்கைகளின்படி பூரணத்துவம் பெற்றவையாய் மாறிவிட்டன. ஜெனிவா உடன்படிக்கைகளிலுள்ள முக்கிய தவிர்வு யாதெனில் பொதுவான நீதிமன்றம் பற்றிய ஏற்பாடுதவும் இல்லாமலிருப்பதேயாகும். உடன்படிக்கைகளில் கைச்சாத்திட்டுள்ள நாடுகள் தத்தமது உள்நாட்டுச் சட்டங்களை ஆக்கி இவ்வுடன்படிக்கையில் கூறப்படும் விடயங்களுக்கு வலுக்கொடுக்க வேண்டும் என்றே கூறப்படுகின்றமையால் உள்நாட்டு நீதிமன்றங்களே இச் சட்ட மீறல்களை விசாரிக்க வேண்டும் என்பது முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. கெடுபிடிப் போருக்குப் பிந்திய நிலையில் இந்த முதன்மைப்படுத்தல் இனிமேலும் பொருத்தமானதோ என்ற வினாவும் நியாயமானதே.

“அயல் வீட்டுக் கலவரம் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியே” என்றவாறாக ஒவ்வொரு நாடும் மற்றநாடுகளில் யுத்தக் குற்றங்கள் நிகழ்வதாகக் குரமுழப்பும் அதே வேளையில் தன்னையும் விசாரணைக்குட்படுத்த விரும்புவதில்லை. அதாவது சர்வதேச நியாயசபை ஒன்று இந் நோக்கத்துக்காகத் தேவை என்று கோரும்போது பல நாடுகளும் பின்வாங்கல் செய்துவிடுகின்றன. ஏனெனில் குற்றச்சாட்டுக்கள் தன்னையும் பாதிக்கும் என்ற அச்சமே.

யுத்தக் குற்றங்கள் பற்றிக் கூறும்போது முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்ட பகுதியில் சிக்கியுள்ள குடிமக்களது அவலநிலையேயாகும். இஸ்ரேலின் இரும்புப் பிடிக்குள்

சிக்கியுள்ள பாலஸ்தீனத்தின் மேற்குக்கரை காசாப்பகுதிகளில் குடிமக்கள் எவ்விதம் நடத்தப்படுகின்றார்கள் என்பதை இங்கு கவனிக்கலாம். யுத்தச் சட்டங்களின்படி இப்படி அகப்பட்டுள்ள மக்களது மொழி வழக்கு, கலாசாரம், மத அனுஷ்டானம் எவ்விதத்திலும் மாசுறக்கூடாது. ஆனால் சூன்யப் பிரதேசத்தில் விடப்பட்டுள்ள 415 பாலஸ்தீனியரதும் இந்த உரிமைகளை இஸ்ரேலிய அரசாங்கம் மீறவில்லையா என்பது சர்வதேச நியாயசபை ஒன்றின் முன்னால் அவசியம் கொண்டுவரப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

ரெயிலரின் கருத்தில், குடிமக்கள் வணக்கத்தலங்களுக்குப் போவதைக்கூட இராணுவம் தடுக்கக் கூடாது. அவர்கள் விரும்பின் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேற அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். என்னதான் பாதுகாப்பு காரணங்களைச் சாட்டாகக்கூறினாலும் குடிமக்கள் நகர்வை அநாவசியமாகக் கட்டுப்படுத்தி உளவியல் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக்கூடாது. ஆனால், இன்று பல நாடுகளிலுமே இராணுவம் குடிமக்களையே கேடயமாகப் பயன்படுத்திவருவது கண்கூடு. இந்நிலையில் யுத்தக் குற்றங்களை விசாரிக்கவல்ல சர்வதேச நியாயசபை ஒன்றை ஐ.நா. அமைப்பதை மனித உரிமைவாதிகள் வெகுவாக வரவேற்கின்றார்கள்.

குற்றம் எந்த நாட்டிலும் இழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் குறிப்பிட்ட நாடு தன்னை இத்தகைய நியாயசபையின் நியாயாதிக்கத்துக்குப்படுத்தச் சம்மதிக்க வேண்டும். யுத்தக் குற்றங்கள் அரசியல் கலப்புடையவை எனக் கருதப்படுவதனால் இதுகாலவரை இச் சம்மதம் பெறப்படுவதில் சிக்கல் இருந்தது. ஆனால், சர்வதேச அரசியல் இன்று நிலைமாற்றம் கண்டுள்ளமையினால் அமெரிக்காவே இத்தகைய நியாயசபை பற்றி பேச முன்வந்துள்ளது. இத்தகைய நீதிமன்றம் ஒன்று இல்லாதபடியாலேயே அமெரிக்கா பனாமாவிலும், மெக்ஸிக்கோவிலும் உட்புகுந்து சிலரை இழுத்து வந்து தானே விசாரிக்கின்றது. இது அப்பட்டமான இறைமை மீறல் என்றும் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச நியாயசபை ஒன்று அமையும்போது இந்த இறைமை மீறல் குற்றச்சாட்டுக்களும் அடிபட்டுப்போய்விடும்.

யுத்தக் குற்றங்கள் தொடர்பில் அரசியல் (உள்நாட்டில்) எப்படி விளையாடுகிறது என்பதற்கு ஆஸ்திரேலியாவில் அண்மையில் நடைபெற்று முடிந்த விசாரணைகள் நல்ல உதாரணமாகின்றன. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் இடம் பெற்ற யுத்தக் குற்றங்கள் சில தொடர்பில் விசாரணை செய்யுமாறு 1987 இல் தான் ஆஸ்திரேலிய அரசாங்கம் குழுவொன்றை நியமித்தது. ஐந்து வருடங்களையும் 20 மில்லியன் ஆஸ்திரேலிய டாலர்களையும் செலவிட்ட பின் அரசாங்கம் தற்போது ஒரேயொரு வழக்கை மட்டுமே தொடுத்துள்ளது. விசாரணைக்குழு விசாரித்த 200 பேரில் 6 பேருக்கு எதிராக மட்டுமே இவ்வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது. புலன்விசாரணைக்குச் செலவிட்ட பெருந்தொகை பற்றி பத்திரிகைகள் ஏக குரலில் கண்டனம் தெரிவித்துள்ளன.

ஆனால், மறுபுறத்தில் அமெரிக்க காங்கிரஸின் மனித உரிமைகள் நிறுவனத் தலைவர் டேவிட் பிலிப்ஸ் கூறுவதன்படி “யூகோஸ்லாவியாவின் இன்றைய பிரச்சினை தொடர்பில் அமைக்கப்படும் சபை நீண்டகால அடிப்படையில் ஏற்படும் விளைவொன்றுக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும். இவ்விளைவு யுத்தக்

குற்றங்களை விசாரிப்பதற்கு நிரந்தரத்தயார் நிலையில் இருப்பதான சர்வதேச நியாய சபையாகவே அமையும் என்றாகிறது. சாதாரண பாட்டாளியிலிருந்து சர்வ அதிகாரம் மிக்க அரசுத் தலைவர்வரை இச் சபையின் முன் கொண்டுவரப்படுதல் இயலுமாகக் கூடிய நிலையேற்படும் என நம்ப முடிகிறது என்கிறார் இவர். ஆயினும் வேறு சில சட்ட அறிஞர்களோ எனில் “தேசிய எல்லையைக் கடந்து நியாயாதிக்கம் கொண்டதாக அமையும் நியாய சபை ஒன்று மனிதத்துவத்துக்கு எதிரான குற்றங்களை விசாரிக்கும் வல்லமை பெறும் என்பது இலட்சியக்கனவாகவே இருந்துவிடப்போகின்றது” என நம்பிக்கையின்மையைத் தெரிவிக்கின்றனர்.

சூசெட்ஸ் மாநில ரஃவல்ட் பல்கலைக்கழகச் சர்வதேசச் சட்டப் பேராசிரியர் அல்பிரட் ரெயுபென் பின்வருமாறு கூறுகிறார். யுத்தக் குற்றம் அல்லது மனிதத்துவத்துக்கு எதிரான குற்றம் என்றால் என்ன என்பதற்கான வரைவிலக்கணம் மிகத் தெளிவாவே உள்ளது. உண்மையான சிக்கல் யாதெனில் எவருமே தத்தம் சொந்த நடவடிக்கைகள் பாரபட்சமற்ற நியாயசபை முன்பு விசாரிக்கப்படுவதை விரும்புகிறார்களில்லை. அடுத்தவர் முதுகினையே ஆராய விரும்புகிறார்கள். எங்களது எதிரிகளைப் பொறுத்தளவில் நியாய சபை அமைக்கப்படுவதை விரும்பும் நாம் எம்மையும் அச்சபை முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்த ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், யதார்த்தத்தில் இந் நிலைமை இன்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இத்தகைய நீதிமன்றம் அமையும்போது இதன் நியாயாதிக்க எல்லைகள் வரைகடந்து போகலாம் என்ற அச்சமே வல்லரசுகளை வாட்டிவரும் விடயம். நியாயம் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ இந்தப் பலவாண்களையும் கூண்டில் ஏற்றும் சந்தர்ப்பம் “சிறுசகளுக்கு” ஏற்பட்டுவிடும் என்ற ஆதங்கமே ஒருபுறத்தில் வல்லரசுகளைத் தயக்கத்தில் ஆழ்த்துகிறது. உதாரணமாக பனாமா மீது ஆக்கிரமிப்பு நடத்தி அதன் தலைவரைக் கைது செய்து வந்தமைக்காக முன்னாள் ஜனாதிபதி புஸ் விசாரிக்கப்பட முடியும். இத்தகைய போர் 1949 ஆம் ஆண்டின் ஜெனீவா உடன்படிக்கையினால் முற்றாகவே தடுக்கப்பட்டது. பாலஸ்தீனர்கள் மீது புரியப்படும் கொடுமைகளுக்கும் ஆக்கிரமிப்புக்குமாக இஸ்ரேலியத் தலைமையும் படையதிகாரிகளும் விசாரிக்கப்பட முடியும்.

எது எப்படியிருப்பினும் இத்தகைய சர்வதேச நியாயசபை ஒன்று நியமிக்கப்பட இதுவே தகுந்த தருணம் என மனித உரிமைவாதிகள் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினர். வாஷிங்டன் நகரில் இயங்கும் சர்வதேசச் சட்டப்புலமையாளர் அமைப்பின் (International Society of International Law) முன்னாள் தலைவரான பீட்டர் ரூபொப் புதிய நியாயசபைக்கான அவசியத்தை வலியுறுத்துகையில் “மற்ற நாடுகளும் மனித ஜீவன்களை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதில் கூடிய சிரத்தை எடுக்க வைக்கும் வகையில் முக்கிய முன்னெடுப்பாக இந்த முயற்சி அமைகிறது” என்கிறார். யுத்தக் கொடுமைகளை விசாரிக்க நாம் தவறும்போது குறிப்பிட்ட சில விதிகளின் உள்ளமைவையே மக்கள் மறந்துவிடக் கூடிய ஆபத்தினை ஏற்படுத்துகிறோம் என்றும் விசனப்படுகிறார் இந்த அறிஞர்.

ஒரு பிரஜை கொல்லப்படும்போது அவர் ஏன் சுடப்பட வேண்டியவரானார் என்பதை இத்தகைய விசாரணை இல்லாமல் எப்படிக்கண்டறிவது? குற்றஞ்சாட்டப்படும் படைத்தகாரிகளும் அரசியற் தலைவர்களும் கூடத் தம் பக்கநியாயத்தை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு பரந்தளவில் இதன் மூலமே கிடைக்க முடியும். உதாரணமாக மேலே குறிப்பிட்ட ஆஸ்திரேலிய நாட்டு விசாரணையில் குறிப்பிட்ட ஒரு நபர் மீதான குற்றச்சாட்டுக்கள் அபாண்டமானவை என்றும் கூறி உடனடியாகவே அவர் “சுத்திகரிக்கப்பட்டு” விட்டார். இது சமூகத்தைப் பொறுத்தளவில் மிக ஆரோக்கியமான நடவடிக்கையாகிறது. யுத்தத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கிடையிலுள்ள கசப்புடன், வடுக்கள் களையப்படும் வாய்ப்பும் இத்தகைய விசாரணையின் மூலம் கிட்டலாம்.

நியூரெம்பேர்க் விசாரணை கூட நூற்றுக்கு நூறு பூரணமானது இல்லைத்தான். ஆனால் பல்வேறு விடயங்களைத் தெளிவாக்கிட அவ்விசாரணை பெருமளவில் உதவியதை மறுப்பதற்கில்லை. யுத்தக்குற்றங்களில் சாதாரண படைவீரர்களை விட அவருக்கு உத்தரவிடும் மேலதிகாரிகளும் அரசியற் தலைவர்களும் கண்டிப்பான விசாரணையை எதிர்கொள்ள வேண்டியவர்கள். ஏனெனில், எந்த நாட்டிலும் அல்லது எவ்வித ஆட்சிமுறைமையிலும் மேல்மட்டத் தலைவர்கள் கையில் துப்பாக்கிகளுடன் களத்தில் நிற்பதில்லை. குளிர்நீர் அறைகளிலிருந்துகொண்டே கொண்டு குவிக்கும் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்து விடுகிறார்கள். சட்டமும், நீதியும் இவர்களது அறைகளில் புகுந்துதான் நியாயம் வழங்க வேண்டியுள்ளது.

இவ்விதத்தில் பார்ப்பின் அமெரிக்கா தற்போது “கண்” வைத்துள்ள சேபியத் தலைவர் ஸ்லோபொடன் மிலோசொவிக்கும் பொஸ்னியாவில் உள்ள சேபியர்களின் தலைவர் லுக்கராட்சிக்கும் விரைவில் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்படும் அறிகுறிகள் தென்படாமல் இல்லை. ஜனாதிபதி கிளினரனின் நிர்வாகத்தில் வெளிநாட்டமைச்சராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் உவாரன் கிஸ்தோப்பர் முன்பு காட்டர் நிர்வாகத்தில் உதவி வெளிநாட்டமைச்சராக இருந்ததுடன் வெளியுறவுக் கொள்கையில் மனித உரிமைகள் விடயத்துக்கு முதலிடம் வழங்குவதிலும் கூடுதல் பங்கெடுத்தவர். எனவே, யூகோஸ்லாவியாவில் நடைபெறுவனவற்றின் தாக்கம் அரசியல் தீர்வுகளோடு நின்றுவிடப் போவதில்லை. எதிர்கால யுத்தங்களுக்கும் ஏற்புடையதான வகையில் யுத்தச் சட்டங்கள் மீறப்படுதலைத் தடுக்கும் விதத்தில் புதிய நியாயசபையொன்று அமைக்கப்படுவதை புதிய நிர்வாகம் இதயசுத்தியுடன் வலியுறுத்தும் என்றே நம்பப்படுகிறது. ■

சித்திரவதைக் குற்றச்சாட்டுக்குள்ளான அதிகாரிக்கு வெளிநாட்டும் பயணம் பாதுகாப்பானதா?

எத்தகைய குற்றங்களுக்கும் ஏதாவது ஓர் எதிர்வாதத்தைச் சட்டத்தில் கண்டுபிடித்துத் தப்பிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கவே செய்கின்றது. ஆனால் சர்வதேசச் சட்டத்தில் எதிர்வாதம் கூறப்பட முடியாதனவான சில குற்றங்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. கடற்கொள்ளை, இனப்படுகொலை, குடிமக்கள் அழிப்பு என்ற வரிசையில் சித்திரவதையும் தற்போது சர்வதேசக் குற்றமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்குற்றங்கள் தனிமனிதனுக்கு எதிராக இழைக்கப்படுவையல்ல. மனித இனத்துக்கு எதிராகப் புரியப்படுவையே எனச் சட்டம் கருதுவதால் இக்குற்றங்களுக்கு எதிர்வாதம் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. நிர்ப்பந்தம் மேலதிகாரியின் கட்டளை, அழிவுத்தடுப்பு என்ற சாட்டுக்களைக் கூறி ஒருவர் சர்வதேசக் குற்றங்களிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது.

1984 டிசம்பர் 10 இல் ஐ. நா. பொதுச்சபை நிறைவேற்றிய பொருத்தனை (treaty) ஒன்றின்மூலம் சித்திரவதை என்ற கொடுஞ்செயல் நாகரீக சமுதாயத்தின் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது என்று பறைசாற்றப்பட்டுள்ளது. 1979, 1982 ஆம் ஆண்டுகளில் ஐ. நா. நிறைவேற்றிய வேறிரு தீர்மானங்கள் முறையே சட்ட அமுலாக்கல் அதிகாரிகளையும், மருத்துவர்களையும் இது விடயத்தில் கவனத்துடன் செயல்படுமாறு கோருகின்றன.

குறிப்பாகச் சித்திரவதைக்குள்ளான நோயாளிகளுக்குச்சிகிச்சை அளிக்கும் மருத்துவர் அவ்விடயத்தைப் பகிரங்கப்படுத்தாவிட்டால் அவர் மருத்துவத் தொழில் புரிவதற்கே அருகதையற்றவர் எனச் சில நாடுகளின் மருத்துவர்கழகங்கள் கடுமையான கட்டுப்பாட்டினை விதித்திருப்பதை அவதானித்தல் வேண்டும். ஆயினும் ஐ. நா. வின் உறுப்பு நாடுகளில் மூன்றிலொரு பங்கு நாடுகள் சித்திரவதையைக் கைகழுவினதாயில்லை எனக் கவலைப்படுகின்றது. சித்திரவதைக்குப் பெயர் பெற்ற லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் அரசாங்கங்களும், போராட்டக் குழுக்களும் இவ்விடயத்தி் போட்டா போட்டியுடன் செயற்படுகின்றன. இராணுவ ஆட்சியின்கீழ் சிக்கிய ஆர்ஜென்டைனாவில் நடைபெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய நூலொன்று பட்டப்பிற்படிப்புக்காக அமெரிக்க சட்டப் பல்கலைக்கழகங்களில் பாவிக்கப்படுகின்றமையிலிருந்து, இவ்விடயத்தில் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் சாதனையைத் துல்லியமாக எடைபோட முடிகின்றது.

மேற்கூறியவற்றின் பின்னணியில் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் ஒன்றான பரகுவேயில் நடைபெற்ற சம்பவமொன்றையும் அதன்பின்விளைவுகளையும் -

அவற்றிணையொத்த நிகழ்வுகள் இலங்கையிலும் இடம்பெற்றுள்ளமை காரணமாக இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. 35 லட்சம் மக்களை மட்டுமே கொண்ட சிறிய நாடான பரகுவே கடந்த 3 தசாப்தங்களாகச் சர்வாதிகார இரும்புப்பிடியினுள் தத்தளித்து வருகின்றது. ஆட்சிக்கெதிரான போராளிக் குழுக்கள் தமது முக்கியதளமாக ஆர்ஜென்டைனாவின் எல்லையோரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றன. இந்நாட்டின் தலைநகரான அசன்சியனிலிருந்து 80 மைல் தூரத்திலுள்ள யபிய்க் நகரில் மருத்துவ நிலையமொன்றை நடாத்திவந்தார் வைத்தியக் கலாநிதியான ஃபிலாற்றிகா என்பவர். ஏழைமக்களின் நம்பிக்கை நட்சத்தரர் இவர். ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் இவரது மருத்துவ நிலையத்துக்கு வருவது காரணிய சேவையைக் கருதியேயாகும். கட்டணம் எதுவும் கட்டாயம் என்றில்லை என்பது இவரது சேவையின் அடிப்படைத் தத்துவம். இவரது மனைவியும் புத்திரிகள் மூவரும் இவரோடு இணைந்து சேவையிலீடுபட்டு வந்தனர். ஃபிலாற்றிகாவின் ஒரே மகனான ஜோயலிற்றோவும் பாடசாலைக்குச் செல்லாத நாட்களில் தந்தைக்கு வாகனச் சாரதியாகப் பணியாற்றுவதைப் பெருமையாகக் கொண்டிருந்தார்.

மருத்துவக் கட்டணத்துக்குப் பதிலாக விறகுக் கட்டுக்களையும் மரக்கறிகளையும், அன்பளிப்பாகப் பெற்று வந்த இந்த மருத்துவரின் போக்கு அரசுக்கு ஐயத்தைத் தோற்றுவித்தது. சிறந்த ஓவியரான ஃபிலாற்றிகா தனது படைப்புகளை ஐக்கிய அமெரிக்கா, மெக்ஸிக்கோ போன்ற நாடுகளுக்குத்தானே எடுத்துச் சென்று விற்றுப் பெற்ற பணத்தில் மருத்துவ நிலையத்தை வெற்றிகரமாக நடாத்தி வருகின்றார் என்ற உண்மை அரசுக்கு ஜீரணிக்க முடியாத விடயமாக இருந்தது. ஏழைகளுக்கு ஒருவர் இலவசமாக உதவுகின்றார் என்றால் அவர் புரட்சியாளராகத் தானே இருக்க முடியும் என்ற சர்வாதிகார ஆட்சிகளின் வழக்கமான பல்லவியே பரகுவே அரசினதும் பாடமாயிற்று. ஆர்ஜென்டைனாவின் எல்லையிலுள்ள போசாடாஸ் நகரிலிருக்கும் தனது தாயைப்பார்த்து வர அடிக்கடி அந்நகருக்கு ஃபிலாற்றிகா சென்றுவருவதும் அரசின் சந்தேகத்தினை மேலும் வலுப்படுத்தியது. ஏனெனில் இந்நகரிலுடாகவே, ஆர்ஜென்டைனாவில் பயிற்சியை முடித்துவிட்டுக் கெரில்லாக்கள் பரகுவே திரும்புவது வழக்கம். கிளர்ச்சியாளர்களைச் சந்திக்கவே மனித உரிமை வாதியான ஃபிலாற்றிகா போசாடாஸ் போய் வருகிறார் என்ற முடிவுக்கு வந்த அரசாங்கம் அராஜகத்தைத் தொடங்கியது.

ஏழைகள் அழுத கண்ணீர்

ஃபிலாற்றிகா நகரில் இல்லாத சமயம் பார்த்து அவரது ஒரே மகனான ஜோயலிற்றோவினைப் பொலிஸ் அதிகாரி பெனா - இரால்கைது செய்தார். அப்போது 17 வயது மட்டுமே நிரம்பியிருந்த (1976 இல்) இவ்விளைஞனைத் சித்திரவதை செய்து தந்தை பற்றிய சில குற்ற ஒப்புதல்களைப் பெற பெனா-இரால முயன்றார். மிக்க கொடூரமான முறையில் மின்சார அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்யப்பட்டதனால் கைது செய்யப்பட்ட சில மணி நேரத்துக்குள்ளாகவே ஜோயலிற்றோ மரண மடைந்து விட்டார். ஏழைகளை நேசித்ததை விட வேறு எக் குற்றமும் தாங்கள் இழைத்ததில்லை என ஜோயலிற்றோ இறுதிவரை

வாதிட்டதே அவரது உயிருக்கு உலை வைத்தது. ஏற்கனவே தயாராக இருந்த அழகிய கற்பனைக்கதையொன்றை இப்போது பொலிசார் அம்பலப்படுத்தினர். ஜோயலிற்றோவுக்கும் ஏற்கனவே திருமணமான வயதான பெண் ஒருவருக்குமிடையில் நீண்டநாளாகவே தொடர்பு இருந்ததாகவும் அப்பெண்ணின் கணவனிடம் இவ்விருவரும் நேரடியாகவே அகப்பட்டபோது ஆத்திர மிகுதியினால் அப்பெண்ணின் கணவனால் ஜோயலிற்றோ கொலை செய்யப்பட்டதாகவும் கதை முடிக்கிறது. இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் குறிப்பிட்ட பெண்ணின் கணவரான பொலிஸ் அலுவலர் ஒருவர் தானே அக்கொலையைச் செய்ததாகவும் ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் அளித்துவிட்டார்.

மனித உரிமைவாதியான ஃபிலாற்றிகாவைப் பழிவாங்க நடத்தப்பட்ட கொடூரம் இது என்பது பொது மக்களுக்கு நன்கு தெரியும். பலத்த போராட்டங்களின் பின் உடலைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட ஃபிலாற்றிகா தனது மகளின் உடலுக்கு எவ்வித சித்திரவதை செய்யப்பட்டது என்பதைக் கண்டறிவதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. புகைப்படங்களும், மருத்துவக் குறிப்புகளும் ஆயிரக்கணக்கில் தயாரிக்கப்பட்டு உலகெங்குமுள்ள மனித உரிமை நிறுவனங்களுக்கும், அரசாங்க ஸ்தாபனங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டன. கண்டனங்கள் கடல் அலைபோல் வந்து மோதின. பரகுவே அரசோ சிறிதளவும் அசைத்து கொடுக்கவில்லை. பொலிஸ் அதிகாரியீது வழக்கிடவென அமர்த்தப்பட்ட சட்டத்தரணியையும் கைது செய்து, அவரது தொழில் அனுமதிப் பத்திரத்தையும் ரத்துச் செய்து விட்டது அரசாங்கம். வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. கிராமத்து ஏழைகளின் கண்ணீருக்கு ஏது ஆயுத பலம் என அதிகாரிகள் அசட்டையாக இருந்தனர். இவ்வழக்கினை மிக உன்னிப்பாக அவதானித்த அமெரிக்க அரசு கொடுத்த நெருக்கடியின் பேரில் 1977 இல் பெனா இராலவை மிகத் தயக்கத்துடன் வேலையிலிருந்து விடுவித்தது பரகுவே அரசாங்கம்.

1978 இல் பெனா - இரால மூன்று மாத விசா பெற்று அமெரிக்கா வந்தார். “விசா” காலாவதியான போதிலும் அது பற்றிக் கவலைப்படாமல் புரூக்லின் நகரில் குடியேறினார். ஏற்கனவே அரசியற் தஞ்சம் பெற்று வாஷிங்டனில் வசித்து வந்த ஃபிலாற்றிகாவின் மகளான டோலியின் காதுகளுக்கு பெனா இராலாவின் வருகை தித்திப்புச் செய்தியாயிற்று. மகள் உடனடியாக தந்தைக்குச் செய்தி அனுப்ப அவரும் வாஷிங்டன் வந்தடைந்து, பொலிஸ் அதிகாரி தோரணையில் பெனா - இரால புரிந்த அட்டகாசங்களை அம்பலப்படுத்தும் நோக்குடன் நியூயோர்க் மாவட்ட நீதிமன்றில் வழக்கிடுவதென இருவரும் முடிவு செய்தனர். தந்தையும் மகளும் ஒரே வழக்கில் ஆனால் வேறு வேறாக இழப்பீடுகோரி, ஜோயலிற்றோவைச் சித்திரவதை செய்து கொன்றமைக்காக பெனா இரால மீது வழக்கிட்டனர்.

ஆனால் இவ்வேளையில் பெனா - இரால “விசா” விதிகளை மீறியமைக்காக ஏற்கனவே கைது செய்யப்பட்டிருந்தார். மனித உரிமை நிறுவனங்கள் ஃபிலாற்றிகாவின் வழக்கிற்கு உதவிட ஆர்வம் காட்டின. நிலைமையை உணர்ந்த பெனா - இரால, தன்னைத் தனது நாட்டுக்கே திருப்பி அனுப்பும் படி, அதாவது தன்னை வெளியேற்றும் படி உத்தரவு பிறப்பிக்கக் கோரி

நீதிமன்றத்தில் முறையிட்டமை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் ஃபிலாற்றிகா வழக்குக் காரணமாக இந்த வெளியேற்ற உத்தரவு மீது இடைக் காலத் தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு எதிராக பெனா- இரால மேன்முறையீடு செய்தார்.

நியாயத்தின் வெற்றி

1978 முதல் 1983 வரை நடைபெற்ற வழக்கு ஃபிலாற்றிகாவுக்கு நட்பு வழங்குவது தொடர்பானதாக மட்டுமன்றி, சர்வதேசச் சட்டத்தில் புதியதோர் அத்தியாயத்தினையே வரைவதுமாக அமைந்தது எனலாம். மனித உரிமைகள் பற்றி, அமெரிக்கா பெரிதாகப் பீற்றிக் கொண்டாலும் இவை தொடர்பான ஐ. நா. வின் முக்கிய பொருத்தனைகள் சிலவற்றை அமெரிக்கா இன்னும் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பது வேதனையான உண்மை. சித்திரவதைக்கெதிரான உடன்படிக்கையிலும் அமெரிக்கா இன்னும் கையெழுத்திடவில்லை. எனவே வழக்காற்று ரீதியிலான சர்வதேசச் சட்ட ஏற்பாடுகளை பெனா - இரால மீறியுள்ளாரெனக் காட்ட வேண்டி இருந்தது. 1789 ஆம் ஆண்டின் சட்ட விதியொன்றை ஃபிலாற்றிகாவின் சட்டத்தரணிகள் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டனர். இதன்படி அமெரிக்க மாவட்ட நீதிமன்றம் வெளிநாட்டுப் பிரஜை ஒருவர் தொடுக்கும் வழக்கை விசாரிக்க முடிவதற்கு அவ்வழக்கு, சர்வதேசச் சட்டத்தை அல்லது அமெரிக்கா செய்து கொண்டுள்ள ஒரு பொருத்தனையை மீறும் தீங்கு தொடர்பானதாக இருக்க வேண்டும். ஆயினும் இந்த விதி அமெரிக்காவில் முன்பு ஒருபோதும் பின்பற்றப்பட்டிருந்திருக்கவில்லை. மேலும் வெளிநாட்டுப் பிரஜை யாருக்கு எதிராகத் தீங்கு புரிதல் தொடர்பாக இவ்விதி ஏற்பாடு செய்கின்றது என்பதும் தெளிவில்லை.

சட்டத்தரணிகளது மிகத்திறமான வாதத்தினால் இவ்விதியின் ஏற்புடைமை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. சர்வதேசச் சட்டத்தீங்கு என்று வரும் போது யார் புரிந்தார்? யாருக்கு எதிராகப் புரிந்தார் என்பதில் நாட்டு எல்லைகள் அநாவசியம் எனவாதிட்டமையை நீதிமன்றத்தால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் மாவட்ட நீதிமன்றம் வேறு சில காரணங்களுக்காக வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்ய ஃபிலாற்றிகா மேன்முறையீடு செய்தார். மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றில் மீண்டும் சர்வதேசக் குற்றங்கள் பற்றிய வாதங்களே முன்வைக்கப்பட்டன. சித்திரவதை சர்வதேசக் குற்றமாகவே அமெரிக்காவில் கருதப்படுகின்றதென நீதித் திணைக்களத்தின் சார்பில் அறிக்கை ஒன்று நீதிமன்றிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஜிம்மி காட்டரின் ஆதரவு

மனித உரிமைகள் விடயத்தில் அமெரிக்க மக்களது மனச்சாட்சி என வர்ணிக்கப்படும் ஜிம்மிகாட்டர் அப்போது ஜனாதிபதியாக இருந்தார். சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் வேறுபாடில்லாமல் ஆட்சி புரிவேன் எனச் சப்தமிட்டிருந்த காட்டர் இவ்வழக்கில் அதனை நிரூபித்தார். அவரது கட்டுப்பாட்டிலிருந்த நீதித் திணைக்களம் வழக்கில் கூடிய அக்கறை எடுத்து

மிக நீண்ட அறிக்கையைத் தயாரித்து நீதிமன்றத்திற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கியது. அறிக்கையின் சாராம்சம் ஃபிலாற்றிகாவுக்குச் சாதகமாக அமைந்திருந்தது. வழக்கு மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டு ஃபிலாற்றிகாவுக்கு இரண்டு இலட்சம் டாலர்களும், அவரது மகளுக்கு ஒரு இலட்சத்து எழுபத்தையாயிரம் டாலர்களும் நஷ்ட ஈடாக வழங்கும்படி பெனா இராலுக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

ஆயினும் இத்தீர்ப்பு நிறைவேற்றப்பட முடியாதாயிற்று. ஏனெனில் பொன - இராலவின் மேன்முறையீட்டை ஏற்ற நீதிமன்றம் அவரது வெளியேற்ற உத்தரவு மீதான இடைக்காலத் தடையைச் செல்லுபடியற்றதனைக் கூறிவிட்டதால் அவர் ஏற்கனவே பரகுவேயுக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். ஆனால் பணம் பெறுதலை முக்கியமாகக் கருதி இவ்வழக்கு தொடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை இங்கு அவதானிக்க வேண்டும். புருக்லீன் நகரில் குடியேற வந்திருந்த பொனா- இரால, தப்பித்தால் போதுமென்று பரகுவேயிற்குத் திரும்பி ஓடிவிட நேர்ந்தது. நல்ல வேளையாக அங்கிருந்த அரசாங்கமும் அவருக்கு இடைஞ்சல் விளைவிக்க விரும்பாத ஒன்றாக இருந்தது. ஜிம்மிகாட்டரின் முன்மாதிரியினால் சித்திரவதை சர்வதேசக் குற்றம் என்பதனைப் பொருத்தனை எதனதும் உதவியின்றியே அமெரிக்கா ஏற்க வேண்டியிருந்தது.

எனவே பொருத்தனை வலுவிலுள்ள வேறு நாடுகளிலோ அல்லது சித்திரவதை தொடர்பில் இன்னும் கண்டிப்பாக உள்ள ஐரோப்பிய நாடுகளிலோ இத்தகைய பொலிஸ் அதிகாரி தஞ்சம் கோரியிருந்தால் நிலைமை இன்னும் மோசமானதாகவே இருந்திருக்கும் எனலாம்.

சித்திரவதைக் குற்றத்தைப் பெனா - இரால என்ற தனிநபர் தனது சொந்த நலனுக்காகப் புரிந்திருக்கவில்லை. ஓர் அரசாங்க ஊழியராகவே அவ்வேளையில் செயற்பட்டார். ஓர் அரசின் சார்பில் செய்யப்படும் செயல்களை மற்றோர் அரசு கேள்விக்குட்படுத்துவது நியாயாதிக்கமற்ற விடயமாகும். அத்துடன் பரகுவேயின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் சித்திரவதையை முற்று முழுதாகவே தடுக்கிறது. எனவே பெனா இரால தான் அச்செயலை அரசுச் செயலெனக் கருதிப் புரிந்திருக்கலாம் என்ற வாதத்தை நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. ஒரு செயல் தனது நாட்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு முரணானது எனத் தெரிந்து கொண்டே அதனைப்புரியும் நபருக்கு அரசுச் செயல் என்ற கோட்பாடும் பாதுகாப்பு அளிக்காது எனக் தீர்க்கப்பட்டது. அமெரிக்க நீதிமன்றைப் பொறுத்தளவில் ஃபிலாற்றிகாவும், மகளும் வெளிநாட்டவர்கள். பெனா - இராலவும் வெளிநாட்டவர். மேலும் குற்றமும் வெளிநாட்டில் புரியப்பட்டுள்ளது. அதுவும் ஒரே நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கிடையில் புரியப்பட்டது. அப்படியிருந்த போதும் அமெரிக்க நீதிமன்றால் தலையிட முடிந்தது என்பது பாரிய திருப்பமேயாகும். சித்திரவதைக் குற்றச்சாட்டுக்குள்ளாகும் எவரும் வட அமெரிக்காவுக்கோ ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கோ பயணிப்பது பாதுகாப்பானதாக இராது என்பதை ஃபிலாற்றிகா வழக்கு நிரூபித்துள்ளது.

சர்வதேசக் குற்றத்தைப் புரிபவர் எப்போதும் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்புக்குள்ளாவார் என்பது நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளதால் சில நாடுகள் இக்குற்றச்சாட்டுக்குள்ளாவோரை இராஜரீக விடுபாட்டுரிமை கொண்ட பதவிகளை வழங்கி வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகின்றன. ஆர்ஜென்டைனாவின் முன்னைய ஆட்சியின் போது அது பாரிசுக்கு அனுப்பிய தூதரகப் பிரதிநிதிகளுக்கு எதிராகவும் இலங்கை முன்பு கனடாவுக்கு அனுப்பிய தூதுவருக்கு எதிராகவும் இதேவிதக் குற்றச்சாட்டுக்கள் எழுந்த போதிலும், போதிய சான்றுகள் இன்மை காரணமாகக் குற்றச்சாட்டுக்களை நிரூபிக்க முடியாமற் போய்விட்டது. சர்வதேசக் குற்றம் புரிவோரை இராஜரீக விடுபாட்டுரிமை பாதுகாக்குமா என்பது சந்தேகமே. இப்பிரச்சினை நீதிமன்றம் செல்ல முன்பே சம்பந்தப்பட்ட அரசுகள் சமரசத்தில் இறங்கி விடுவதால் நீதிமன்றப் பரிட்சிப்புக்கான வாய்ப்பு அடிப்பட்டுப் போய் விடுகின்றது.

தனிமனித உரிமைகளா, குழு உரிமைகளா முதன்மை பெற வேண்டும்

இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண நியமிக்கப்பட்ட மங்கள முனிசிங்கா தலைமையிலான பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவின் இடைக்கால அறிக்கை மீது அதிருப்தி தெரிவித்த 7 தமிழ்க்கட்சிகளும் தெரிவுக்குழுவிலிருந்து வெளியேறியுள்ளது. இனப் பிரச்சினைத் தீர்வில் சர்வதேச சமூகத்தின் தலையீட்டைக் கோரும் வேண்டுகோளை அறிக்கையாகவும் வெளியிட்டுள்ளன. பனிப்போருக்குப் பிந்திய சர்வதேச சமூகம் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை எவ்விதக் கண்ணோட்டத்துடன் அணுக ஆரம்பித்துள்ளது என்பதையே இங்கு நோக்குவோம்.

ஐ. நா. ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே மேற்கு நாடுகளும் சோசலிச முகாமைச் சேர்ந்தவையும் முறையே தனிமனித உரிமைகளுக்காகவும் சமூக, பொருளாதார உரிமைகளுக்காகவும் குரலெழுப்பி வந்துள்ளன. ஆனால் இவற்றில் எந்த உரிமைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது என்பதில் இரு அணியினருக்கும் இடையில் முரண்பாடு இறுதிவரை தொடர்ந்தது. இந்தக் கருத்துப் போரில் வளர்முக நாடுகள் சோசலிச அணி நாடுகளின் நிலைப்பாட்டையே தொடர்ச்சியாக ஆதரித்து வந்தன. என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டும். ஆனால் காலம் கடிதென மாறவும் மேலது கீழாய், கீழுது மேலாய்க் காணிடும் படிக்குக் காட்சிகள் மாற இப்போது கருத்துக்களும் மாற்றமடைந்து விட்டன.

எல்லா நாடுகளிலும் இன்று ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் பற்றிய கரிசனை புதிய உத்வேகம் பெற்றுள்ளது. முன்பு தனிமனித உரிமைகளுக்காக மேற்கு நாடுகள் குரலெழுப்பிய போது உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அநாவசியத் தலையீடு என்றும் நாட்டின் இறைமையும் சுயாதிபத்தியமும் மீறப்படுவதாகவும் சிறிய நாடுகள் ஆட்சேபனை தெரிவித்த வண்ணம் இருந்தன. குடியேற்ற நாடுகள் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு அவசியமானது என்றளவில் சுய நிர்ணய உரிமையை ஆதரிப்பதாக, சோசலிச நாடுகள் முன்வைத்த விவாதமும் அரசியற் சாயமுடையதே. இன்று அணிகளுக்கு அவசியமற்ற காலமானதாகையால் மனித உரிமைகள் சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் என்பன ஜனநாயக மறுமலர்ச்சியின் அத்திவாரக் கற்களாகப் புதிய பரிமாணம் பெறத் தொடங்கியுள்ளன. ஆயினும் இந்த மாற்றத்தின் வேகம் “பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய்....” என்றவாறாகச் சர்வதேசச் சமூகத்தைத் தீராத சிக்கலில் மாட்டி வைத்து விட்டது.

காரணம் தற்போது தனிமனித உரிமைகளா அல்லது குழு உரிமைகளா (Group Rights) முதன்மை பெற வேண்டும் என்ற வாதம் மேற்கு நாடுகளில்

முனைப்புற்று வருவதுடன் மனித உரிமை வாதிகளைத் தர்ம சங்கடத்திலும் ஆழ்த்தியுள்ளது. ஐனநாயக மறுமலர்ச்சியோடு திருப்தியுற்று ஓய்வு பெறும் நிலையில் மேற்குநாடுகள் இன்று இல்லை. சோவியத் யூனியன் 15 ஆகவும் யூகோஸ்லாவியா 5 ஆகவும், செக்கோஸ்லாவியா 2 ஆகவும் பிரிந்ததோடு வரைபடத்தில் இனிப் புதிய நாடுகள் தோன்றாது என நிம்மதி பெருமூச்சு விடுவதற்கு எவருமே தயாராக இல்லை.

முன்பு லெனினின் வரைவிலக்கணத்தோடு மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருந்த சுயநிர்ணய உரிமை தற்போது ஐனநாயகத்தின் இன்றியமையாத ஓரங்கமாக வரைவு செய்யப்பட்டு வருகின்றது. எனவே குழுக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைகளை மறுப்பதாகாதா என்ற வினாவும் ஏற்கனவே எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு பிரச்சினையின் பரிமாணத்தைக் கூட்டுவது யாதெனில் எல்லாச் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கைகளும் நியாயமானவையா எனக் கண்டறிவதற்கான உரைகல்லெதுவும் இல்லாதிருப்பதேயாகும். எனவே “சிறியதே சிறப்புடைத்து” என்ற மனோபாவம் குழுக்களிடையே மேலோங்கி வருகிறது எனலாம். இதனைத் தடுத்து நிறுத்தும் “ஆயுதமாகப்” பொருளாதாரம் மட்டுமே பாவிக்கப்பட்டது.

எதிர்கால ஆபத்து

இந்தப் புதிய ஆபத்துப் பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கும் ஐ. நா.வின் செயலாளர் நாயகம் யூட்ரோஸ்காலி “சர்வதேசரீதியாகப் புதிய அரசியற் கொள்கைகள் வகுக்கப்படாத விடத்தும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் விடயம் எமது நிகழ்ச்சி நிரலில் முதலிடத்தைப் பிடிக்காதவிடத்தும் உலகமானது, பொருளாதாரத்தில் முடமான நிலையிலுள்ளதாக 400 நாடுகளாகப் பிரிவதை தடுக்க முடியாது” என எச்சரித்துள்ளார். தனது சொந்தக் கண்டமான ஆபிரிக்காவில் இருந்ததான 5,000 குழுக்களது நியாயத்தை எந்தக் காரணத்தை முன் வைத்து அடக்குவது என்பது தெரியாமல் பல நாடுகள் விழிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. சேக்ஸ்பியர் தனது “Sir Thomas More” என்ற நாடகத்திலும் ரவீந்திரநாத் தாகூர் தனது “Nationalism” விரிவுரைகளின் தொகுப்பிலும் தேசிய வாதத்தின் அபாய அத்தியாயங்களைச் சட்டிக்காட்டியே உள்ளார். குறிப்பாக தாகூர் சர்வதேச மனித நேயத்தை வலியுறுத்தும் போது வரலாறு என்பது ஒன்றையொன்றுதான். இந்த “மனித வரலாறு” என்ற ஒரேயொரு மிக நீளமான நூலின் பல அத்தியாயங்களே எல்லாத் தேசியங்களது வரலாறுகளமாகும் எனப் பகர்ந்துள்ளார். ஆனாலும் கூட மேற்கிலும் கிழக்கிலும் இன்று தேசியவாதம் பலமான அச்சுறுத்தலாக உருப்பெற்றுள்ளது. இதன் விளைவாகவே பிரிவினைகளும் சிறுபான்மையினர் போராட்டங்களும் அதிகரித்த வண்ணமுள்ளன.

தனிமனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாயின் ஐனநாயகத்தையும் பலப் படுத்துவதே ஒரேயொரு கடமையாகிறது. ஆனால் குழு உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது ஆயின் சுயாட்சியையும் ஏன் பிரிவினையை யுங் கூட ஆதரிக்க வேண்டி வரும். யூகோஸ்லாவியச் சகதியில் கால் பதித்துள்ள ஐ. நா. வுக்கு

எதிர்காலம் எத்தகைய களங்கங்களை அறிமுகப்படுத்தப் போகிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. தனிமனித உரிமைகளின் மொத்தக் கூட்டே குழு உரிமை என்பதால் குழுக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரிப்பது அவசியம் எனக் கருதும் சட்ட அறிஞர்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை ஐனநாயக நாயகத்தின் மறுபக்கமாகப் பார்க்க விரும்புகின்றனர்.

ஆள் புலங்களும் ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்தினால் தன்னிச்சையான போக்கில் பிரிக்கப்பட்டு அல்லது ஒன்றிணக்கப்பட்டு உள்ளதாகவும் குறிப்பிடும் பொட்ரோஸ் காலி இந்தக் குழுக்கள் யாவும் தமது பழைய நிலைக்கு மீள முயற்சிக்கமாட்டா என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம் உள்ளது? எனவும் அச்சத் தெரிவித்துள்ளது. இத்தகைய “பல்கிப் பெருகுதலுக்கு” ஆட்படாதவாறு அணைபோட்டு நிற்கும் இரு நாடுகள் அமெரிக்காவும் சுவீற்சலாந்துமாகும். ஆனால் இவையிரண்டுமே தனிமனித உரிமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஐனநாயகப் பாரம்பரியத்தின் வழிவந்தவை. சிறுபான்மையினர் பிரச்சினையில் “பாலை வனச் சோலை” என ஐரோப்பாவில் வர்ணிக்கப்படும் சுவீஸ் நாடு- அதனது இன சௌஜன்யத்துக்கு நான்கு தேசிய மொழிகளைக் கொண்டிருப்பது மட்டுமல்லக் காரணம்; மிகப் பலம்வாய்ந்த 4 அயலவர்களால் சூழப்ப்பட்டிருப்பதும் ஒரு காரணம் எனக் கூறப்படுகின்றது. வெளிநாட்டுச் சக்தி ஒன்று ஆக்கிரமிப்புச் செய்திருக்கின்றது எனப் பிரலாபிப்போர் முதலில் தாம் ஓர் ஆக்கிரமிப்புச் சக்தியாகச் செயற்படுகின்றோமா எனச் சுய விசாரணை செய்தல் அவசியம். யூகோஸ்லாவியாவை ஒன்றுபடுத்த விரும்பின் அதைவிடப் பலம்வாய்ந்த நாடொன்று ஆக்கிரமிப்பு அச்சுறுத்தலை விடுத்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் இனத்துவத் தேசியம் இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கும். அயர்லாந்துப் பிரச்சினையில் சமரசங்காண விரும்பிய ஆலோசகர் ஒருவர் “அரபு- இஸ்ரேல் பட்டையணிகளின் கூட்டிணைச் சமாதானப் பட்டையாக வட அயர்லாந்துக்கு அனுப்பி வையுங்கள்.” என வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். ஐரிஸ் மக்கள் அப்போதாவது ஒன்றுபடுகின்றார்களா எனப் பார்க்கலாம் என்பது அவரது எதிர்பார்ப்பு.

ஒவ்வொரு நாட்டினதும் இன மத கூட்டிணைவானது அவற்றின் வரலாறு, புவியியல், சமூக, பொருளாதார, உளவியல் என்பதன் அடிப்படையில் தனித்துவமானதே. தற்போதைய தேசிய எல்லைகள் புனிதமானவையா, காலங்க கடந்த கருத்தேற்பா. இனக் குழுக்கள் புதியதும் தனித்துவமானதுமான சுய நிர்ணய உரிமை பெற வேண்டுமா? என்பவற்றைத் தீர்மானிப்பதற்கு 3 சோதனைகளைக் கையாளலாம் என லண்டனி லிருந்து வெளிவரும் **The Economist** என்ற சஞ்சிகை அண்மையில் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளது. இச் சோதனைகளாவன:

- (அ) மாறாத வடுவாய் மனதிற் பதிந்து விடுவதான இனப் படுகொலைகள் ஏதேனும் அண்மையில் நிகழ்ந்துள்ளனவா?
- (ஆ) அண்மையில் வரித்துக் கொள்ளப்பட்ட எல்லைகள் இனத்துவ சக்தி நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளனவா?

(இ) வலிமைமிக்க முன்றாவது நாடொன்று தலையீடு செய்திடத் தருணம் பார்த்தபடி உள்ளதா? என்பவையே.

இந்த நூற்றாண்டில் ஆர்மேனிய, அயர்லாந்து நாடுகளின் வரலாறுகளைப் பார்த்தால் இந்த இரண்டுமே மேற்கூறிய மூன்று சோதனைகளிலும் தேறி விடுவதைக் காண முடியும். 1915 இல் ஒற்றோமன் பேரரசின் கீழ் வாழ்ந்த 18 இலட்சம் ஆர்மேனியரில் 10 இலட்சம் பேர் இனப் படுகொலை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. உத்தியோக பூர்வமான கணிப்புகள் இத் தொகை 6 இலட்சமே என்கின்றன. இப் படுகொலையின் பின்னரே ஆர்மேனியரின் நவீன தேசிய வா தம் கருக் கொண்டதாகச் சொல்லலாம். இது தவிர, ஆர்மேனியாவின் ஒரு பகுதியான நாகோர்கோ- கராமாக் என்னும் பிரதேசம் ஆர்மேனியாவிலிருந்து புவியியல் ரீதியில் முற்றாகவே தொடர்பற்றுக் காணப்படுகின்றது, அதுமட்டுமன்றி இன்று அசார்பஜானிளால் சூழப்பட்டுப் புதிய அச்சுறுத்தலுக்கு அடிப்படையாக ஆர்மேனியரின் கண்களில் தெரிகிறது. அசார்பஜான் துருக்கியுடன் மொழிநீதியிலும் வேறுபல விடயங்களிலும் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ள நாடாக மிளிர்கின்றது. எனவே துருக்கி மீண்டும் தம்மீது ஊடுருவல் செய்யலாம் என்ற அச்சமே ஆர்மேனியர் மனதை இன்று ஆட்டிப் படைக்கிறது.

அயர்லாந்தைப் பொறுத்தளவிலும் “இரட்டைச் சிறுபான்மை” என்ற சிக்கலான நிலை ஆழமாகவே வேரூன்றியிருக்கும் உளவியற் பதற்றமொன்றின் மீதமைந்துள்ளதாகும். குரு அடையாளம் பற்றிய பாதுகாப்பின்மை உணர்வே இதற்குக் காரணம். வெளியில் என்னதான் மதப்பாதுபாடு பற்றிப் பெரிதாகக் கூறப்பட்டாலும் அடிப்படையில் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் வேர்பரப்பி உள்ளமையை உணர்தல் வேண்டும். வட அயர்லாந்து மோதல்கள் காட்டி நிற்கும் மற்றொரு நிதர்சனம் யாதெனில் பேரரசொன்று தனது முன்னைய ஆள்புலங்கள் தொடர்பில் அவற்றின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பதில் எதிர்நோக்கும் மட்டுப்பாடுகளை ஒப்புக் கொள்ளும் விருப்பற்று இருப்பதேயாகும். கம்போடியா, வியட்னாம், நமீபியா மத்திய கிழக்கு, வடஅயர்லாந்து என இப்பட்டியல் நீண்டு செல்லும்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற போது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்ட பிரிவினையில் பிரிட்டன் தான் நடுவுநிலைமை வகிப்பதாக வெற்றிகரமாகக் காட்டிக் கொண்டது. இன்றும் வட அயர்லாந்துப் பிரச்சினையில் அரசியலமைப்புப் பேச்சு வார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ளும் பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதிகள் தமது நடுவுநிலைமையை நம்பவைக்க விடாது முயல்கின்றனர். ஆனால் இவர்களது இந்த விடாமுயற்சி ஐரிஷ் மக்களின் கண்களில் நம்பகத் தன்மையை ஏற்படுத்தாதவாறு வரலாறு பார்த்துக் கொண்டது. இங்கே சாராம்சம் யாதெனில் ஐரிஷ் மக்களது பிரச்சினையில் தீர்வு பிரிட்டனின் எல்லைகளைத் தாண்டி நிற்கின்றதென்பதேயாகும். ஐரோப்பிய சமூகம், ஐ. நா. அமெரிக்காவின் புதிய ஜனாதிபதியின் முயற்சி என்பவற்றையே நடுநிலையாளர்கள் ஆகர்ஷிக்கின்றார்கள். முன்னாள் ஜனாதிபதி கென்னடியின் சகோதரியை ஜனாதிபதி கிளிண்டன் அயர்லாந்துக்கான

அமெரிக்கத் தூதுவராக நியமித்துள்ளமை புதுவித நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றது. சர்வதேச சமூகத்தின் தலையீடு என்னும்போது ஐ. நா. தானே நேரடியாகத் தலையிட வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது இன்றைய உலகக் கட்டமைப்பில் அநாவசியமானது. வரலாற்றிலிருந்து பாடம் படிக்காவிட்டால் திரும்பத் திரும்ப அனுபவம் பாடம் படிக்க வேண்டி வரும் எனும் எச்சரிக்கைகள் தொடர்ச்சியாகக் கூறப்பட்டு வந்தாலும் சர்வதேச சமூகம் என்ற மாணவரின் கிரகிப்பு மிகவும் தாமதமாகவே செயற்படுகிறது. உதாரணமாக 1915 இல் நிகழ்ந்த ஆர்மேனியரின் படு கொலைகளைக் குறிப்பிடலாம். ஒற்றெருமன் பேரரசின் அப்போதைய சகபாடியான ஜேர்மனியிலிருந்தே தொழில்நுட்ப உதவிகள் பெறப்பட்டிருந்தன. ஆனாலும் சர்வதேச சமூகம் உரிய பாடத்தை உரிய நேரத்தில் படிக்கத் தவறிவிட்டது. நச்சு வாயுக் கிடங்குகள் சித்திரவதைக் கூடங்கள் மனிதாபிமானமற்ற மருத்துவச் சோதனைகள் யாவுமே ஆர்மேனியர் மீது பரீட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டன. இதனால் தான் பின்னர் ஹிட்லரும் “ஆர்மேனியரை யார் இப்போது ரூபகத்தில் வைத்துள்ளார்கள்” எனக் கூறித் தன் அதிகாரிகளைத் தட்டிக் கொடுத்தார். இரண்டாம் உலகயுத்தம் முடிவடைந்ததும் புதிய ஜேர்மனி நாஜி வெறியாட்டங்கள் தொடர்பில் பொறுப்பேற்பதில் மிக நியாயமாக நடந்து கொண்டது. ஆனால் இன்று வரை துருக்கியானது 1915 இல் தான் ஆடிய வெறியாட்டத்துக்குப் பொறுப்பேற்க மறுத்து வருகின்றது. எனவே தான் நாட்டு எல்லைகளை மேலிச் செல்லும் கவசமும் அரணும் இனக்குழுக்களது மனித உரிமைகள் தொடர்பில் இன்று அவசியமாகின்றது.

சிறுபான்மையினருக்கு உத்தரவாதங்கள்.

சர்வதேச சமூகத்தின் உறுதியான நிலைப்பாடும் உத்தரவாதமுமே நலிந்துபோயுள்ள சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு அவற்றின் பாதுகாப்புத் தொடர்பில் புதுத்தெம்பூட்டுபவையாக இருக்கும். இந்தப் பாதுகாப்புணர்வு ஏற்படும்போது சிறுபான்மைக் குழுக்கள் மோதல்தான் இறுதிவழி என்றோ அல்லது பிரிவினைதான் உரியவிதி என்றோ ஒரேயடியாக முடிவெடுப்பதைச் சற்றேனும் தள்ளி வைக்க விரும்பக் கூடும். ஆனாலும் இத்தகைய உத்தரவாதங்கள் என்றும் போலவே ஏட்டுச் சுரைக்காயாக அமைந்திருப்பின் எதிர்பார்த்த பயன் ஏற்படாது போகலாம். மாறாக நம்பகமானவையாகவும் நடைமுறையிலிருந்துவதற்குரியனவாகவும் பலம் பெற்றிருக்கும் உத்தரவாதங்கள் தான் உண்மையான தீர்வுக்கு வழிசமைக்கும். சர்வதேச நடவடிக்கைகள் தான் இத்தகைய பலமுட்டலின் பின்னணியாக வேண்டும். இதில் ஓரங்கமாக வேண்டுமானால் சமாதானப் படையணிகள் இடம் பெறலாம்.

இனச் சுத்திகரிப்பாளர்கள் வெறுமனே அரசியலமைப்பிலுள்ள ஒரு சில வாசகங்களினால் மட்டும் அசந்து போய் விடுவார்கள் என்று யாருமே எதிர்பார்க்க முடியாது. இதற்கு ஆதரவான சம்பவங்கள் ஏராளமாய் இடம் பெற்றவண்ணம் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். முன்னைய யூகோஸ்லாவியா ஒரு சர்வதேச நிதர்சனமாகும். சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையில் உள்ளமைந்திருக்கக் கூடிய ஒரு குறைபாட்டை யூகோஸ்லாவியா சுட்டிக்

காட்டியுள்ளது. ஒரு குழுவானது தனது உரிமைப்போராக்கத்தை முன் வைத்துப் பிரிந்து போகையில் அக்குழு தன்னகத்தே இருக்கக் கூடிய ஏனைய சிறுபான்மையினரது அச்சங்களையும் தீவிரப்படுத்தி விடுகிறது. இந்த அச்சத்தின் அளவும் தீவிரமும் கெடுபிடிப் போருக்குப் பிந்திய உலகில் யதார்த்தத்தின் வெளிப்பாடு என்றே கொள்ள வேண்டும்.

தேசிய வாதம் என்பது ஒரு சமூகத்தின் உண்மையான சீர்கேடுகள், அந்திகள் என்பவற்றின் மீது கவனஞ் செலுத்துவதிலிருந்து அச் சமூகத்தை இலகுவில் திசை திருப்பிவிடும் உணர்ச்சிபூர்வமான கருவியாகச் செயற்பட்டுவந்திருப்பதை அறியாதாரில்லை. ஆனால் இத்தகைய செயற்பாட்டுக்கான களத்தை வல்லரசுப் போட்டியின் முடிவுகள் தாராளமயப் படுத்திவிட்டன. இதன் விளைவே இன்றைய இனத்துவ எழுச்சியாகும்.

“ஒரு நாட்டின் அல்லது இனத்தின் நாகரிகம் என்பது அது தனது சிறுபான்மையினரை எப்படி நடத்துகிறது என்பதை வைத்துத் தீர்மானிக்கப்படவேண்டியது” என மகாத்மா காந்தி வலியுறுத்தியதையும் இன்று நினைத்துப் பார்ப்பது பொருத்தமே. ஒருவர் எந்த இனக்குழுவில் அடங்குகிறார் என வைத்து அவரது அடிப்படை உரிமைகளைத் தீர்மானிக்க நினைத்தல் தற் கொலைக்கு ஒப்பாகும். ஒரு குழுவானது உரிமைகளை அங்கீகரிக்கும் போது அக்குழு உரிமைகளிலேயே சில மனித உரிமை மீறல்களாகவும் அமைந்திருப்பதுண்டு. உதாரணமாக இந்துக்களது உரிமைகள் என்று எடுத்தால் அங்கே சாதி முறைமை உள்ளது. இஸ்லாத்தின் உரிமைகளை எடுத்தால் அங்கு பெண்ணுரிமை மட்டுப்பாடுகள் வினாவாக எழக்கூடும். இங்கே குழு உரிமைகளுக்கும் தனிமனித உரிமைகளுக்கும் இடையே சமரசங்காண வேண்டியுள்ளது. குழு உரிமைகள் இனக்குழுவின் உரிமைகளாகும் போது இச்சமரசம்கடினமான முயற்சியையே வேண்டி நிற்கும். மேலே குறிப்பிட்டது போல முடிவில்லாத பிளவுகளாகத் தொடர்வதா என்ற வினாவும் சிக்கலை ஏற்படுத்தும். எனவே குழு உரிமையின் மட்டுப்பாடுகள் எவை எனக் கேட்கலாம். துரதிர்ஷ்டவசமாகச் சர்வதேச சமூகம் இதற்குத் தீர்வெதனையும் தற்போது முன்வைக்கும் நிலையிலில்லை. ஜனநாயகம் மலர்ந்தால் போதும் என நினைத்தவர்கள் அதன் பின் விளைவுகள் குறித்து எச்சரிக்கையுடன் இருக்காததே இன்றைய தினறலுக்குக் காரணமாகும்.

அதிகாரப் பரவலாக்கலால் மட்டும் இறுதியில் பூரண சகிப்புத் தன்மை உருவாகி விடும் என்று எதிர்பார்ப்பதையும் வரலாறு பொய்ப்பித்து விடுகிறது. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் முன்னைய தெற்கு மாநிலங்கள் அதிகாரப் பரவலாக்கலின் போதாமை குறித்து வட மாநிலங்களுடன் மோதவில்லை. சகிப்புத் தன்மையின்மையே மோதலை உருவாக்கியது. வட அயர்லாந்தில் ஒரு கட்டத்தில் சுயாட்சி அமைப்பு செயற்பாட்டிலிருந்த போதும் ஒற்றுமை ஏன் உதித்திவிடவில்லை? கடந்த ஆண்டு லொஸ் ஏஞ்சல்ஸ் கண்ட கலவரத்துக்கும் அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கும் ஏதேனுஞ் சம்பந்தமுண்டா? எனவே தான் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளைப் பொறுத்தளவில் பல அரசாங்கங்களுமே தாம் இவ்வுரிமைகளுக்குப் பூரண உத்தரவாதங் கொடுக்கும் நிலையில் இல்லை

என்பதை ஒப்புக் கொண்டுள்ளன. இவை ஜனநாயக ரீதியில் தெரிவு செய்யப்பட்டவை என்பதனால் மட்டும் மேலதிகத் “தீட்சை” பெற்றவை யாகமாட்டா. ஏனெனில் ஹிட்லர் கூட ஆரம்பத்தில் ஜனநாயக ரீதியிலான தேர்தலில்தான் வென்று வந்தார். சிறுபான்மையினரை அவர் பாதுகாத்த இலட்சணத்தைத் தான் பார்த்தோமே. ஆக, முற்றிலும் புதியதும் மறுசீரமைப்புக்குட்பட்டதுமான சர்வதேச அதிகாரம் ஒன்று (International Authority) பலவீனமானவர்களைப் பாதுகாக்க இன்று அவசியமாகியுள்ளது.

தலையீட்டின் எல்லைகள்

கம்போடியா, யூகோஸ்லாவியா, ஈராக் என்பவற்றில் ஐ. நா. அண்மையில் தலையீட்டுள்ள விதமானது நீண்டகால வினாவொன்றுக்குத் திடமான பதிலைத் தந்துள்ளது. தேசிய அரசுகளில் ஐ. நா. எக்காரணங்களின் மீது தலையிடலாம் என்ற வினாவுக்குத் தெளிவான பதிலற்றிருந்து வாதங்களே மிஞ்சின. இன்று நிலைமாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது. சமாதானம், மனித உரிமைககள் பேணல் என்ற இரு காரணங்களுக்காகவும் எப்போதும் தலையிடலாம் என்ற திருப்தியான விடை காணப்பட்டுள்ளது. அங்கோலா, ஹெயிட்டி, மியன்மார் என்பவற்றில் தேர்தல் முடிவுகளைச் செயற்படுத்துவதற்குக் கூட இன்று ஐ. நா. வின் தலையீடு கோரப்படுகிறது. தீபெத், கிழக்கு ரிமோர் போன்றவை தமது சுயநிர்ணய உரிமைப் போரில் ஐ. நா. வின் வருகையை எதிர்பார்த்த வண்ணமுள்ளன. ஆள்புல இறைமை என்பது இன்று பலவழிகளிலும் அசட்டை செய்யப்பட்டே வருகின்றது. பொருளாதாரரீதியில் சர்வதேச சமூகத்தின் கட்டளைகள் தேசிய இறைமையை மீறவில்லையா? வரிவிதிப்புக்கும் தனியார் மயமாக்குதலுக்குமான உத்தரவுகள் எங்கிருந்து வருகின்றன? அத்துடன் இன்று முக்கிய பிரச்சினையாக உள்ள சுற்றாடல் மாசுபடலில் தேசிய எல்லைகள் பற்றி யார் தான் அலட்டிக் கொள்கிறார்கள். இறைமைக்குள் ஊடுருவல் எப்போதும் நிகழவே செய்கிறது.

இன்று மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதனால் புதியதொரு ஊடுருவல் சர்வதேச சமூகத்தால் ஏற்படுத்தப் படுகின்றது. தேய்ந்து வரும் இறைமைக் கருத்தேற்பினை இந்த ஊடுருவல் சமயத்தில் மட்டும் “ஏன் தான் கட்டியழ வேண்டுமோ” தெரியவில்லை. மனித உரிமைகள் மீறல் காரணமாகத் தலையீடு என்று வரும் போது குழு உரிமைகள் மீறப்படுதல் சம்பந்தப்பட்ட தலையீட்டையும் சேர்த்தே குறிப்பிட வேண்டும். முக்கிய பணி யாதெனில் சர்வதேச சமூகத்தின் தத்துவங்கள் இவ்விடயத்தில் இன்னும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டியிருப்பதே ஆகும்.

ஐ. நா. சீரமைப்புக்குள்ளாக வலுப் பெறும் போது அதன் பட்டயத்தின் முதலாவது வாசகம் உயிர்த்துடிப்புப் பெற்றுவிடும். “உலகத்தின் மக்களாகிய நாங்கள்” என்று தொடங்குகிறது பட்டயம். ஆனால் இதன் பொருளை “உலகத்து அரசாங்கங்களாகிய நாம்” என்றே இன்றுவரை பொருள் கோடல் செய்து தன்னிலை ஏய்ப்புச் செய்து வந்து விட்டோம். இன்று தவறு உணரப்படுகின்றமை மனதிறைவைத் தரக் கூடியதாகும். எனவே

தலையீட்டுக்கான மட்டுப்பாடுகளும் கணிசமான அளவில் அகற்றப்பட்டுவிடும். எதிர் விளைவாகப் பலமான சர்வதேச அதிகாரம் ஒன்றினது ஆணைக்குக் கடப்படும் ஜனநாயக நாடுகளாக இன்றைய தேசங்கள் மாறவேண்டும். இங்ஙனம் மாறமுக்கும் போது உலக வரைபடத்தில் நாடுகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதைத் தடுக்க முடியாது போகும்.

ஐ. நா. இனிமேல் தலையிடும் போதிலெல்லாம் இரண்டு உரை கற்களை (Criteria) அது உபயோகிக்க வேண்டும். இனப் படுகொலை ஒன்றைத் தடுக்க வேண்டிய கடப்பாடு உள்ளதா? ஜனநாயகத் (தேர்தல்) தீர்ப்பொன்று புறக்கணிக்கப்படுகின்றதா? என்ற இரண்டுமே இந்த உரைகற்களாகும். முதலாவது விடயத்தில் குழு உரிமைகளும் இரண்டாவது விடயத்தில் தனிமனித உரிமைகளும் சம்பந்தப்படுகின்றன. இன்றைய சர்வதேசக் கட்டமைப்பில் ஐ. நா. முன்னாலுள்ள நியாயமானதும் அறிவார்த்தமுமான பணி இவ்விரு சந்தர்ப்பங்களிலும் உடனடியாகவும் பயனுறு முறையிலும் தலையிடுவதேயாகும். ■

யுத்தமும் சமாதானமும்: இலங்கை தரும் பாடங்கள்

I

துப்பாக்கிக் குண்டுகள் மனிதரைத் தடுத்து நிறுத்தாது!
மனிதரே அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும்!

தென் அமெரிக்க நாடான ஆர்ஜென்டீனாவில் 1976 இலிருந்து 1985 வரை ஜூண்டா ஆட்சி நிலவியது. அதாவது இராணுவம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றித் தனது ஜூண்டாக்களின் மூலமாக நிர்வாகத்தைக் கொண்டு நடத்தியது. உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் கண்டனக் கடிதங்கள் வந்து குவிந்தன. ஆனால் அரசாங்கம் அசையவில்லை. “தியோடர் வான்பொவன்” என்ற தீவிரமான மனித உரிமைகள்வாதி அவ்வேளையில் ஜெனீவாவில் ஐ.நா. வின் மனித உரிமைகள் நிலையங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். ஆர்ஜென்டீனாவில் உள்ள வலதுசாரிகள் ஒன்று சேர்ந்து இராணுவத்தை உற்சாகப்படுத்தினர். மனித உரிமைவாதிகளைக்கொண்டு செல்வதும் அவர்கள் காணாமல் போவதும் அன்றாடச் செயற்பாடுகள்.

ஆரம்பத்தில் ஜிம்மி கார்ட்டரும் அதன்பின்பு ரொனால்ட் ரேகனும் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக அக்காலகட்டத்தில் இருந்துள்ளனர். முள்ளில் இட்ட சேலை என்று கார்ட்டர் ஜாக்கிரதையாகச் செயற்பட்டார். ஆனால் ரேகனோ மிகத் தாராளமாக இராணுவ ஆட்சிக்கு உதவிகளை வழங்கியபடியிருந்தார் இதைச் சகிக்காத தியோடர் வான் பொவன் (இவர் நெதர்லாந்தைச் சேர்ந்தவர்) மேற்கு நாடுகளின் இரட்டை வேடத்தைப் பகிரங்கமாகக் கண்டிக்கத் தொடங்கினார். அதனால் அவர் மீது ஏகப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்களை அமெரிக்கா தெரிவித்தது. ஐ.நா.வில் பணம் இல்லாதபடியால் மனித உரிமைகள் விடயத்தில் உழைப்பவர்களது ஊதியத்தைக் குறைக்கவேண்டும் என்றும் அமெரிக்கா வலியுறுத்தியது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த வான் பொவன் தனது பதவியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு ஒல்லாந்துக்கே திரும்பிப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் பேராசிரியர் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

இங்கு இராணுவ ஆட்சியை அகற்றுவதில் நீண்ட பிரயத்தனங்கள் ஜெனீவாவிலும் பரிஸிலும் எடுக்கப்பட்டதன் பின்பே 10 ஆண்டுகள் கழித்து ஆர்ஜென்டீனாவில் ஜனநாயகம் முகில் கலைத்து முழு நிலவாக வெளிவர முடிந்தது. இந்தப் பேச்சுவார்த்தை விபரங்களை லண்டன் கார்டியன் பத்திரிகையின் ஜெனீவா நிருபராக இருந்த லயன் கெஸ்ட் என்பவர் தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்தளவு பீடிகையும் ஏனென்பது வாசகர்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். பேச்சுவார்த்தைக்கு முட்டுக்கட்டை எங்கிருந்து வரமுடியும் என்பதும் நாங்கள் எதிர் பார்க்காத ஒன்றல்ல, அதேபோல இவ்விடயம் வெளியாரும் அறியாததல்ல. ஆனால், நாட்டின் இன்றைய நிகழ்வு வழித் தலைவியான சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க பி.பி.ஸி.க்கு அளித்த பேட்டியில் ஒரு விடயத்தை ஒளிவுமறைவின்றிக் கூறிவிட்டார். ஏன் அப்படிக்கூறினார் என்பதையிட்டு - அவர் ஏன் சிங்கப்பூர் போனார் என்பதற்குக் கற்பிக்கப்படுவதுபோல - அதேக காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

படையினரின் மேல் மட்டத்தில் ஏற்கனவே பலவித அதிருப்திச் சைகைகள் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆட்சிகைமாளும் காலத்தில் இராணுவம் தையிடும் என்றெல்லாம் வதந்திகள் உலாவின. யார் யாரைச் சந்தித்தார்கள் என்பதைப் பத்திரிகைகள் கேள்விக்குறியிட்டுச் செய்திகளாக்கின. இங்கு இன்றிருக்கும் இழுபறியுத்தம் ஒன்றில் நேரடியாகப் பங்குபற்றும் சாதாரண ஒரு படைவீரரின் மனநிலை பற்றி அக்கறை காட்டாமல் மேல்மட்டத்தவரின் மனநிலைபற்றித் தலைமைகள் அக்கறை காட்ட முயல்வது தவறென்பபடுகிறது. ஏனெனில் தலைமைகள் எப்போதும் அரசியல் கட்டளைகளை ஏற்று நடப்பவை, நாம் கவலைப்படுவதாயின் அது அடிமட்ட வீரரின் உளநிலை பற்றியதாகவே இருக்கவேண்டும்.

படையினர் ஏற்கனவே ஆயுத பேர ஊழலில் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததாக அரசாங்கம் பகிரங்கக் குற்றம் சுமத்தியது. பின்பு அத்தகைய பேர ஒப்பந்தங்கள் சிலவற்றை ரத்துச்செய்துள்ளது. பி.பி.ஸி. பேட்டியில் பிரதமர் இராணுவத்தலைமைகள் பேச்சுவார்த்தையை விரும்பாமலிருக்கலாம் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார். உள்ளதைச் சொன்னார் என்பதற்காகப் பிரதமர் பாராட்டப்படலாம்.

எமது இராணுவ அதிகாரிகள் பலரும் பிரிட்டனில் அல்லது பிரிட்டிஷ் பாரம்பரியத்தில் வந்த நாடுகளில் இராணுவப்பயிற்சிபெற்றவர்கள். பிரிட்டிஷ் பாரம்பரியத்தில் இராணுவ வீரன் பெறும் பயிற்சி யுத்தத்துக்கே தவிர சமாதான முயற்சிகளுக்குச் சைகை காட்டுவதற்கல்ல. இரக்கமின்றியும் வன்முறையுடனும் உடனடியாகவும் செயற்பட அவனுக்குச் சொல்லித் தரப்படுகிறது. இத்தகைய பயிற்சிகளை முடித்து வந்து பதவி உயர்வுபெற்றவர்கள் யுத்த களத்துக்குப் பரிச்சயமானவர்களே. இவர்கள் எப்படிச் சமாதானத்துக்கு ஆதரவு காட்டமுடியும்? இவர்களுக்கு நண்பர்களை அடையாளம் காட்டவேண்டியது அரசியற் தலைமைகளே.

இலங்கை கடலாற் சூழப்பட்டுள்ளமையும் வேறு சில அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களுமே இலங்கையில் இராணுவ ஆட்சிதோன்றாமல் தடுத்து வைத்துள்ளன. ஆனாலும் அவ்வாய்ப்பு இதுவரை பயன்படுத்தப்படாமலுக்குக் காரணம் பூகோள அமைப்பும் அரசியலுமேயாகும். கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் படையினரில் ஏற்பட்ட பலப்பெருக்கமும் அதேவேளையில் நிகழ்ந்த கள இழப்புக்களும் இராணுவத்துக்குப் “பங்குரிமையை” அரசியல்ரீதியில் ஏற்படுத்திவிட்ட

தென்றே கூறவேண்டும். இதற்கு உரிமை கோரத் தலைமையிலுள்ள படையினர் முயற்சிக்கலாம்.

லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் இது சர்வசாதாரண விடயமாகும். ஆனால் ஆசிய நாடுகளில் இதுமரபு வழிப்பட்டதல்ல. பாகிஸ்தான், பர்மாவில் கூட சிவில் அரசாங்கத்தின் ஸ்திரத்தன்மையே இராணுவத்தின் தலையீட்டைக் கோரியிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் இலங்கையில் அத்தகைய வாய்ப்புகள் மிகக் குறைவாகவும் அதேவேளை ஆதரவற்ற விடயமாகவும் காணப்படுகின்றன. எனவே, இராணுவம் அரசியலில் தலையிடச் சிந்தித்ததாகவும் கூற முடியாது. ஆனால், படையினர் தலையில் பாரிய பொறுப்பைச் சுமத்திவிட்டு அவர்களுக்கு முன்னுக்குப் பின் முரணான சைகைகளைக் காட்டுவதும் தவறேயாகும். இது விடயத்தில் ஆர்ஜென்டீனா சட்டவாதி ஒருவர் கூறிய கருத்தை முன்வைத்தல் பொருந்தும். துப்பாக்கி ரவைகள் மனிதரைத் தடுத்து நிறுத்தமாட்டா. ஆனால், மனிதரே இந்த ரவைகளைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்பது ஆர்ஜென்டீனாச் சிந்தனை. இது எவ்வளவு தூரம் எமக்குப் பொருந்தும் என்பதையே பிரமரின் பேட்டி தெளிவாகக் காட்டியுள்ளது.

படையினர் இல்லாமல் அரசாங்கம் போரினை நடத்த முடியாது என்பது முக்கியமல்ல, சமாதானத்துக்கான பேச்சுவார்த்தையினையும் நடத்தமுடியாது என்பதே முக்கியம். இதற்கான காரணம் என்ன? நடைபெறும் பேச்சுவார்த்தை யுத்தத்தின் முடிவில் வெற்றி தோல்வியின் பின் நடைபெறும் பேச்சுவார்த்தையல்ல. யுத்தம் ஆரம்பிக்குமுன் நடைபெறும் “பக்குவப்பட்ட” பேச்சுவார்த்தையுமல்ல. போரிலிறங்கிக் களைத்துப் போன இரு திறத்தவர்கள் நடத்தும் பேச்சுவார்த்தையிது. எனவே களைத்துப் போனவர்களின் கருத்துக்களுக்கும் இடமிருக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதனையே ஒருவகைப் “பங்குரிமை” என்று மேலே குறிப்பிட்டேன். தெரிந்தும் தெரியாமலும் ஆசிய நாடுகளில் இந்த விஷப் பரீட்சை நடத்தப்படுகிறது. குடிமக்கள் அரசியலை இராணுவ மயப்படுத்தலின் ஒரு கட்டமிது. கண்முடித்தனமான யுத்த விருப்பு எங்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதைத் தென்னிலங்கை அரசியற் தலைமைகள் காலந்தாழ்த்தியாவது உணரத் தலைப்பட்ட முதலாவது வாய்ப்பென்றும் இந்த அனுபவத்தைக் கூறலாம்.

மக்களுக்காக, மக்களால், மக்களின் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்குத் தான் செல்லுமுன்பதாகவே தான் எதிர்நோக்கும் கஷ்டங்களைப்பற்றிக் கருத்துக் கூறிவிட்டார். மக்களா? துப்பாக்கி ரவைகளா? என்பதை அவர் தீர்மானிக்கவேண்டிய காலகட்டமிது. அதாவது எது மலிவானது என்பதை அவரது அரசியல் அறிவு கோடிட்டுக் காட்டவேண்டும். ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மக்களின் முன்பு வைக்கப்படவேண்டிய முக்கிய விடயமாகவும் இது அமைகிறது.

யுத்தத்தை வெறுப்போர் மீண்டும் மீண்டும் கூறுவது யாதெனில் போரில் மடிவது சாதாரண ஏழை இராணுவ வீரனே. இராணுவத் தலைமைகள்

“குளு குளு” அறைகளில் இருந்துகொண்டு சலபமாகக் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துவிடுகிறார்கள். இந்நாட்டின் உழைப்பாளர் வர்க்கத்தின் சந்ததிதான் களத்திலே கரைந்துகொண்டு வருகின்றது என்று கூறுகிறார்கள். மறுபுறத்திலே யுத்தம் தீர்வு என்போரின் பிள்ளைகளும், உறவினர்களும் சகல போகங்களையும் அனுபவிப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆயினும் இதேவேளை இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நிலை யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளோரின் ஒரு பிரிவினருக்கு மட்டும்தான் ஏற்பட்டுள்ளதென்றும் கூற முடியாது.

கண்களில் தெரியாத கைவிலங்கு

சமாதானத்தை விரும்பாமல் பாக்கியவானாகவும் இருக்க ஆசைப்படுவது இச்சந்தர்ப்பத்தில் சரியானதாகாது. நாடு ஈடுபட்டுள்ள யுத்தமென்பது வேண்டுமென்றே பூட்டிக்கொண்ட கைவிலங்குதான். ஆனால், இவ்விலங்கு பற்றி எங்களில் சிலர் என்னதான் எழுதியும் பேசியும் வந்தாலும் இது கண்களில் புலப்படாத கைவிலங்காகவே இதுவரை இருந்து வந்துள்ளது. சமாதானம் பற்றி உச்சரித்துவிட்டு முதலடி எடுத்து வைக்கும்போதுதான் எமது கைகள் கட்டப்பட்டுள்ளதை நாம் உணரக்கூடியதாக உள்ளது. ஆனாலும் இது உடைக்கப்பட முடியாத விலங்கு அல்ல. நாமாக நமக்கே பூட்டிக்கொண்டதுதானே. ஆரம்பத்திலிருந்தே அரசியலை இராணுவ மயப்படுத்தாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் கடந்த பத்து ஆண்டுகளிலான நிகழ்வுகள் இந்த இராணுவமயப்படுத்தலை அவசியமானதாக்கிவிட்டது. இன்று அந்தத் தளையிலிருந்து விடுபட விரும்பினாலும் முடியாத நிலை தென்படுகின்றது.

பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பது என்பது அரசியலில் இருந்து இராணுவ அம்சத்தை அகற்றுவதையும் உள்ளடக்கியதே என்பதை இப்போதைக்கு பிரதமர் உணர்ந்திருப்பார். ஆக அவரது செயற்பாடுகள் இன்னும் சிக்கலானதாக அமையப் போகின்றன. ஆனால், இது எவ்விதத்திலும் எதிர்பார்த்திராத நிகழ்வுகளல்ல என்பதை நாம் மனதிலிருத்தல் வேண்டும். ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வேட்பாளராக இருந்து கொண்டே தனது பணியின் குறுக்கே உள்ள தடைகளைப்பற்றிப் பிரதமர் குறிப்பிட்டுள்ளமையை இந்நாட்டு “வாக்காளப் பெருமக்கள்” நிச்சயம் கவனத்தில் எடுக்கவே செய்வர்.

வடக்கு கிழக்கில் காவலரண்களில் வெய்யில், மழை, குளிர், வெப்பம், இரவு, பகல் என்று பாராமல் கண்துஞ்சாது காலம் கழிக்கும் இராணுவ வீரர்கள் மனதார எதை விரும்புவார்கள் என்பதை வாக்காளர்கள் சிந்திக்கவேண்டிய நேரமிது. யுத்தமா? பேச்சுவார்த்தையா? என்பது பொதுத்தேர்தலின் போதே முன்வைக்கப்பட்ட விடயம்தான். மக்கள் அதன்மீதான ஆணையை வழங்கிவிட்டார்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆனாலும் ஜனாதிபதித் தேர்தல் இன்னொரு விதத்தில் சமாதானத்துக்கான வேட்கையை வெளிப்படுத்தமுடியும். பலமற்ற பாராளுமன்றத்தை வைத்துக்கொண்டு பிரதமர் செயற்படப்பார்க்கிறார், அதுவும் சிறுபான்மையின வாக்குகளையே பாராளுமன்றத்தில் நம்பியிருக்கிறார். எனவே, அவரது

நடவடிக்கைகள் தேசிய நன்மை கருதியவைதானா? என்று சிலர் வேண்டுமென்றே விதண்டாவாதம் செய்வதை ஏற்கனவே காண முடிகிறது.

எனவேதான் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மக்கள் ஒரு தீர்க்கமான முடிவை வெளிப்படுத்தலாம். அவர்களது வாக்குகள் சமாதானத்துக்கான தமது விருப்பமட்டும் வெளிப்படுத்துபவையாக அன்றிச் சமாதானப்பாதையிலுள்ள தடைக்கற்களை அகற்றுவனவாகவும் இருக்கமுடியும். படையினரில் ஒரு பிரிவினர் எதை விரும்பினாலும் மக்கள் துப்பாக்கி ரவைகளை நிறுத்த முடிவு எடுத்தால் தடைக்கற்கள் படிக்கற்களாக மாறியே தீரும்.

இந்த வகையில்தான் எதிர் வரும் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஆளும் கட்சி வேட்பாளருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பெரும்பான்மை வாக்குகள் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன ஆகின்றன. யுத்தத்துக்கு ஆதரவான கருத்துக்களை மிக நாகுக்காக முன்வைத்து வரும் தேசியப் பத்திரிகைகளின் போக்கையும் மாற்றக்கூடியவிதத்தில் தேர்தல் முடிவுகள் அமைய வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்ப்போம்.

II

சமத்துவத்திலிருந்தே பிறக்கும் சமாதானம்!

ஜனநாயகம் என்றால் அங்கே சட்டத்தின் ஆட்சி இருக்கும். சட்டத்தின் ஆட்சி என்றால் அங்கே சமத்துவம் இருக்கும். சமத்துவம் இருக்கும் இடத்திலேயே சமாதானம் இருக்கும். அரசியல் ரீதியிலுள் சரி வேறு துறைகளிலுள் சரி சமாதானத்தை நோக்கிய பயணத்திலேயே மனிதகுலம் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்துள்ளது. இந்தப் பணயத்திலேயே நாம் தலைவர்களையும் வழிகாட்டிகளையும் அடையாளம் கண்டுகொள்கிறோம். சமாதானம் தனிநபரைப் பொறுத்தளவில் அவரது நெஞ்சுக்குள்ளே ஏற்பட முடியும். ஏற்படுத்தியும் கொள்ளலாம். ஒரு சமூகத்தைப் பொறுத்தளவில் அது வெளிப்படையானதாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்படவேண்டியதாகிறது. ஆயின் சமத்துவம் உறுதிப்படுத்தப்படும்போது அங்கு சமாதானம் வெளிப்படையாகவே புலப்படுகின்றது.

உளவியற் பிரச்சினை.

சமத்துவம் என்பது வெறுமனே அரசியல் அல்லது சட்டச் சுலோகம் அல்ல என்பது எங்களால் உணரப்படுவதில்லை. எந்த மோசமான ஆட்சியாளனும் தான் மற்றவர்களைச் சமமற்று நடத்துவதாக ஒப்புக்கொள்வதில்லை. சித்திரவதை செய்யும் விருப்புக்கொண்டோருக்கு எப்படி அது ஓர் உளவியற் பிரச்சினையாக அமைந்து விடுகின்றதோ அதேபோன்று இந்தச் சமத்துவ நடத்துகையும் ஓர் உளவியற் பிரச்சினையாகவே இன்று ஆய்வாளர்களால் கருதப்படுகின்றது.

வட்டத்துக்கு அப்பால்!

அரசியல்ரீதியில் சமத்துவம் என்ற சொல் முதன் முதலில் பிரஞ்சுப் புரட்சியின்போது முன்வைக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. சட்டரீதியிலும் இச்சொல் 17ஆம் நூற்றாண்டில் தான் அறிமுகமாயிருக்கவேண்டும். பிறக்கும்போது மனிதன் சமத்துவமுடையவன் என்ற கோட்பாட்டை முன்வைத்தே சட்டச் சிந்தனையாளர்கள் தமது வாதங்களுக்கு ஆதாரந் தேடி வந்திருக்கின்றார்கள். மனிதன் பிறக்கும்போது சமத்துவமுடையவனாகப் பிறந்தாலும் சமூகத்தில் ஓர் அங்கத்தினன் என்றளவில் போகப்போக அவன் தனக்கு இணையாக மற்றவர்களை அங்கீகரிக்கத் தயங்குகிறான். ஏதாவதொரு வட்டத்தைக் கண்டுபிடித்து அதற்குள் நின்றுகொண்டு ஏனையோரை இயன்றளவு அந்த வட்டத்துக்கு அப்பால் நிறுத்திவிடவே அவன் முயற்சிக்கிறான். இதற்காக அவன் சாம, பேத, தண்ட வழிவகைகள் எதனையுமே பாவிக்கத் தயங்குவதில்லை. தெரிந்தோ தெரியாமலோ நாமெல்லோரும் இத்தகைய வட்டத்துக்குள் நிற்பவர்களே என்று சொன்னால் ஏற்பதற்கு எவ்வளவு தயக்கமாக இருக்கிறது. இதனால்தான் ஞானிகள், ஆன்மீகரீதியில் மனித மனத்தில் சமாதானம் கிடையாது என்று கூறுகிறார்கள்.

மனிதனைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட சமூகத்தில் ஒரு குழு என்ற ரீதியில் சமத்துவத்தைக் காண அதை அங்கீகரிக்கத் தயங்குகின்ற பிரச்சினைகளை வைத்தே அச்சமூகம் அரசியல் நடத்துகிறது. மிக நுணுக்கமாக, புத்திசாதுரியமாக, கற்பனைக்கெட்டாத விதத்திலெல்லாம் சமத்துவமின்மையைக் கண்டுபிடிக்கச் சமூகங்கள் பாடுபடுகின்றன. ஆகையினால் ஒரேயடியாகச் சமத்துவம் பற்றிப் பேசாமல் அடிப்படையிலான சில ஒற்றுமைகளைக் கண்டறிந்து அந்தரீதியிலாவது சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்கக்கூடாதா என்ற வினாவை அரசியற் சிந்தனையாளர்கள் முன் வைக்கின்றனர்.

நாம் உருவாக்கியவை

தீர்வுத் திட்டங்கள் யாவும் இத்தகைய அங்கீகரிப்பை வேண்டி நிற்பன என்பதை இப்போது உணரலாம். ஆனால் சமூகமொன்று அரசியல்ரீதியில் மிகவும் வேற்றுமையுணர்வோடு வளர்க்கப்பட்டிருக்கையில் தீர்வுத் திட்டங்களை ஜீரணிக்கும் மனோபாவம் அங்கே இலகுவில் ஏற்படுத்தப்படமுடியாது. சாதாரணமாக நாம் அரசியல்வாதிகளைக் குறைகூறிவிடுகிறோம். நாடு இத்தகைய மோசமான நிலைக்குப் போனமைக்கு அரசியல்வாதிகள்தான் காரணம் என்கிறோம். யார் இந்த அரசியல்வாதிகள்? இவர்கள் சந்திரமண்டலத்திலிருந்தா இந்த நாட்டை வழிநடத்தினார்கள்? அவர்களை நாங்கள் தான் உருவாக்கினோம். பின்னர் தீவிரவாதிகளையும் நாமே உருவாக்கினோம். அவர்களைப் பயங்கரவாதிகள் என்றழைப்பதிலும் எமக்கு இன்னொருவித சந்தோஷம்.

ஆக, அடிப்படையில் இதுதான் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட உளவியற் பிரச்சினை. சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்காத மனித மனம் பின்பு பல்வேறு தஞ்சங்களை

நாடுகிறது. தனது இயலாமையைச் சமூகமயப்படுத்துகிறது. வரலாறுகளுக்கு வர்ணம் பூசுகிறது. சிலவற்றைத் தலைமேல் தூக்கி வைத்து ஆடுகிறது. வேறுசிலவற்றைக் காலடியில் போட்டுத் துவைத்துவிடத் துடிக்கிறது.

இந்தப் போக்கிற்குக் கடிவாளமிடுவதானால் சமத்துவம் உள்ளிருந்து உதித்திட வேண்டும். ஆனால் இது ஞானிகளுக்கும் மதத்தலைவர்களுக்கும் உரிய இடமெனவும் விட்டுவிடமுடியாது. சமூகத்தில் சமத்துவத்தைப் பேணல் என்பது அரசியல் விழிப்புணர்வு மிக்கவர்களுக்கு ஆக்கூடிய காரியமே. ஆட்சிகள் தோன்றுவதும் மறைவதும் இந்த விழிப்புணர்வினால்தான். இதில் இலங்கை மட்டும் விதிவிலக்காகிட முடியுமா? எனவே சமத்துவத்தைச் சிந்திக்க வேண்டிய காலகட்டமிது.

அடிமட்டத் தயார்ப்படுத்தல்.

சமூகத்தில் வேற்றுமை உணர்வினை விதைத்த பின் வேறு அறுவடைகளை எதிர்பார்த்த வேதனைதான் எமது நாட்டு அரசியல் வரலாறு. அத்துடன் அவ்வப்போது காலத்திற்கேற்றபடி தீர்வுத் திட்டங்களை முன்வைத்து அவற்றைத் திணிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளினால்தான் உடன்படிக்கைகள் தோல்வி கண்டுள்ளன. ஒப்பந்தங்கள் கிழிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிங்கள நாளிதழ் ஒன்றில் வெளிவந்த செய்தியில் புலிகள் ஜனவரியில் கொழும்புக்கு வருவதற்காக அவசர அவசரமாகக் கத்தோலிக்கப் பெயர்களைச் சூட்டிக்கொள்கிறார்கள் என்றொரு “கதை” அவிழ்த்துவிடப்பட்டிருக்கிறது. இச்செய்தியிலிருந்து எப்படி வேற்றுமை விதைக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். புலிகளில் கத்தோலிக்க மதத்தவர்களே இல்லை என்றொரு கருத்துத்தரப்படுகிறது. புலிகளுக்கு மதம் பற்றிய கரிசனம் கிடையாது என்பது இன்னொரு கருத்து. அதைவிட மோசமாக புலிகளுக்கு இதைவிட்டால் கொழும்புக்கு வர வேறு சந்தர்ப்பமே கிடையாது என்றொரு கண்டுபிடிப்பு.

இந்தச் செய்தி உண்மையில் தனிப்பட்ட ஒருவரின் மோசமான “படைப்பு”. ஏன் மோசமானது என்றால் அவர் மனத்திலுள்ள வெறுப்புணர்வை வெளிக்காட்ட சமத்துவமின்மையைச் சமாளிக்கத் தனது அறிவைப் பாவிக்க முற்படுகிறார். இந்தச் செய்தி நம்பப்பட்டால் பாப்பரசரைத் தரிசிக்கக் கொழும்புக்கு வரும் 10,000 பேரும் (ஏளிந்த எண்ணிக்கை மட்டுப்பாடு என்பதும் விளங்கவில்லை) எத்தகைய கெடுபிடிகள், சோதனைகளுக்கு உள்ளாவர் என்பதெல்லாம் இதைக் கண்டு பிடித்தவருக்குத் தெரியும். உண்மையில் அதைத்தான் அவரும் விரும்புகிறார். வடக்கிலிருந்து வரும் 10,000 பேரும் நன்கு சோதனையிடப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவது எப்படி? இதற்காகத்தான் இத்தகைய கண்டுபிடிப்பு. பாதுகாப்புப்படையினருக்கான புத்திமதியை இவர் வழங்க முற்படுகிறார்.

சமாதானத்தின் தேவையாரால் உணரப்படவேண்டும் என்பதற்கு இத்தகைய செய்திகள் எழுதுபவர்களும் அதை அப்படியே விழுங்குபவர்களும் நல்ல

உதாரணம். இவர்கள் சமத்துவத்துக்கு எதிரானவர்கள் என்பது இலகுவில் அடையாளங் காணப்படுகிறது. ஆனால் இவர்கள் அப்பாவி மக்களையும் தம்போக்கில் சிந்திக்க வைக்க முற்படுகிறார்கள். இதைத் தடுக்கவே அடிமட்டத் தயார்ப்படுத்தல் அவசியமாகிறது. சமத்துவம் அவர்களது மனதில் விதைக்கப்படவேண்டும். ஓர் இனம் மற்றொரு பிரிவைவிட எவ்விதத்தில் உயர்ந்தது என்பதற்கு அறிவார்த்தமான விடை கூறமுடியாது. ஹிட்லரைப் போன்றவர்கள் மட்டுமே இத்தகைய விடையைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றவர்கள். அதிருஷ்டவசமாக உலகம் அத்தகையவர்களை அடியோடு ஒதுக்கிவிட்டது. அதுமட்டுமன்றி அத்தகையவர்கள் யாருமே இனிமேல் உருவாகக்கூடாது என்பதற்காகவும் பல்வேறு ஏற்பாடுகளைச் சர்வதேச சமூகம் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் அறிந்திருந்தும் சமூகங்கள் இன்னும் பிளவுபட முயல்வதும் அதை அனுமதிப்பதும் வேதனையானதே.

மொழி, இனம், மதம், கலாசாரம், பிரதேசம் என்ற அடிப்படையில் பிளவுகள் ஏற்படுகின்றன என்றால் அதற்கு இந்த அடிப்படையிலான தனித்துவத்தை அங்கீகரித்தல் காரணம் அல்ல. இந்த அடிப்படையிலான ஆதிக்க உணர்வே காரணம் என்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். “ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னளவில் நிச்சயம் சிறுபான்மையே” என்றொருவர் சுட்டிக்காட்டுவது இதை வைத்துத்தான். இந்தச் சிறுபான்மை தன்னைப் பெரும்பான்மையாக்கத் தேடும் உறவுகள் தான் ஆதிக்க உணர்வுகளாகின்றன. சிலவேளைகளில் அளவுக்கு அதிகமான பலாத்காரப் பாவனையினால் இந்த உணர்வுகள் அடக்கப்படுகின்றன. வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் இதே பலாத்காரம் இந்த உணர்வுகளைத் தட்டிக்கொடுக்கின்றன. ஸ்ராலின் முதலாவது வழியைக் கையாண்டு சோவியத் யூனியனைக் கட்டிக் காத்தார். ஹிட்லர் இரண்டாம் வழியில் இந்த உணர்வுகளைத் தட்டிக் கொடுத்தார். இரண்டுமே பயனற்ற அணுகுமுறைகள் என்பது பின்னாளில் நிரூபணமாயின.

பற்றுத்துறக்கா சமத்துவம்.

ஆகையால் தான் மக்கள் தலைமைகள் பற்றிக் கவலைப்படாமல் சமத்துவ உணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும். மக்களின் மனமாற்றம் நிச்சயம் தலைமைகளின் மனங்களையும் மாற்றும். இதில் ஏதோ பெரிய புரட்சி, இரகசியம் அடங்கியிருப்பதாக நினைக்கத் தேவையில்லை. 1970களில் இலங்கையில் மாணவர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்தில் தரப்படுத்தலை அறிமுகப்படுத்திய அதே கட்சிதான் இன்று சமத்துவத்தைக் கூடுதலாக வலியுறுத்துகிறது. மக்களின் மனமாற்றம் தலைமைகளின் மனங்களை மாற்றவில்லையா? தேவையேற்படின் தலைமையையே மாற்றலாமல்லவா? ஆக, சமாதானத்தைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசுவதைவிடச் சமத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். சமத்துவம் உறுதியானால் சமாதானம் நிலையானதாகும். எவரும் எந்தப் பற்றையும் துறக்காமலேயே சமத்துவத்தை விரும்பலாம், சமாதானத்தை அனுபவிக்கலாம்.

சமமற்ற உலகில் சமத்துவமா?

எதுவுமே நிரந்தரமல்ல என்பது ஒரு ஞானியின் திருவாக்கு. உலகமே நிரந்தரமல்ல என்பது இதில் பெறப்படுகிறது. இதையே சமூகவியலாளர் "உலகம் சமமற்றது என்கிறார்" உலகஞ் சமநிலை பெறவேண்டும் என்பது இலட்சியக் கனவுகளே. சமநிலை பெறமுடியாது என்பதே யதார்த்தமான உண்மை. ஆக, இங்கே சமத்துவம் எப்படிச் சாத்தியமாகும்? 80 வீத மக்கள் 20 மக்களைச் சமத்துவமெனக் கொள்வார்களா? ஆகவே இந்த 20 தனித்துப்போய்த் தன்னை 100 ஆக ஆக்கிக்கொள்ளும்போது சமத்துவம் கிடைக்கிறதா? அந்த 100 க்குள் எல்லோரும் சமமாகி விடுவார்கள் என்ற பொருளா? இவை விடை காணப்படாத வினாக்கள்.

பிரிந்துபோன நாடுகள் தொடர்ந்தும் பிரிகின்றன. அல்லது பிரிய முடியாமல் போரிட்டு அழிகின்றன. ஆனால் அதற்காகப் பிரிவினையே கூடாது என்று சகித்துக்கொண்டு அழியவேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. சமத்துவமின்மைகள் கூர்மையடைகின்றபோது பிரிவினை தவிர்க்கமுடியாததாகும். பிரிவினையைத் தடுப்பதானால் சமத்துவத்தைத் தழைக்கவிடவேண்டும். அதற்கான வழிவகைகள் நாளாந்தம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டே வருகின்றன. இந்த உண்மைகள் தெரியாமலிருந்தால் கவலைப்படலாம். தெரிந்தும் கண் திறவாது இருந்தால் சத்திரசிகிச்சைகள் மூலமே கண் திறக்கப்படலாம். எனவே இயன்றளவுக்கு நாமாகவே கண்களைத் திறப்போம். யதார்த்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு பயிர்விளைவிப்போம்.

சமமற்ற உலகில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டல் என்பதைத்தான் இலகுவான மொழியில் வாழு! வாழவிடு! என்கிறோம். இதற்கான வழிவகைகளையும் முன்வைக்கின்றோம். அதிருஷ்டவசமாக இந்த வழிவகைகள் வேறிடங்களில் பரீட்சிக்கப்பட்டவையாகவும் இருப்பதால் நம்பிக்கையோடு செயற்படமுடிகிறது. இவை சமஷ்டி என்ற பெயரில் வரலாம். அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்றும் வரலாம். இல்லையேல் மாகாணசபை, மாநில சுயாட்சி, பிராந்திய சுயாட்சி, பிராந்திய சபைகள் என்றவாறாகத் தன்னாட்சி அமைப்பில் பல்வேறு பெயர்களைச் சூடிக்கொண்டு வரட்டும். அடிப்படையில் அவை சமத்துவத்தைக் கொண்டுவருமா? ஆதிக்க உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட உத்தரவாதங்களைத் தருமா? மறுவிதத்தில் தீர்வுகள் நிலையானவையா என்று கேட்கத் தோன்றும். வீரதீர்க் கோஷங்களும் சமத்துவத்தை உருவாக்கா. அதேபோல மலினமான கபட நோக்கத்துடனான முன்வைப்புக்களும் சமாதானத்தைக் கொண்டுவரமுடியாது.

இனி இந்தச் சமத்துவ உணர்வினை எதைக் கொண்டு அளவிடுவது என்று கேட்கத் தோன்றும். இது அகவயமான (Subjective) சோதனை மூலம் பார்க்கப்படவேண்டியதா? அல்லது புறவயமான (Objective) சோதனை மூலம் ஒப்பிடப்பட வேண்டியதா? பெரும்பான்மையினர்களும் அவற்றின் தலைமைகளும் எப்போதும் அகவயமான சோதனையையே முன்வைக்கின்றன. அதேவேளை சிறுபான்மையினம் புறவய அணுகுமுறையை முன்வைக்கின்றது.

“நீயும் நானும் சமமாகத் தானே இருக்கிறோம்” என்று பெரும்பான்மை இனமொன்று கூறலாம். ஆனால் அது உண்மையாக வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இங்கே சிறுபான்மையினர் அங்கே பார் இங்கே பார் என்று வேறுபல உதாரணங்களைச் சுட்டிக்காட்ட முயலும். இதுவே புறவயமான சோதனை. எனவே சமத்துவம் என்பது புறவயமான அணுகுமுறைக்குரியது. ஒப்பீட்டுரீதியில் சமத்துவம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் வரை சமாதானம் நிலைநிறுத்தப்படமுடியாது.

எனவேதான் சமாதான முயற்சிகள் பற்றிப் பெரிதான பேச்சுக்கொள்ளப்படும் இக்காலகட்டத்தில் சமத்துவம் பற்றிய சிந்தனைகள் அவசியமாகின்றன. இதனை அரசியற் பூச்சுடன் கூறுவதானால் சுயகௌரவத்துடனான தீர்வு என்று கூறலாம். சுயகௌரவம் என்போது இழக்கப்படுவதாகக் கருதப்படுகிறதோ அப்போதே சமாதானமும் மறைந்துவிடும். எனவே சமாதானத்தைச் சமத்துவத்திலிருந்து பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. எமது நாட்டு அரசியல் வரலாற்றை ஆழமாகப் பார்த்தால் சமத்துவத்துக்கு என்ன நடந்தது, சமாதானம் என்னவாயிற்று என்பது இலகுவாகப் புரிந்துவிடும்.

அதேவேளை சமத்துவம் என்பது மேல்மட்டத்திலிருந்து திணிக்கப்பட முடியாததும் அடிமட்டத் தயார்ப்படுத்தலினால் அடையப்பட வேண்டியதென்பதையும் ஞாபகத்திற் கொள்ளல்வேண்டும். சுட்டமண்பச்சைமண் நிலையில் இருந்து கொண்டு எந்தவித ஒப்பந்தத்தினாலும் உடன்படிக்கையினாலும் சமாதானத்தைக் கொண்டுவந்துவிடமுடியாது. அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் என்ற பச்சைகளின் மூலம் இவற்றை ஒட்டவைத்துவிடவும் முடியாது. இதற்கான முயற்சிகள் இங்கு மட்டுமல்ல வேறு நாடுகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுத் தோல்வியடைந்தமையைத் தான் ஏற்கனவே பார்த்தோமே. எனவே இனியும் அப்படியான முயற்சிகள் தவிர்க்கப்படவேண்டும். அடிமட்டத்தில் நல்லதை விதைப்போம். சமாதானத்தை அறுவடை செய்வோம். இதில் தலைமைக்கும் குடிகளுக்கும் சம்பொறுப்பு, சமவாய்ப்பு, சமமான கடப்பாடுண்டு என்பதை மட்டும் மறக்கவே கூடாது.

III

சமஷ்டி வேறு, அதிகாரப்பரவலாக்கல் வேறு

அரசாங்கம் ஒவ்வொரு முறை மாறும்போதும் ஒவ்வொரு புதிய அரசியலமைப்பு வந்துவிடுமோ என்றளவுக்கு எமது அரசியல் வரலாறு புதுயுகம் படைத்துவருகிறது. 1947 - 95 க்குள் நான்காவது அரசியலமைப்பை நாடு காணப்போகிறது. 1995 ஜூலை மாதத்தில் புதிதான அரசியலமைப்பு அறிமுகமாகலாம் என அரசியலமைப்பு விவகார அமைச்சர் அடிக்கடி கூறிவருகிறார். தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் புதிய அரசியலமைப்பு விடயத்தில் இராமன் ஆண்டாலென்ன இராவணன் ஆண்டாலென்ன என்று இருக்கமுடியாத நிலை இன்று. கடந்த 17 வருடக் கசப்பு அனுபவங்கள்

இராவணன் ஆண்ட கதையாக மறக்கப்பட எதிர்வரும் ஆண்டுகளை இராமன் ஆளும் காலமாகப் பார்க்க விரும்பும் மக்களே இலட்சக்கணக்கில் வாக்களித்துப் புதிய ஜனாதிபதியைத் தேர்ந்தெடுத்தனர் என்பதையும் ஏற்கத்தான்வேண்டும். தமிழ் மக்கள் அமைதிக்காக வாக்களித்தார்களா அல்லது அரசியலமைப்பில் சீர்திருத்தம் வேண்டி வாக்களித்தார்களா என்பதையிட்டு இன்னும் ஆய்வு செய்ய நிறையவே இடமிருக்கிறது.

புதிய அரசியலமைப்பு ஒன்று அறிமுகமாவதால் மட்டும் இலங்கையில் நிலவும் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டுவிடுமா? வெறுமனே ஜனநாயகப்படுத்தல் கோஷத்தினை நம்பி தங்களையும் அடகுவைத்த விவரத்தை மக்கள் நாளடைவில் உணரவேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய சம்பவங்கள் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று அச்சம் கொள்ளவும் வேண்டியுள்ளது. நாட்டை உண்மையாக ஜனநாயகப்படுத்துதலின் மூலம் பெரும்பான்மை மக்கள் சிறுபான்மை மக்களின் நியாயமான அபிலாஷைகளை உணருவதற்கு வாய்ப்பேற்படும் என்று சில புத்திஜீவிகள் கருதிச் செயற்படுகிறார்கள். இதன் மூலம் ஓரளவு பயன் கிட்டியுள்ளது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

புதிய அரசியலமைப்பானது நடைமுறைக்கு வருவது ஒரு புறமிருக்கட்டும் நாட்டின் எரியும் பிரச்சினைக்கு அதில் தீர்வேதும் இருக்குமா? இருக்கும் என்கிறார்கள் பலர். ஆனால் யாரைத்திருப்பிப்படுத்துவதாக இந்தத் தீர்வுகள் இருக்கவேண்டும்? இங்கே தான் வேற்றுமைகள் கொடிகட்டுகின்றன. யார் உண்மையான பிரதிநிதிகள்? தமிழ்க்கட்சிகள் இதுவிடயத்தில் இருவேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

கடந்த வருடம் டிசெம்பர் 12ஆம் திகதிக்கு முன்பாக அரசியல் கட்சிகள் தத்தமது ஆலோசனைகளைப் பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவுக்குச் சமர்ப்பித்துவிடுமாறு கேட்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கமையத் தமிழ்க்கட்சிகளும் தமது யோசனைகளை முன்வைத்துள்ளன. அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் பற்றி ஏற்கனவே நன்கு ஆராயப்பட்டு வந்திருந்ததால் சிலகட்சிகள் கையிருப்பிலுள்ளதை அப்படியே சமர்ப்பித்துள்ளதாகவுந் தெரிகிறது. எல்லாக் கட்சிகளும் சமர்ப்பித்துள்ள ஆலோசனைகளில் அதிசயமான ஓர் ஒற்றுமை உள்ளதுபோலத் தெரிகிறது. அதாவது இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக வழங்கப்படும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் அமைப்புக்கு என்ன பெயர் என்பதில் அது மாகாணசபையா, பிராந்திய சபையா, மாநில சுயாட்சியா என்பதில் இந்த அமைப்புக்கு எவ்வித பெயரையும் வழங்கக்கட்சிகள் தயாராக இல்லை. பொதுவான அலகு என்றே பாவித்துள்ளன.

இதற்கிடையில் ஜனாதிபதி தமிழ்க்கட்சிகளை அழைத்துப் பேசியிருக்கிறார். இனப்பிரச்சினைத் தீர்வு தொடர்பில் அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டை விரைவில் அவர் வெளியிடப்போகிறார் எனவும் கூறப்படுகிறது. இந்த நிலைப்பாடு என்ன என்பது பற்றி அமைச்சரவைகூட இன்னும் அறிந்திருக்கவில்லை எனவும் அமைச்சரவைப் பேச்சாளர் கூறியுள்ளார். ஆக ஜனாதிபதி வெளியிடப்போகும் அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடு என்பது ஏற்கனவே

தமிழ்க்கட்சிகள் சமர்ப்பித்த யோசனைகளைக் கருத்திலெடுத்ததாக இருக்குமா? அல்லது புலிகளின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்வதற்கான ஒரு முன்வைப்பாக இருக்குமா என்றெல்லாம் யோசிக்கவேண்டியுள்ளது. அதிகாரப்பரவலாக்கல் தொடர்பான அமைப்புப் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் தமிழ்க்கட்சிகள் தப்பிப்பதைப்போல அரசாங்கமும் இப்படி எதனையேனும் முன்வைத்துவிட்டு அதில் பற்றுறுதியில்லாமல் பின்னர் தப்பிக்கப்பார்க்குமோ என்றும் அஞ்சவேண்டியுள்ளது.

சீர்திருத்தமும் சிறுபான்மையினரும்

சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண்பதற்கென்று அரசியலமைப்பு மாற்றப்படுகின்றதா என்றால் இல்லையென்றே கூறலாம். நாட்டில் ஜனநாயகத் தேய்வு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த அம்சங்களை அகற்றவே புதிய அரசியலமைப்பு அறிமுகமாக இருக்கிறது. அரசியலமைப்புகளின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனமாக அரசியலமைப்பு மாறிவிட்டதைக் கடந்த இரு தடவைகளில் பார்த்துப் பரவசமடைய முடிந்தது. மூன்றாவது முறையும் இத்தகைய காட்சி இருக்கக்கூடாது என்பதால் அரசியலமைப்பை நிலையான ஒன்றாக அதாவது அரசாங்கங்கள் மாறும்போது நினைத்தபடி மாற்றமுடியாததாக மிக அடிப்படையானதொன்றாக ஆக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் ஒரு சிலர் மத்தியில் காணப்படுகின்றது. ஜேர்மனியில் இந்த நிலையே காணப்படுகின்றது. அங்கு அரசியலமைப்பை (Basic Law) என்கிறார்கள். அதன் முக்கியத்துவம் இதனால் விளங்கும். அதாவது பாராளுமன்றத்துக்கு மேலேயே இது இருக்கும். இதில் கைவைக்கும் தகுதி பாராளுமன்றத்துக்குக் கிடையாது. இதனால்தான் ஐம்பது வருடங்களுக்கு அங்கு அரசியலமைப்பு தாக்குப்பிடிக்க முடிந்தது எனலாம்.

ஆக அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் என்பது சிறுபான்மையினரைப் பொறுத்தளவில் முற்றிலும் வேறான கோணத்தில் அணுகப்பட வேண்டியதாகிறது. பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வும் அத்தீர்வின் நிரந்தரத் தன்மையும் சமமான முக்கியத்துவமுடையன. தீர்வினைப் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் தீர்மானிக்கலாம். ஆனால் அது எங்ஙனம் உறுதிப்படுத்தப்படும் என்பது அரசியலமைப்பின் உத்தரவாதங்களைப் பொறுத்தது. பாராளுமன்றத்துக்குமேலாக ஒர் உத்தரவாதமில்லாவிட்டால் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து தீர்வுகளும் அடிக்கடி மாறவேண்டியேற்படும்.

இவ்வகையில் வரப்போகும் அரசியலமைப்புப் பற்றி நாம் கவனஞ்செலுத்தியேயாக வேண்டும். வழக்கமான மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை மூலம் மாற்றப்படக்கூடிய உத்தரவாதங்களால் எமக்குப் பயன்ஏற்படப்போவதில்லை என்பதை வலியுறுத்தவேண்டும். வேறு சில நாடுகளில் உள்ளதைப்போல இரண்டாவது சபை (செனட் சபை) இங்கும் தேவையெனச் சிலர் விதந்துரைத்துள்ளனர். ஆனால் அது நடைமுறைக்கு வருமா என்பதில் சந்தேகமுள்ளது. இந்நிலையில் உத்தரவாதங்கள் இன்னும் உறுதியானதாக அமைதல் வேண்டும். தேர்தல் நடைமுறையும்

மாற்றத்துக்குள்ளாகிறது. மாற்றத்தின் மூலம் சிறுபான்மையினருக்கு உரிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்குமா என்ற விடயத்தைப் போலவே பாராளுமன்றம் தனது பலத்தைப் பிரயோகிக்கும் வாய்ப்பு எப்படையானதாக அமையும் என்பதும் கவனத்திற்குரியது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கும் ஏனைய நாடுகளிலுள்ள பிரச்சினைக்கும் இடையிலான முக்கிய வேறுபாடு-சமமான தேசியவாத உணர்வோடுள்ள இனங்கள், ஆனால் அதேவேளையில் விகிதாசாரத்தில் பாரிய வேறுபாடுள்ள சனத்தொகை. இலங்கையில் சிறுபான்மையினத்தவரது மொத்தத்தொகை நாட்டின் முழுச்சனத்தொகையினதும் 1/3 பங்காக மாட்டாது என்பது சில விடயங்களில் எம்மால் கவனிக்காமல் விடப்பட்டுள்ளது. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் மூலம் அமையும் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையினப் பிரதிநிதிகள் நிரந்தரமாகவே 2/3 பங்குக்கும் மேலாகவே இருப்பர். ஆகவே மிகவும் உணர்ச்சி பூர்வமான அல்லது சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களில் சிறுபான்மையினரது நலன்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு இந்த 2/3 பங்கு உத்தரவாதத் தவிர்ந்த வேறுமார்க்கம் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

பல்வேறு இனக்குழுக்கள் உள்ள நாட்டில் பெரும்பான்மையினத்தின் பலத்தைச் சரிசெய்யத்தக்க வகையில் ஏனைய இனங்கள் கூட்டுச்சேரும் வாய்ப்பு சில நாடுகளிலுண்டு. ஆனால் இலங்கையில் அப்படியொரு நிலைமையே கிடையாது. உதாரணமாகக் கனடாவில் ஆங்கிலேயர் 40% ஏனைய இனத்தவர்தொகை 60%. லெபனானில் முஸ்லிம்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இடையில் விகிதாசாரத்தில் பாரிய வேறுபாடில்லை (ஆனால் உட்பிரிவுகள் உள்ளன). முன்னைய யூகோஸ்லாவியாவில் சேர்பியரைவிட ஏனைய இனத்தவர் தொகை அதிகமாக இருந்தது. பெல்ஜியத்தில் மூன்று மொழிக்குழுக்கள், இதில் இரட்டை மொழிப்பிராந்தியம் என நான்காவது பிரிவும் சேர்க்கப்பட்டு நாடு நான்கு மொழிவாரிப்பிராந்தியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பிரெஞ்சு-பிளெமிஷ் (ஜேர்மன்) மொழிக்குழுக்கள் போட்டியிட்டாலும் மூன்றாவது மொழிக்குழுவான டச்சுக்குழுவில் தீர்மானம் தங்கியிருக்கும்.

மேற்கூறிய நிலைமைகள் எதுவுமே இலங்கையில் இல்லை. எமது நிலைமை சைப்பிரஸை ஒத்தது. அதாவது அங்கு பெரும்பான்மையினராகிய கிரேக்கர் 80%, சிறுபான்மையினராகிய துருக்கியர் 18% மட்டுமே. சைப்பிரஸை நினைத்தால் ஏற்படும் அச்சம் எமது எதிர்காலப் பேச்சுவார்த்தைகளில் கூடுதலான எச்சரிக்கை உணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதற்காவே இதைக் குறிப்பிடுகின்றேன். எனவே 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை என்பது ஜனநாயகத்துக்கு உதவலாம். ஆனால் இலங்கையில் சிறுபான்மையினருக்கு உதவப்போவதில்லை.

சமஷ்டியும் அதிகாரப்பரவலாக்கலும்.

எமது பிரச்சினைக்கு ஆகக்குறைந்த தீர்வு சமஷ்டியே என்பதில் பல்வேறு மட்டங்களில் கருத்தொருமை காணப்படுகிறது. அப்படியான அபிப்பிராயம்

ஏற்படுத்தப்பட்டும் வருகிறது. சமஷ்டி என்றால் பிரிவினை என்று சமஷ்டிக்கட்சியினருக்குச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் அன்று சொல்லி வந்தார்கள். இல்லை, சமஷ்டி என்றால் ஒற்றுமை என்று இன்று அவர்களே சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஏராளமாக உயிர் உடைமைச் சேதங்களுக்குப் பிற்பாடுதான் இந்த மாற்றம்.

ஆனால் தமிழ்க்கட்சிகள் சிலவும் புத்திஜீவிகள் சிலரும் பழைய அனுபவங்கள் காரணமாகச் “சமஷ்டி” என்ற சொல்லைப் பாவிக்க விரும்பாமல் “முறையான அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை எந்தப் பெயரில் தந்தாலுஞ்சரி அது சமஷ்டி” என்ற பெயருடன்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது அவசியமில்லை” எனக் கூறி வருகிறார்கள். இதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. உண்மையான “சமஷ்டி” அமைப்பினை வேறு பெயரில் அறிமுகப்படுத்தமுடியாது. “சமஷ்டியாட்சி” பற்றிய தவறான விளக்கத்தை இவர்கள் ஏற்படுத்துகிறார்களோ என்று விசனப்படவேண்டியுள்ளது.

சமஷ்டியாட்சி என்பதுவேறு அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது வேறு. இரண்டுமே முற்றிலும் வேறுபட்ட அணுகுமுறைகள். ஒன்றுக்கு மற்றையதன் பெயரை வைத்து அழைக்க முடியாது. கடந்த அரசாங்கத்தின் இறுதிக்கால கட்டத்தில் அதிகாரப்பரவலாக்கத்தை அதுவும் மிகக்குறைந்தளவில் சிபாரிசு செய்து அதற்குச் சமஷ்டி முறையென்று “கண்ணாமூச்சு” காட்டும் வித்தையை பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழு மேற்கொண்டிருந்ததைக் கண்டோமல்லவா. அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது கட்டாயமாக ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள்ளேதான் இருக்கும். அங்கே கொள்வாரும் இருப்பார். கொடுப்பாரும் இருப்பார். கொடுத்தவனே எடுத்துக் கொண்டாண்டி என்ற ஒப்பாரியும் இருக்கும். எடுப்பதில் கொடுப்பதில் அளவுகள் மாறுபடலாம். ஆனால் அதனால் சமஷ்டி முறை ஏற்படுவதாகாது.

சமஷ்டியாட்சி முறையில் அதிகாரம் பரவலாக்கப்படுவதில்லை. சமமாகப் பங்குபோடப்படுகிறது. அதிகாரம் எங்கிருந்து பெறப்படுகிறது? மக்களிடமிருந்து! இந்த மக்கள் அடிப்படையில் வேறுபட்ட தேசியங்கள். இவற்றில் இருந்து பெறப்படும் இறைமையும் வெவ்வேறாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்தத் தேசியங்கள் குறிப்பிட்ட சில பொது நோக்கங்களுக்காக ஒன்றிணைகிறார்கள். எந்தெந்த நோக்கங்கள் அவை என்பதையே அரசியலமைப்புக் கூறவேண்டும். இங்கு கொள்வார், கொடுப்பார் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எண்ணிக்கை விகிதாசாரத்தை விட யதார்த்தமான நிலைப்பாடு முக்கியமாகின்றது. எனவேதான் சமஷ்டியாட்சியின் வெற்றியென்பது குறிப்பிட்ட சமஷ்டி அரசொன்று எத்தகைய சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது என அரசியலமைப்பு அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஒரு நாடு உயிர் பிழைப்பதற்கான கடைசி வழி என்றளவில் சமஷ்டியைத் தழுவிய நாடுகள் உயிர் தப்பியுள்ளன. அதே வேளை அந்நிய ஆட்சியாளரால் முன்வைக்கப்பட்டதாகவும் பரந்த பிரதேசம், பல்வேறு இனக்குழுக்கள்

என்பதற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகவும் உள்ள நாடுகளில் சமஷ்டி
தோல்வியடைந்தமையும் ஞாபகத்தில் கொள்வோமா?

இரண்டாம் உலப் போரின் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட சமஷ்டி அரசுகள்
இரண்டு. யூகோஸ்லாவியாவும் செக்கோஸ்லாவியாவும். இரண்டுமே இன்று
உடைந்து சிதறிவிட்டன. அதே வேளை பொதுவான பாதுகாப்பு, பொருளாதார
வளங்களைப் பகிர்தல் என்பதில் ஒன்றிணைந்த அமெரிக்கா, சுவிஸ்சர்லாந்து
ஆஸ்திரேலியா என்பன தப்பிப் பிழைத்துள்ளன. செயற்கையான
உருவாக்கங்களை அரசியலமைப்பென்ற பசைகொண்டு ஒட்டிவைப்பதால்
பிரச்சினைகள் தீர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. குறிப்பாக மொழி, கலாசாரம்
என்ற பலமான அடிப்படைகளில் பிளவுண்ட இனங்களை ஐக்கியப்படுத்துவதில்
மிகத் தாராளமான அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளே தடுமாறுவதைக் கனடாவில்
காண்கிறோம். பங்களாதேஷில் கண்டிருந்தோம். இதிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள
ஏதாவது இருக்கிறதா ?

மறுபுறத்தில் 1922 -1972 வரையிலான அதிகாரப்பரவலாக்கம் வட
அயர்லாந்தில் முற்றாகத் தோல்வியடைந்தது. தற்போது பிரிட்டனில் நேரடி
ஆட்சியில் இது அடங்கிக் கிடக்கின்றது. இத்தாலியில் பிராந்திய அடிப்படையில்
அதிகாரப் பகிர்வு இடம்பெற்றுள்ளது. பிராந்தியம், மாகாணம், கொம்மியூன்
என்ற மூன்று மட்டத்தில் பகிர்வு நடைமுறையிலுள்ளது. ஆனாலும் அங்கேயும்
வடக்கு தெற்கு பேதம் குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதே போல் அதிகாரப்
பகிர்வுக்கு மற்றொரு உதாரணமாக பெல்ஜியத்தையும் ஏற்கனவே
குறிப்பிட்டிருந்தோம். எனவேதான் அதிகாரப் பகிர்வுதான் சமஷ்டி என்று
நினைத்துக் குழம்பும் நிலையைத் தவிர்க்கும்படி வலியுறுத்தும் அவசியம்
இன்றைய நிலையில் அதிமுக்கியமானது. பேச்சுவார்த்தைக்குச் செல்வோர்
இரண்டிலொன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பது வேறு விடயம். ஆனால் இரண்டும்
ஒன்றெனக் கருதிச் செல்வதும் பங்குகொள்வதும் ஆபத்தானது என்பதைக்
கூறி வைப்போம்.

1955 ஆம் ஆண்டு புங்குடுதீவில் பிறந்த வி.ரி. தமிழ்மாறன் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டவியலில் இளநிலைப் பட்டத்தையும் முதுநிலைப் பட்டத்தையும் பெற்றவர். அதே பல்கலைக்கழகத்தில் முதுநிலை விரிவுரையாளராக விளங்கும் அவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளரும் பேச்சாளருமாவார். பல மேலை நாட்டுக் கருத்தரங்குகளில்

கலந்து கொண்டு மனித உரிமைகள் ,சர்வதேச உறவுகள் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தவர். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் உயர் கல்வியில் விசேட புலமைப் பரிசில் பெற்றவர். கனேடிய - பிரெஞ்சு பல்கலைக்கழக அறிஞர்களுடன் தனது ஆய்வுத்துறையுடனான தொடர்புகளைக் கொண்டவர். உலகளாவிய ரீதியில் சிறுபான்மையினப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி ஏராளமான கட்டுரைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். அனைத்துப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தின் செயலாளராக அவர் முக்கிய பணியாற்றி வருகின்றார்.

சோ. சந்திரசேகரன்